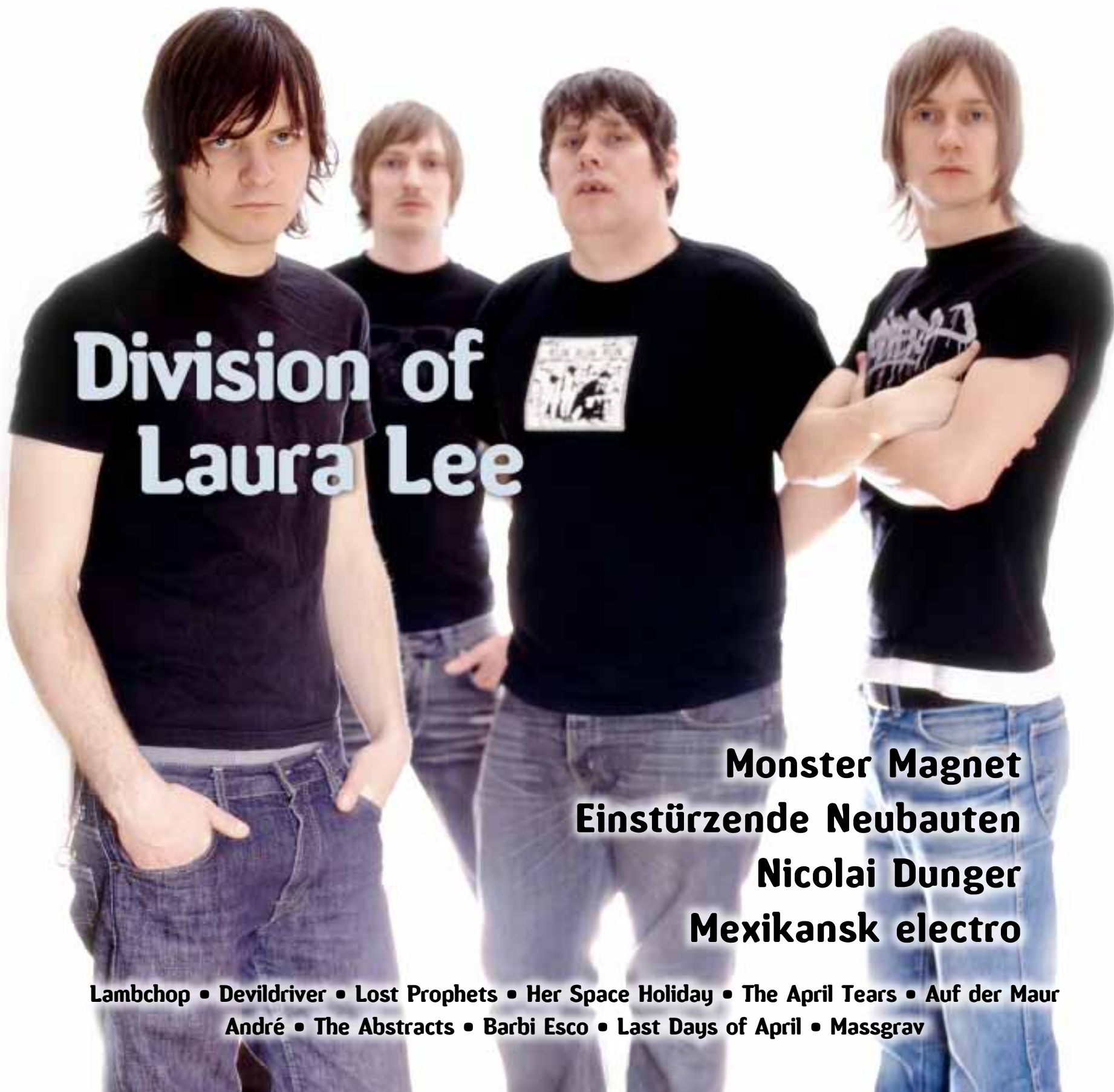

GROOVE

Nummer 1 • 2004 Sveriges största musiktidning

Division of Laura Lee

Monster Magnet
Einstürzende Neubauten
Nicolai Dunger
Mexikansk electro

**Lambchop • Devildriver • Lost Prophets • Her Space Holiday • The April Tears • Auf der Maur
André • The Abstracts • Barbi Esco • Last Days of April • Massgrav**

Groove 1 • 2004

Lost Prophets	sidan 4
Devildriver	sidan 4
The April Tears	sidan 5
Tre frågor till Auf der Maur	sidan 5
Övertydligt sex blir tråkigt	sidan 5
Lambchop	sidan 6
Bra skivaffärer sökes	sidan 6
Her Space Holiday	sidan 7
Ett subjektivt alfabet	sidan 7
Einstürzende Neubauten	sidan 8
The Absents	sidan 10
André	sidan 10
Barbi Esco	sidan 11
Firestone	sidan 11
Massgrav	sidan 11
Division of Laura Lee	sidan 12
Mexikansk electro	sidan 14
Nicolai Dunger	sidan 18
Monster Magnet	sidan 19
Albumrecensioner	sidan 20
Egenrecensioner	sidan 22
Vinylrecensioner	sidan 24
Groove CD 5	sidan 27

Icdare

Vi har vår i luften

Har det inte blivit lite ljusare på sistone? Jovisst – nu är det vår! Och efter att de flesta musikgalor klarats av, och alla årsbästa-listor (kolla Grooves på www.groove.se) lagts till rullorna, är det nu dags att blicka fram emot festivalsommaren. Men först hinns ett par inomhusfestivaler med; bland annat Umeå Open och Idealfestivalen i mars och nykomlingen City Sound i Göteborg i början av april. Men redan nu börjar man ladda. Ska bli askul faktiskt.

Mest ser jag fram emot Arvika-festivalen där Groove kommer synas en hel del i år (välkommen dit och hälsa på i vårt tält!). Dessutom ser det rent generellt ut att bli en spännande skivsläppsvår, även vad gäller svenska artister.

På Groove jobbar vi annars mest med att utöka lockelsen att bli prenumerant. Horder av läsare från norr till söder har redan signat

upp sig på vår hemsida (man kan även ge bort en prenumeration i present) och vårt mål är att erbjuda dessa trogna läsare ännu mer än en bland-CD i varje nummer. Inom kort kommer vi att skapa en speciell login på nätet där man kan vinna skivor, festivalbiljetter och andra prylar. Extra redaktionellt material och specialerbjudanden ska också finnas där exklusivt. För prenumeranter. Ett annat sätt att hålla sig uppdaterad är att vara med på vår mailinglista. Och vi kommer att ha ett par interaktiva projekt igång under våren.

Visst är det väl skönt att våren är här!

Gary Andersson
chefred@groove.se

Utlottning!

Du har chans att vinna skivor med:

Courtney Love

Nicolai Dunger

Norah Jones

Monster Magnet

Till Grooveprenumeranter
lottar vi även ut biljetter till:

Idealfestivalen

(Pole, Pan Sonic, Mira Calix, etc.)

och

SAMA (plus t-shirts)

(Mesh, And One, Alice in Videoland, etc.)

Rea på Groovekläder!

I vår exklusiva web-shop kan du skaffa snygga t-shirts och jackor med Groove-tryck i bästa Ground Control-kvalitet.

T-shirt
99:–

+frakt,
finns i flera färger

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B., per@groove.se,
0706-44 13 79

Groove-CD & web
Ann-Sofie Henriksson, ash@groove.se
031-13 91 70

Praktikant
Cecilia Lönn

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

ISSN 1401-7091

Groovearbetare

Kristofer Ahlström	Annica Henriksson
Mats Almegård	Johan Joelsson
Gary Andersson	Robert Lagerström
Daniel Axelsson	Elin Liljero
Mikael Barani	Per Lundberg G.B.
Roger Bengtsson	Thomas Nilson
Jonas Elgemark	Mia Olsson
Mattias Elgemark	Johanna Paulsson
Andreas Eriksson	Daniel Severinsson
Fredrik Eriksson	Niklas Simonsson
Moa Eriksson	Magnus Sjöberg
Johannes Giotas	Mathias Skeppstedt
Torbjörn Hallgren	Henrik Strömberg

Groove görs i samarbete med:

Bostream

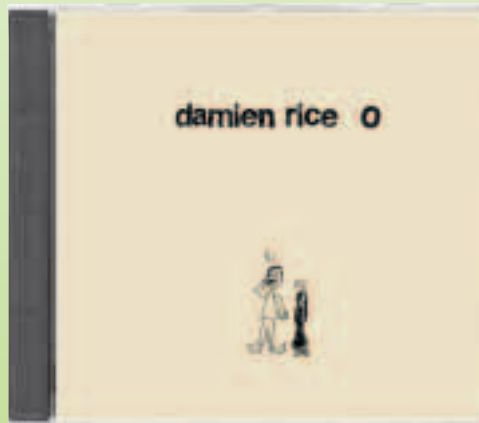
GROUND CONTROL

CMM GROUP

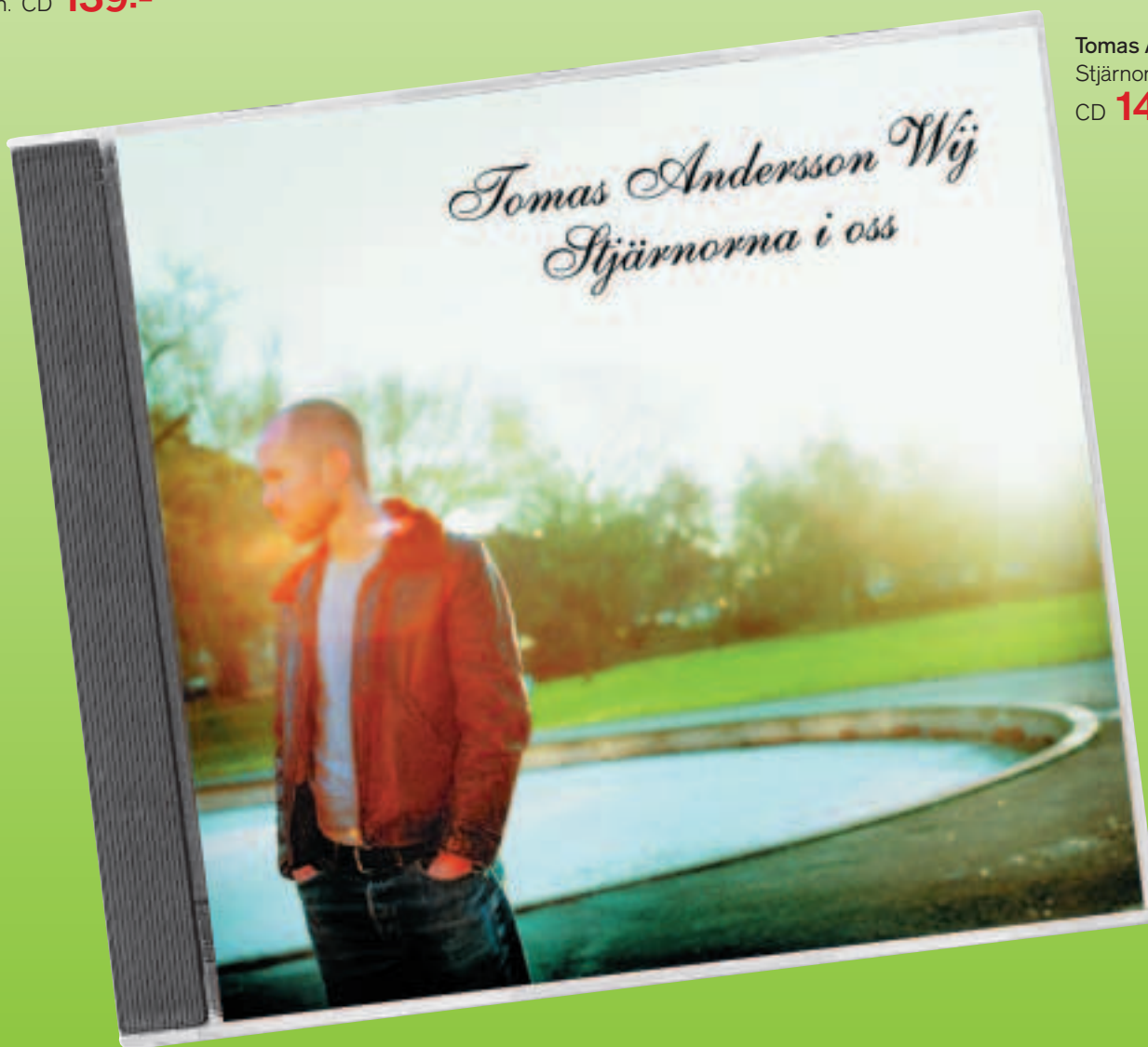
...på www.groove.se

Jet
Get Born. CD **139:-**

Damien Rice
O. CD **175:-**

Tomas Andersson Wij
Stjärnorna i oss.
CD **149:-**

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

Lost Prophets

– Vår första skiva var mer ett DIY-projekt. Vi ville visa vilka vi var och sälja tillräckligt med skivor för att hyra en van igen. Ett indiebolag nappade, gav oss fyratusen pund och meddelade att vi hade en vecka på oss att spela in ett album, säger Jamie Oliver.

Sedan dess har det hänt en del saker för Lost Prophets från Wales vars musik balanserar mellan nu-metal och melodisk rock. Indiebolaget har bytts ut mot mäktiga Sony och den lilla vanen är numer ett par storlekar större turnébuss – ett resultat av ett och ett halvt års idogt turnerande med förra skivan *The Fake Sound of Progress*. Denna procedur upprepades när skivan återutgavs med större promotion och skivbolaget sände iväg bandet jorden runt.

– Vi sa till bolaget att *The Fake Sound of Progress* var vår demo, och att vi nu var sugna på att göra en riktig skiva. Men turnén gick bra ändå eftersom vi byggde upp en trogen fanskara i USA och resten av världen, samt att skivan sålde mycket bättre än väntat. Tittar man i backspegeln var det trots allt rätt sak att göra just då.

Chapman Baehler

Bandet är nu aktuella med nya skivan *Start Something* som producerats av Eric Valentine. Han har bland annat jobbat med Queens of the Stone Age och var till stor hjälp.

– Han var verkligen noggrann. Vi gjorde många omtagningar, och spelade ibland in vissa låtar från början igen. Först förstod vi inte varför, men sedan upptäckte vi att det ger ett självförtroende att kunna säga att detta verkligen är det bästa vi kunnat göra.

Valentine lärde även bandet mycket om låtskrivande och har hjälpt dem att mogna. På nya skivan är låtarna skrivna för albumets skull, och inte för låtarnas skull. Jamie berättar att förr skulle allt och alla finnas med i varje låt. Nu finns inte samma behov av att tränga ihop flera idéer i en låt, utan istället krydda sparsmakat och få en bättre helhet.

Att nya skivan läckt ut på nätet innebär att skivbolagen börjar skriva in i kontrakt att de får ta ut en del av inkomsterna från kringförsäljningen för att täcka upp för förlusterna från nedladdningen av låtar.

– Är man ett litet band lever man praktiskt taget på pengarna från merchandise-försäljningen. Laddar man ner musik från fildelningsnätverken har man i princip ihjäl dom oetablerade grupperna.

Är det rättvist av skivbolagen att ta en så pass stor del av kakan som dom gör?

– Man kommer att bli fuckad hur som helst – frågan är bara hur mycket.

Mikael Barani

DevilDriver

Extremt tung återkomst

En servett, ett blandband och en källare i södra USA. Det är början till ett av USA:s hårdare band. Och slutet på Coal Chambers nioåriga samarbete med sångaren Dez Fafara.

Dez sitter i ett av alla rummen under spellokalen i Dallas. Hans band DevilDriver är på turné genom södra och västra USA, som förband till Phil Anselmos Superjoint Ritual. Både Phil och Dez har brutit mot boxarkodexet "They never come back". Båda har förflutet i framgångsrika band: Dez i Coal Chamber, Phil i Pantera.

– När man gör ett andra försök så ser man vilka som verkligen är ens vänner. Varje gång man sticker ut huvudet kan ju vad som helst hända. Jag var väldigt osäker på om DevilDriver skulle hålla eftersom det inte skulle vara särskilt radiovänligt utan extremt tungt, säger Dez Fafara.

Men skivbolaget Roadrunner gjorde tummen upp, och så långt verkar publiken gilla det.

DevilDrivers historia börjar på ett amerikanskt frukosthåk. Dez Fafara sitter och äter frukost med sin fru, och är genomless på sitt liv som sångare i Coal Chamber. Plötsligt får han en servett av servitrisen med hälsningen "Jag har sett att du är i stan, vill du repa?" nedklot-

rad. Orden kom från Evan Pitts, sedermera DevilDrivers gitarrist.

– Jag visste att det var dags att hoppa av. När vi spelade in tredje plattan umgicks jag inte med nån av bandmedlemmarna under inspelningen. Jag skrev egna låtar istället, särskilt eftersom Coal Chamber ville bli mer radiovänliga. Jag drog åt andra hållet.

Sedan sju år har han sökt sig till brutalare musik. Bidragande var ett blandband han fick av Phil Anselmo i mitten på nittioalet. På bandet fanns norska black metal-band som Immortal, Burzum, Emperor och Darkthrone. Musiken slog hårdare än en tegelsten i huvudet.

– Phil lärde mig att skrika också, nere i hans källare. Med hans stöd och det bandet förändrades hela min värld över en natt.

– Men DevilDriver är verkligen inte bara black metal eller bara death metal. Vi mixar allt bra i din CD-hylla, utan att det går att kategorisera oss, säger han klichémässigt och ger eko till tusentals musiker före honom, alla lika trötta på att stämpas som än det ena än det andra.

DevilDriver är i mångt och mycket ett enmansband, och trots att Dez Fafara troligtvis inte vill ha det på det viset är det svårt att inte se det så. På bandets hemsida är det han som sköter DevilDrivers dagbok och det är även han som tagit på sig att göra de flesta intervjuer. Bandets historia säger också väldigt lite om vad de andra medlemmarna gjorde före DevilDriver klickade igång.

– Det är liksom mitt band, med tiden kanske fokus ändras men just nu vill alla veta vad som hände med Coal Chamber och varför jag startade det här bandet, säger Dez och ställer snabbt en fråga till sig själv:

– "Är vi ett traditionellt band som håller ihop i ur och skur de närmsta sju åren?" Jag har ingen aning. Vi får se hur killarna gillar att turnera och hur folk bemöter dom.

Om allt går som Dez vill kommer DevilDriver till Skandinavien under våren. Bara hålla tummarna att hans önskan slår in, helt enkelt.

Torbjörn Hallgren

Det är dags att avsluta en gammal bok. Med samlingen *Halfclosed Eyes, Imperfect Kisses* tar The April Tears nya tag. Få band har haft mer otur. Fem skivbolag på tio år, endast två skivor och avhoppade medlemmar borde ha begravt dem.

En förbannelse vilar över bandet. Under deras snart fjorton åriga karriär har olyckan förföljt dem oändligt många gånger. Men de har alltid rest sig på nio och kämpat emot. Efter releasen av deras andra skiva, den syftiga *Consume Desire*, för två år sedan dog promotio-narbetet. Då var det Edel Records som lade ner verksamheten. I samma veva försvann bandets hemsida, spelningar ställdes in och trummisen hoppade av.

– Att vi fortfarande existerar beror på vår envishet. Men vi har andra perspektiv på bandet nu. För några år sedan glömde vi nästan bort The April Tears. Jag började som musiklärare, vilket gav mig en fast punkt. Jag märkte att det

fanns bättre sätt att förändra världen på än via min egen musik, säger gitarristen och låtskrivaren Andreas Jismark.

Den nya samlingen är ett bevis på att Andreas, Sara Gunnarsson, Jimmy Monell och Mattias Svensson alltid kommer tillbaka. Allt började 1997 med inspelningen till vad som var tänkt att bli andra skivan, *Eyes Cold Kisses*, men efter att The April Tears hoppat av dåvarande skivbolaget Memento Materia stoppades skivan. Men den glömdes inte bort. *Halfclosed Eyes, Imperfect Kisses* innehåller samma låtar som spelades in för sju år sedan minus tre låtar som hamnade på *Consume Desire*. Ett par B-sidor samt en låt från 1990 har tillkommit. En samling som har det dansanta från Pet Shop Boys blandad med Saras kristallklara röst, Kents gitarrer och New Orders tunga beats.

– Vi ville skrapa ihop låtarna mest för vår egen skull, berättar Andreas Jis-

mark. Dom här låtarna visar vägen mellan den popiga debuten *Strange Paradise* och *Consume Desire*, men den representerar inte vår musik idag. En ny studioplatå kommer och den är en stor förändring. Vi går ifrån det traditionella upplägget i en poplåt.

Samlingens första singel, *Little Baby is Coming*, släpptes i november till radiostationer och fick viss rotation. The April Tears började se ljuset i tunneln. Men vid videoinspelningen till den andra singeln *Eyes Cold Kisses* var olyckan framme igen. En buss med kamera- och ljusutrustning började spontant brinna.

– Det räcker att vi ska åka några mil till en spelning så får vi punktering. Den här gången var vi inte ens på inspelningsplatsen när det började brinna, konstaterar Andreas Jismark.

Andreas Eriksson

Övertydligt sex blir tråkigt

Många människor har på musik i bakgrunden när de har sex eller sätter på musik när de planerar att förföra någon. Andra människor använder musiken för att känna sig sexiga och självsäkra innan de går ut och dansar.

Min favoritscen i François Ozons mångbottnade film *Swimmingpool* är den där den unga femme fatale försöker förföra en av sina älskare framför ögonen på sin äldre svart-sjuka rival. Hon har på sig en kort, tight klänning och sätter på någon slags förfärlig eurodisco vars enda textrad är "Let's do it". Det är komiskt men samtidigt så otroligt coolt. Hennes budskap är visserligen på gränsen till övertydligt men situationen känns fortfarande spännande. Det skulle kunna vara en sammanfattning av min syn på sexig musik.

Att Lil' Kim sjunger om att suga kuk och Christina Aguilera sjunger om hur smutsig hon är iklädd minimalast tänkbara kläder är alldeles för övertydligt. Och så fort det blir övertydligt blir det i min mening tråkigt. Både Kim och Christina är visserligen coola tjejer men de får mig inte att känna mig sexig på samma sätt som Alizé eller Brigitte Bardot. De sistnämnda osar sex vare sig de sjunger om att bada bubbelbad eller tugga tuggummi. Om de istället sjungit om hur de suger kuk eller hur de vill bli knullade hade det varit flirtigt sexiga försvunnit och kvar hade bara funnits schablonartade porrfilm-licheer. Det sexiga är aldrig så sexigt som när det är lite hemligt och förbjudet. När Peaches tar på sig en lösdildo och sjunger "fuck" i var och varannan mening är hon ungefär lika

sexig som Naken-Janne (därmed inte sagt att musik måste vara sexig för att vara tuff och bra).

Men det är inte bara franska lolitor som får mig att få något suddigt i blicken. Jag är även extremt svag för mörka mansröster, Serge Gainsbourg och Leonard Cohen i synnerhet. Men vem är inte det? Jag förstår inte hur man inte skulle kunna bli knäsvag av att höra Cohens I'm Your Man. Efter att den varit soundtrack till *Secretary*, en av förra årets sexigaste filmer, är den självklart etta på min lista över sexiga sånger.

Men min favorit bland de mörka mansrösterna förblir Serge Gainsbourgs. Under sin levnadstid var han säkerligen ett stort svin, men jag älskar hans musik alldeles för mycket för att låta något sådant påverka. Hans röst är essensen av den klassiska manlighe-

ten, med allt vad det innebär av mörka kostymer och cigarrdoft. Sexualiteten finns där helt självklart utan att han behöver anstränga sig. Han är en av de som insåg att musik och sex hör ihop, långt före det att Cristina gick in i boxningsringen eller Lil' Kim köpte sina första hotpants.

Moa Eriksson
moa@groove.se

3 frågor till...

...Melissa Auf Der Maur, före detta basist i Hole och Smashing Pumpkins, som är aktuell med solodebut.

Tror du att faktumet att du spelat i Hole och Smashing Pumpkins gör att folk kan få en orättvis bild över hur din soloplatå låter?

– Jag har inte tänkt på det. Genom att ha spelat med dom banden har jag influerats av dom, det är ofrånkomligt. Men jag vill samtidigt tro att min musik låter som något som bara jag har skrivit, det är det jag strävat efter i alla fall.

Upplevde du en större frihet nu?

– Självklart, jag gjorde som jag ville och bjöd in musiker som jag beundrade. Det är därför bland annat James Iha från Smashing Pumpkins och Josh Homme från Queens of the Stone Age spelar på plattan. Jag har ju skrivit eget material i flera år – *Real a Lie* på plattan skrev jag när jag var 20 år. Under mina år i Hole var det mycket jobb, men på ledig tid spelade jag in låtidéer som jag jobbat med till albumet.

Kan det vara ett plus att ha spelat i band med så starka viljor som Courtney Love och Billy Corgan?

– Absolut, för dom två människorna är dom som öppnat många möjligheter för mig. Dessutom är dom lika talangfulla som viljestarka, haha. Att få spela i Hole var som att få en biljett till en utbildning man inte kan få någon annanstans. 1994 studerade jag på universitetet hemma i Montreal och hade gjort sex spelningar med mitt band – inte långt därefter gjorde jag min första spelning med Hole på Reading-festivalen. En sådan upplevelse lärde mig en del om livet också. Och bland annat Sharon Osbourne har kallat Billy Corgan för många hemska saker, men hon kunde inte vara mer fel ute. Han är en underbar människa.

Niklas Simonsson

Mia Olsson

Det började med ett album och två titlar. Men nu är cirkeln sluten. Souljazziga altcountry-orkestern Lambchop har inte mindre än två nya plattor i rockärmen.

Från debuten *I Hope You're Sitting Down* alias *Jack's Tulips* till *Aw C'Mon* och *No You C'Mon* på tio år. Lambchops sparsnarske frontman Kurt Wagner har lämnat Nashville, Tennessee, och tagit med sig gitarrspolingen William Tyler till Stockholm under den obligatoriska pressvåndan. De sitter uppradade i en soffa i en av Sheratons lyxiga sviter. De ser lätt malplacerade ut – lite som kusinerna från landet, liksom.

Kurt Wagner har sin gamla vanliga truckerkeps på sig och det enda som fattas är lite halm i William Tylers smårufsiga kalufs. Luften i rummet är mättad med rök och på bordet ligger beviset för ett misslyckande – ett paket cigaretter. Kurt Wagners försök att sluta röka har tydligen inte varat längre än de två månader av låtskrivarprocessen då sluta-röka-låten *Four Pounds in Two Days* kom till. Redan 1996 döpte Lambchop ett album till *How I Quit Smoking* utan att Kurt ens försökt sluta, det märks att frågan gnager honom. – Tanken bakom varför man väljer att sluta röka handlar om vår dödlighet och

om viljan att undvika en för tidig död, konstaterar han med sin karakteristiskt heta rökröst.

Få låtskrivare kan annars få de mest banala saker att låta så angelägna som Kurt Wagner. Hans surrealistiska texter har genom åren behandlat alltfrån insekter till mer allvarliga ämnen som dåliga LSD-trippar och kvinnor. Får han skrivkramp händer det att han klipper och klistrar med några rader ur tidningen eller leker lite med sin hund för att få ny inspiration. – Ibland har jag ett koncept jag följer och ibland går jag bara på magkänslan, förklarar han anspråkslöst.

Att släppa två album samtidigt var ett sätt att få ut allt material han producerat under sitt en-låt-per-dag-projekt. *Aw C'Mon* och *No You C'Mon* är två helt separata album men det finns gemensam nämnare. Några av spåren på varje platta ingick i soundtracket till F.W. Murnaus stumfilm *Sunrise* som Lambchop gjorde på uppdrag av San Francisco International Film Festival förra året.

– Men låtarna var inte skrivna specifikt för filmen, förtydligar William Tyler.

Från att ha börjat som en mer eller mindre akustisk trio har Lambchop under årens lopp samlat på sig runt dussinet medlemmar. På varje skiva är det alltid någon av dem som kliver fram i rampljuset och skapar ett unikt sound. På lågmälda *Is a Woman* var det pianisten Tony Crow. Den här gången är det just William Tyler som fått briljera med sina gitarrfärdigheter. Han är också en av orsakerna till rockigare utflykter som *Nothing Adventurous Please* även om Kurt Wagner menar att sånt alltid varit en del av Lambchop.

– Men den här gången har Kurt dessutom köpt en distpedal, avbryter William Tyler med en menande blick.

Kurt Wagner försöker undvika försvara sig med att han visst haft en sådan förut, men får till sist erkänna att han tidigare lånat en av William Tyler. Fast de musikaliska influenserna spretar på fler sätt. – Vi var i Brasilien nyligen och det gjorde att jag återupptäckte en massa brasiliansk

musik från sextioalet som Caetano Veloso och Jorge Ben, berättar William Tyler och tillägger att alla i Lambchop är riktiga ”musiknördar” som lyssnar på allt möjligt.

Gamla soullegender är också ständigt närvarande i Lambchops musik. Kurt Wagner har gärna hyllat, eller fört en dialog med, sina gamla hjältar. På *Something's Going On* besvarar han frågan som Marvin Gaye ställde 1971. *There is Still Time* är istället en hyllning till Barry White som tyvärr avled i samma veva som Lambchop spelade in *Aw C'Mon* och *No You C'Mon*. Ett både märkligt och olyckligt sammanträffande är att Curtis Mayfield, föremålet för Kurt Wagners beundran på albumet *Nixon*, faktiskt dog i samband med den plattans tillkomst.

– Jag måste börja välja dom som redan är döda. Jag känner mig skyldig, säger Kurt Wagner lite skämtsamt.

Och ja, i så fall får man väl se det som rena turen att Marvin Gaye drog sin sista suck för tjugo år sen...

Johanna Paulsson

Bra skivaffärer sökes

krönika

Hur kan man begära att folk ska lyssna på bra musik om de inte har något att välja på? Jag menar, titta på listorna. Det är ju inte klokt vilken dynga som säljer. Visst visst, säger ni – det är väl en smaksak, och visst är det så. Men ingen kan komma och säga till mig att någon som köper en *Absolute*-samling eller ett soundtrack till en ny storfilm istället för en skiva med en ny artist är intresserad av musik. Och jag skyller inte på köparen, jag tycker inte ens att de har något val.

Man får ju aldrig en ärlig chans att bli intresserad. Skivaffärerna har blivit alltför dåliga. Jag vet att jag är bortskämd, bor man i New York har man det mesta, men jag hade ingen aning hur lågt saker hade sjunkit.

Jag har varit hemma i Sverige över jul, närmare bestämt i Oskarshamn. Oskarshamn är en liten stad, men inte jätteliten, den har cirka 30 000 invånare, och bör därför ha i alla

fall EN bra skivaffär. Jag menar, vi har 26 pizzerior och fem krogar. Varför skulle vi inte kunna ha en bra skivaffär? Det är ju ändå så att det är bara en tredjedel av Sveriges befolkning som bor i någon slags storstad.

Jag knallade glatt in i affären och upptäckte till min absoluta fasa att det bara fanns runt 400 CD-skivor i hela affären. Och det sträckte sig från Per Gessle till nya Ulf Lundell.

Utanför dessa ramar – ingenting.

Absolute Music 1–3 miljoner och så vidare.

Så hur kan man förvänta sig att folk ska köpa bra musik om den inte finns tillgänglig? Och jag talar inte bara om Oskarshamn, detta är ett globalt problem. Vart tog den lokala skivhandeln vägen där man kände alla och där de tipsade om plattor man aldrig hört talas om, där nya plattor fanns i ställen? Skivor som man blev intresserad av att köpa därför att de fanns tillgängliga.

Inte ens New York är så bra som jag hade trott. Jag lovar att det finns minst tre affärer i Minneapolis som är bättre än vilken skivbutik i New York som helst. I Chicago fanns en av de bästa jag någonsin varit inne i, men den drevs av Steve Albinis flickvän. Det fanns passion där, det fanns någon som älskade musik. Finns det ingen i dagens butiker som älskar musik, som brinner för nya band, som vill sälja kvalitet? Handlar allt bara om att sälja så många av så få som möjligt istället för lite av så många som möjligt?

Eller är det bara jag som vill att det ska vara så? Är jag ensam om att tycka att detta är skandal? Eller handlar alla på nätet? I så fall är det synd tycker jag, för på nätet kan man inte bläddra, inte hitta nåt som man inte visste att man ville ha, men som kanske har ett intressant omslag, ett schysst namn eller som bara låg på ett bolag man gillade.

Nä, det är dags att ni knallar in till era skivaffärer och kräver att de tar hem intressanta skivor, att de vet vad de säljer. Man måste veta vad man talar om i alla andra branscher, men för att stå i en skivaffär behöver man inte ens veta vem Bruce Springsteen är (jo, jag har fått det svaret i New York, och han skämtade inte).

Hur ska skivbranschen nånsin kunna gå plus igen om ingen är intresserad av sälja skivorna?

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

Her Space Holiday

Jobbar bäst på egen hand

Her Space Holiday är Marc Bianchis pseudonym. Han har släppt skivor under det namnet sedan mitten av nittiotalet. I Sverige har två album med de inte alltför upplyftande titlarna *Home is Where You Hang Yourself* och *Manic Expressive* släppts.

Nya skivan *The Young Machines* har redan varit ute i handeln i USA och England i ett halvår, och släpps nu i Sverige. Efter att tidigare inte uppmärksammats har det den här gången varit lite mer intresse kring Marc och det har kommit fler reaktioner på skivan.

– Antingen har man gillat den eller inte. Det är inte längre lika många som tycker varken eller. Men det är bra, för det är ju reaktioner man vill ha.

Den nya skivan är mer melodisk än tidigare, som ibland varit lite inspirerade av annan elektronisk musik. Här finns många små poppärlor, stöpta i keyboard- eller gitarrform rejält kryddade med stråkar. Marc säger att det blivit så eftersom han jobbat mer med texterna och vävt musiken omkring dem. Dessutom är koncentrationen på elektronisk musik inte lika påtaglig som tidigare.

– Det är överhuvudtaget mycket som är på väg att bli mer organiskt i musiken idag. Många band lägger in sång och texter i den elektroniska musiken och mycket rockmusik tar influenser från den elektroniska.

Marc har sedan senaste skivan flyttat från det hektiska livet i San Francisco till Austin, Texas. Ett miljöombyte som gjort att han kunnat koncentrera sig på musiken. Tidigare kunde han sitta hela dagar och nätter och prova idéer och spela in musik. Numera har han också tid att umgås med vänner och bekanta. – Austin är egentligen raka motsatsen till San Francisco. Du har inga skyskrapor som ser ner på dig hela tiden och det är

en lite annorlunda atmosfär, minst sagt. Precis som man tänker sig en rätt lantlig stad i Texas. Jag trivs här.

The Young Machines är, trots den mer neutrala och mindre emotionellt laddade titeln, inte ett helt neutralt eller positivt album. Här ryms bitterhet och separationsvårder. Marc hävdar dock att han hade som mål att skivan skulle bli mer optimistisk. När allt var gjort upptäckte han att det ändå blivit en ganska mörk skiva.

– Jag hade väl något behov av att skriva av mig några omogna barnsligheter.

Överhuvudtaget har Her Space Holidays skivor varit fulla av personliga reflektioner kring relationer. Något som enligt Marc mest beror på att han skriver om saker som händer i hans närhet, vilket också innebär att just relationer tar mycket plats. Han medger att textförfattandet kanske haft en terapeutisk funktion, även om inte allt i texterna nödvändigtvis handlar om honom själv. Många som hört skivan har kontaktat Marc och berättat hur de identifierat sig med texterna. Och även om det är smickrande har han lärt sig att inte helt förbehållslöst ta åt sig av vare sig beröm eller kritik.

En av låtarna på skivan, *Meet the Pressure*, handlar om en skribent på en brittisk tidning som i en artikel hängett sig åt rent personliga påhopp. Nuförtiden skulle han inte ta åt sig lika mycket, men spåren sitter tydligen kvar.

– Låten var egentligen tänkt att vara ironisk, men jag har insett att det inte fun-

kar. Det kanske var dumt att ha den kvar på skivan.

Her Space Holiday har förutom ovan nämnda skivor också släppt ett antal singlar och EP-skivor. Dessutom har Marc gjort sig ett namn som remixare, även om det nu var ett tag sedan han höll på med det. Och den produktiva ådran håller i sig, han håller redan på med att arbeta på en ny skiva, som han säger inte kommer att fokusera så mycket på det som händer runt honom. – Det känns lite futtigt att fokusera på pojke-flicka-förhållanden när det är så mycket som händer i världen med krig, fred, ekonomi och sånt. Det är inte så att jag kommer att göra en politisk skiva, men i alla fall någonting som inte fokuserar på förhållanden. Men det betyder inte att de som gillade de tidigare skivorna kommer att bli besvikna.

Och fastän Marc fortsätter att arbeta på nya projekt och nya skivor finns planer på en turné: i USA senare i sommar och innan det eventuellt en sväng i Europa, då som en trio, med en sättning som kan komma att ändras från dag till dag. Men Marc har inga planer att utöka Her Space Holiday från ett enmansprojekt till ett band.

– Jag har många gånger tänkt att det skulle vara kul att jobba med andra människor, men jag har insett att jag jobbar bäst på egen hand eftersom mina intressen skiftar så snabbt.

Magnus Sjöberg

ett subjektivt alfabet

SAXOFON

Ett instrument, tillhörande träblåsfamiljen, som främst används på jazz- och blues-scenen. I rock- och popmusik är saxofonen gravt underskattad, men Clarence Clemons i *E Street Band* och LeRoi Moore i *Dave Matthews Band* är några som ger instrumentet rättvisa. I Amerika är tekniken growling, som innebär att man sjunger i munstycket i stället för att blåsa, relativt vanlig. Under 1980-talet bidrog growlingen till att många kärleksballader blev soundtracks till erotiska filmer. Därav termen "porrsaxofon". Per "Texas" Johansson och Magnus Lindgren är två svenska saxofonister av god kaliber. CL

SCANNER

Producent av elektronisk musik. Robin Rimbaud tog sitt artistnamn från sin radiovägs-scanter som han använde till att lyssna av folks mobiltelefonsamtal, vilket han sedan gjorde om till musik. Bland annat gjorde han låtar av mäns samtal med prostituerade. Interferensljud och brummanden bildade bakgrunden i dessa mörka skapelser. På senare album har Scanner använt mer traditionella instrument och samplingar.

För att promota albumet *Lauwarm Instrumentals* (1999) spelade han 16 konserter samtidigt på olika platser i världen. Det var egentligen inte han på någon av spelningarna, han ersattes av dubbelgångare. "It's being avant garde with a sense of humour" hävdade Scanner efteråt. HS

ELLIOTT SMITH

Den 21 oktober 2003 tog en karriär som kunde blivit en av de mest framgångsrika och respekterade abrupt slut. Elliott Smith blev endast 34 år ung. Killen som med sin gitarr gjorde sig känd för den breda massan genom bland annat låtar på soundtracket till storfilmerna *Good Will Hunting*. Elliott hann bland annat med att göra de superba *Either/Or*, *XO* och *Figure 8* – singer/songwriterplattor av högsta kaliber. Han var mitt i inspelningen av kommande albumet *From a Basement on a Hill* när fans över hela världen nåddes av den tragiska nyheten om hans bortgång. Vila i frid, Elliott. PLGB

För övrigt

På www.groove.se har vi just nu rea på t-shirts och flera tävlingar, men man kan även läsa exklusiva artiklar med norska *Surferosa* och *Bring Me the Fucking Riot... Man*. Dessutom är det där våra live-recensioner finns att läsa. Och så kan man ju bli prenumerant också. Eller kolla in våra gamla nummer av Groove.

Johannes Giotas

Johannes Giotas

På nya skivan åkallar Einstürzende Neubauten vindarnas gud. De vill göra musik som är lika föränderlig som vädret. Samtidigt verkar Blixa Bargeld vilja hålla fast vid det gamla.

Att Blixa förändrats under resans gång är ganska uppenbart. Slänger man en snabb blick i backspegeln kan man se honom ligga på alla fyra i ett underjordiskt hålrum under Autobahn. Utmärglad, smutsig och endast iförd kalsonger skriker han och trummar med en spade. Peter Jackson skulle kunna haft denna scen som inspiration till Gollum i *Sagan om ringen*. Vad det egentligen var? Inspelningen av Einstürzende Neubautens legendariska album *Kollaps*.

En ny blick i backspegeln och vi får en påtänd shaman i läderkläder och gummi-stövlar. Håret står på ända och man anar jack av rakapparater lite här och där. Det är Blixa i *Halber Mensch*-videon. Men sedan några år tillbaka har man mer och mer kunnat börja vänja sig vid den stiligt klädd gentleman som backar upp Nick Cave i Bad Seeds och samtidigt tävlar med denne om vem som är snyggast klädd. Sedan i våras är Blixa inte längre medlem i Bad Seeds. Det tog för mycket tid från det projekt som alltid legat honom varmast om hjärtat, nämligen Neubauten. Men snyggt klädd är han fortfarande. I mörk kostym med väst och hatt är Blixa Bargeld långt ifrån en galen Gollum eller ett knarkande orakel. Och förutom att hatten är ersatt av en värmande pälsmössa är det så han ser ut när vi träffas en kulan decemberdag. Blixa är förkyld och behöver något värmande.

– Var är mitt te? Dom skulle ju komma upp med det till rummet, säger han irriterat innan han slår sig ner i en soffa.

Promotionrundan runt Europa för det nya albumet *Perpetuum Mobile* har precis börjat. Blixa verkar inte direkt njuta av detta arbete. Han besvarar mina frågor kort, ibland efter att ha velat ha ett förtydligande eller så kommer han med en brysk invändning och när han svarat klipper han av genom att bli helt tyst och titta ut genom fönstret. Som när jag undrar vilken betydelse staden Berlin har för bandets musik.

– Det kommenterade jag på *Silence is Sexy*. I låten *Die Befindlichkeit des Landes* sa jag allt jag har att säga.

Sen blir han tyst igen, men han är ändå inte otrevlig. Han tar sig tid att fundera på frågorna och när mitt kassetband tar slut väntar han mitt i en mening tills jag vänt på bandet.

Det är såklart inte bara det yttre som ändrats. Blixa har blivit äldre och även Neubauten har vuxit upp, firat tjuogoårs-jubileum och fortsätter göra musik. Nuförtiden går de inte under jorden, utan snarare tvärtom: de träder ut i ljuset redan när de spelar in. *Perpetuum Mobile* har spelats in i deras egen studio. För 35 dollar har den som velat bli supporter skaffat sig tillgång till livestreamningar via nätet. Alla inspelningssessioner har varit möjliga att titta på och supportrarna har även kunna chatta med bandets medlemmar och gett dem tips och kommentarer. Förutom *Perpetuum Mobile* har supportrarna

fått en skiva med alternativa tagningar och delvis andra låtar. Blixa menar att denna synlighet påverkat bandets arbete genom att det blivit mycket mer koncentrerat och att Neubauten aldrig varit så produktiva som nu. Faktum är att ett tredje album och en DVD redan är på gång, och till våren väntar en turné.

Musikaliskt tar nya skivan vid där *Silence is Sexy* slutade. De okonventionella instrumenten finns där fortfarande, men musiken är mer stillsamt reflekterande och dämpad än på tidigare skivor. På *Perpetuum Mobile* dominerar inte plåt och bormaskiner utan tryckluftsmaskiner och hemmabyggen som alstrar ljud med hjälp av luft, vilket speglar texternas genomgående tema som kort kan beskrivas som rörelse och flykt.

– Det är ju ett uppenbart tema, men det var inte uttänkt innan. Vi jobbar inte så. Men när vi märkte att mina texter behandlade migration och rörelse ville vi spegla detta i instrumenteringen och valde därför flyktiga ljud.

Och skivans titel speglar ju också evig rörelse.

– Ja, men titeln var en kompromiss. Det var den enda vi kunde enas om även om jag inte gillade att vi drog fram en titel på latin igen. Jag pluggade latin på gymnasiet, men vill inte vara känd som latineleven som gör rock.

På *Silence is Sexy* och *Perpetuum Mobile* vimlar det av anspelningar på den grekiska och romerska mytologin så Blixas

latinstudier har nog lämnat ett bestående intryck. Men det är uppenbart att han inte gärna pratar om det. Han vill inte verka för finkulturell och betonar kraftigt att han fortfarande ser Neubauten som ett "no wave"-band utan litterära eller filosofiska ambitioner. Det känns som om han försöker intala sig själv att han inte sitter i kostym och diskuterar latin. Som om han fortfarande är den självförbrännande upprorsmakaren i ett hålrum under en väg och att Neubauten inte är ett band som gör musik till teateruppsättningar och tonsätter dikter av tyska poeter. Det är konstigt att han håller fast så hårt vid denna bild eftersom han samtidigt säger att drivkraften för Neubauten är konstant förändring. Något som han jämför med vädret.

– Jag är väldigt intresserad av meteorologi. Vädret är ju okontrollerbart och samtidigt en process utan början eller slut. Så musik vill jag göra, fullständigt omöjligt att kontrollera och lika kaotisk som vädret. Jag ser musik mer som en process och det överensstämmer ju i hög grad med hur väder och vind är.

Blixa är med ens väldigt engagerad och närvarande. Pälsmössan åker av och han börjar gestikulerar med armarna. Han har hittat ett ämne som intresserar honom. Så möjligen är han inte latineleven som gör rock, utan snarare rockens John Pohlman?

Mats Almegård

STITCHING

EN CHOCKERANDE HISTORIA OM KÄRLEK BYGGD PÅ MISSTRO

STITCHING

PREMIÄR 30 JANUARI 2004, STUDION

AV Anthony Neilson ÖVERSÄTTNING Pamela Jaskoviak

REGI Anna Takanen MEDVERKANDE Hanna Bogren & Robin Stegmar

MUSIK Simon Steensland

Biljetter 031 61 50 50
www.stadsteatern.goteborg.se

GÖTEBORGS
STADSTEATER

CD / DVD duplikation

CMM Group har sammanlagt 30 års erfarenhet av CD- och DVD-tillverkning både i Sverige och USA.

Vi ger samma professionella och snabba service oavsett om din order är 10 eller 10 000 cd-skivor.

Kontakta oss. Vi hjälper dig att spara tid, pengar och energi.

Tel 08-441 45 40,
info@compassmm.com

 CMM GROUP

LastDaysOfApril

if you lose it

NY SKIVA UTE DEN 25 FEBRUARI!

 BAD TASTE RECORDS
<http://www.badtasterecords.se>

DENISON WITMER

"Philadelphia Songs"

BTR 78 CD

I butik den 31/3.

"Denison Witmer offers such a beautiful dose of melancholia that you might forget your own sadness."
- Rolling Stone

 BAD TASTE RECORDS
<http://www.badtasterecords.se>

Calina Mami

André

Gary Andersson

Mia Carlsson

Barbi Esco

Barbara Escobar var tolv år när hon upptäckte r'n'b genom Toni Braxtons *You're Makin Me High*. Idag är hon 19 och håller på att spela in sitt debutalbum. Det innehåller bland annat samarbeten med Timbuktus gamle vapendragare Obi och producentduon Break-mecanix, som producerat hennes nyutkomna debutsingel *Fairytale*. Artistnamnet Barbi Esco fick hon från Obi som inte orkade säga hela hennes namn.

Och Sverige kan behöva en ny r'n'b-stjärna. I alla fall om vi får tro Barbi själv.

– Jag tycker inte det finns så många, säger hon. Jag tycker egentligen inte att det finns någon alls. Ingen som utmärker sig. Pauline är jättebra, men det hon gör är ju mer åt rockhållet än r'n'b. Messiah gillar jag också. Finns det några fler?

Awa Manneh.

– Ja, just det, henne glömde jag bort. Hon är jättebra.

Robyn.

– Nej, inte längre. Jag lyssnade på första skivan när den kom men hennes andra skivor berör mig inte.

Barbi är född i Chile och uppvuxen med chilenska folksånger. När hon var två år flyttade hennes pappa, som var politiskt aktiv, med familjen till Sverige och Barbi fann sin första idol i Carola. Numera räknar hon i första hand Beyoncé och Lauryn Hill till sina förebilder. – Beyoncé sjunger så jävla grymt, hon har en fantastisk teknik. Och hon är en jätteduktig performer. Men hennes texter är rätt ytliga, dom handlar mest om kärlek och utseende. Lauryn är däremot verkligen en poet. Jag gillar dom budskap hon försöker få fram i sina texter. Om samhället, om vad som är rätt och fel, om hur människor borde vara. Hon är väldigt djup.

Har du skrivit några texter själv?

– Jag har försökt, men jag har det inte i mig. Det kommer inte naturligt för mig. Det har aldrig riktigt tilltalat mig att få ner känslor på papper. Jag vill skriva låtar själv i framtiden, men då måste jag träna på det och hittills har jag bara tränat på min röst.

Fairytale har varit med i JC-reklam. Du är inte rädd för att bli kallad för JC-soul?

– Nej, det har jag aldrig fått höra. Inte alls.

Man kan även höra Barbi på *Don't Hurt Yourself*, en dubplate hon gjort tillsammans med ADL. När fullängdsalbumet släpps är dock ännu hemskt oklart.

Thomas Nilson

Firestone

Finns det ingen färdig stig att vandra får man trampa upp en själv.

Efter denna devis verkar Örebro-baserade Firestone arbeta. Trots idogt turnerande under sina fyra år tillsammans, som bland annat resulterat i förbandsspelningar till Alice Cooper och utnämmandet till Årets Demoband på fjolårets Kalas-turné, fanns inga skivbolag villiga att signa dem. Något de inte direkt blev nedslagna av.

– Vi har ju aldrig jagat skivkontrakt, för det känns lite överskattat. Spelningar har vi fått hela tiden ändå, så vi startade eget istället. Vi har ju spelat in demos helt själva tidigare och kan ju allt med studioteknik och produktion, säger Oskar Cedermalm, gitarrist i Firestone – tillika initiativtagare till Fuzzorama Records som såg dagens ljus under fjolåret.

Första släppet, en splitskiva där Firestone tillsammans med bandet Truckfighters bidrar med vardera fem spår, kom i januari. Planer finns på fler releaser under 2004 – bland annat en samlingssskiva med en mängd olika band Fuzzorama vill knyta till sig.

Firestone står med vardera benet i skitig sjuttitalsrock och tung stoner. Bandet har ofta placerats i stoner-genren, vilket Oskar tröttnat på. Speciellt sedan Firestone under det gångna året reducerats från kvintett till en kvartett när ena gitarristen hoppade av.

– Vi bytte dessutom basist förra året, och nu känner vi att det funkade grymt bra. Soundmässigt låter Firestone bättre än någonsin. Sjuttitalsrock med mycket fuzz, om man måste kategorisera, för i stonerkretsar blir det lätt mossigt med gamla trista Black Sabbath-plagiat i all evighet, säger Oskar Cedermalm.

Enligt honom har bandet aldrig behövt jaga spelningar, erbjudanden har ständigt rullat in. I dagsläget har de avverkat ett 100-tal, så rutinen finns där redan. Förutom det nationella kringkuskandet har turnébussen tagit en sväng till Finland tre gånger – där de blivit varmt bemötta. – Att spela där är helt galet kul. Där tror folk verkligen att vi är rockstjärnor och ska bli nästa svenska rock-export. Funnarna tror oss inte när vi sagt att vi inte ens har skivkontrakt, skrattar Oskar.

Niklas Simonsson

Massgrav

Deras EP *Hatfylld och nerpissad* varar bara i drygt tio minuter men innehåller ändå elva spår. Men Massgrav behöver inte längre tid på sig för att välta dig.

– Dom bästa låtarna är bara 40 sekunder långa. Det är den ultimata längden för en punklåt. Annars blir det tråkigt, säger sångaren och gitarristen Johan Norsebäck.

Bläst på konfekten, Jävla smörande och Spräckt skita i piketen är bara några av låtarna som spyr ut hat och uppror mot det rådande samhället. En manglande råpunk, med en mörbultande kraft, där texterna är mer slagkraftiga än finurliga.

– Allt handlar om att förmedla en känsla, fortsätter Johan Norsebäck. Vi vill inte predika något speciellt budskap. Var och en får se till att samhället förändras på sitt eget sätt, sätta det i sitt eget system. Våra låtar handlar mer om hat som känsla. En känsla som blir positiv genom musiken. Det är ett sätt att avreagera sig på.

Trots att ni inte har något direkt budskap är era texter väldigt samhällskritiska. Hur ser ett bra samhälle ut?

– Jag vet inte riktigt. Sverige har egentligen ett bra samhälle, men det finns ändå mycket skit. Det räcker att slå upp en tidning så blir man förbannad.

Massgrav bildades i början av nittioalet. Johan och basisten Ola Ekstrand brukade sitta och lyssna på Mob 47 i kassettbandsspelaren, på vinylspelaren gick det bara att spela A-sidan på Disharges *Why*. Ola hade nämligen limmat fast skivan under en fest.

Efter ett tag var det dags för Johan och Ola att själva mangla sönder lyssnarna. Två avhoppade trummisar samt ett uppehåll på fyra år senare är det Mattias "Indy" Pettersson som numera bankar på trumskinnen.

EP:n är deras första skivsläpp och även om den har en betonghård yta och ett stort allvar bakom finns det utrymme för komiska inslag. I avslutande låten *I maskopi* finns det ett citat från en av de manliga personerna i den gamla åttiotalsdokumentären *Snickeriet* som handlar om några udda och utsatta personer som gavs möjlighet att arbeta i ett snickeri. Ett oväntat avbrott som blåser in en frisk vind i den kompakta tyngden.

– Vi tog med citatet som en bonus. Han är en skön kille, samplingen är en hyllning till honom. *Snickeriet* är något vi dyrkar och dom flesta i Sverige har någon form av relation till dokumentären, säger Johan.

Andreas Eriksson

Division of Laura Lee

Divisionen samlar trupperna

Division of Laura Lee har spelat in sin kommande skiva med hjälp av ett mixerbord som använts av bland andra Rolling Stones. Där slutar likheterna. Rockgubbarna lever på rockmyten. Division of Laura Lee vill krossa den.

– **DEN MÅSTE VI NÄSTAN** ha med på skivan!

Per Stålberg, sångare och gitarrist i Division of Laura Lee kastar sig tillbaka i soffan och garvar stort åt den plojlåt som bandkompisarna spelat in och högtidligt presenterat som en ”ny, jävligt bra låt”. Det är tidig söndagseftermiddag i slutet av oktober och bandet har fortfarande tid för skämtsamheter. Inspelningen av deras kommande album *Das Not Compute* är i ett tidigt skede, och saker och ting flyter fint.

I det trånga mixerrummet i Svenska Grammfon Studion i Göteborg sitter också bandets basist Jonas Gustafsson och trummisen Håkan Johansson. De berättar att när de gick in i studion hade de knappt hälften av låtarna färdiga.

– Det brukar komma lite extra inspiration när det närmar sig inspelning, säger Jonas. Ett litet pirr i magen, och då drar man igång.

Texter och låttitlar kommer till på ett ännu senare stadium.

– Vår musik bygger på direkta känslor, så vi måste skriva spontant och på impuls, säger Per på bred vänersborgska.

– Vi har nog bara själva skeletten till låtarna klara än så länge, funderar Håkan.

Bandets fjärde medlem, gitarristen David Fransson, kommer tillbaka efter att

ha benat ut ett sådant skelett tillsammans med producenten Kalle Gustafsson Jerneholm och medproducenten Don Alsterberg. Divisionen samlar ihop trupperna och Kalle trycker igång den gamla robusta rullbandaren. Tystnad tagning.

– Det är inte för mycket Kent i början? Jag hatar Kent, gnäller Jonas efter första försöket.

Ny tagning. I det lilla rummet ger en röd rislampa mysbelysning. Lugn, drömsk musik växer fram. Det låter knappast Kent, men väl Spiritualized. På den gröna, filtbeklädda studioväggen sitter ett foto på en naken Per Stålberg. David sluter ögonen och sjunger att här finns det inget att vara rädd för. Jag vet inte om jag ska tro honom.

ETT PAR VECKOR SENARE har flera av skeletten fått kött och blod i form av sång och gitarrpålägg. Håkan har lagt percussion, tamburin och sådana där ”bollar med bös i”. Vi kommer överens om att maracas nog är en mer korrekt benämning. Två av låtarna ska mixas i all hast eftersom bolagsfolk från Burning Heart ska åka till USA och spela upp materialet för Division of Laura Lees amerikanska skivbolag Epitaph.

Att utlandsmarknaden är viktig för Division of Laura Lee är inte märkligt. Förra plattan *Black City* har sålt 30 000 exemplar, varav endast ett par tusen hemma i Sverige. Framgångarna utomlands verkar ha tre orsaker: turnéer, turnéer och turnéer. De senaste åren har bandet hunnit med sex rejåla Europasvängar och två långa USA-turnéer. Spelat inför tre personer på en Hells Angels-bar i Bologna såväl som på utsålda klubbar i Staterna. Efter att ha gjort närmare 100 spelningar under 2002 gick man in i väggen och tvingades ställa in flera inbokade turnéer.

– Av någon jävla anledning blev vi sjuka hela tiden, suckar Per. På allvar också. David låg ju på lasarett tre gånger, och Håkan hade problem med handlederna. Vi hann aldrig vila ut oss ordentligt mellan turnéerna. Vi bröt ihop liksom.

På frågan om de verkligen tänker turnera lika hårt framöver svarar Division-sångaren lika snabbt som envist.

– Ja, absolut. Om inte mer.

I MIXERRUMMET JOBBAR MAN med en slamrig, rytmisk låt med en nästan orientalsk melodislinga. Även temperaturen närmar sig orientaliska grader trots att

bordsfläkten är i full gång. Kalle stampar takten med sina vita Converse och skickar in Jonas i ett ännu mindre, angränsande rum för att lägga körsång. Division of Laura Lees basist står också för leadsången på några låtar.

– Fast jag får aldrig några hits. Bara left-overs, säger han skämtsamt.

Men. Faktum är att Jonas sjunger en av de mest framstående låtarna på skivan, *Dirty Love*. En stöddigt sprakande rockdänga med Nina Persson på gästsång, efter att Kalle dragit upp inspelningsutrustning i Cardigans-sångerskans lägenhet i Malmö.

Vi lyssnar på fler färskas låtar. De vita Conversen åker upp på effektracket bredvid mixerbordet, och producenten lutar sig tillbaka. Alla är entusiastiska, och kommer med mer eller mindre kryptiska kommentarer.

– Jane's Addiction!, ropar Håkan. Fan vad bra!

Och så lufttrummor.

– Det ska vara mer ”på gränsen att spränga högtalarna”, tycker Per.

Division of Laura Lee har lite svårt att komma överens om vilken riktning de tar med kommande plattan. Det blir en ljusare

skiva, menar Jonas. Mörkare och mer påtaglig, tror Per. Det är de två som ritar upp planerna för hur bandet ska låta. Framförallt Per. Han hade punkbandet Grön Såpa när han var tio år, och är som 28-åring redan musikveteran.

– Fast jag har släppt mycket av min fascism som ledare i Division of Laura Lee, säger Per. Dom andra undrar varför jag är så snäll.

– Det är ett ganska kreativt klimat, skjuter Kalle in. Någon slags demokrati. Vi provar alla idéer och till slut verkar alla tycka ganska lika. Det går oftast snabbare att testa och se hur det blir istället för att argumentera.

För första gången i sin karriär har Division of Laura Lee spelat in fler låtar än vad de egentligen behöver. När vi är själva berättar Per att han redan bestämt sig för vilka låtar som ska vara med på skivan och vilka som ska gallras bort. Så flinar han lite. Man släpper inte ifrån sig ett ledarskap riktigt hur som helst.

OM DU VARIT I EN inspelningsstudio så har du förmodligen lagt märke till att där finns en del prylar. Det ligger liksom i dess natur. I Svenska Grammofon Studio finns det sjukt mycket prylar. Överallt gitarrer, keyboards och förstärkare. Sladdar, högtalarlådor och ännu fler instrument.

– Idén med studion, att det är så jävla mycket prylar därinne, är att jag tror att man ska använda originalgrejerna för att göra ett sound, säger studios ägare Kalle Gustafsson Jerneholt. Om du vill ha bandeko, så ska du inte använda datorn utan ett riktigt bandeko.

Och ska man ha orkestertrummor, ja då är det riktiga orkestertrummor som gäller. Även om de inte går in genom dörren. Kalle löste problemet genom att bära in de stora koppartrummorna genom en annan

port och upp till övervåningen. Därifrån drogs sedan sladdar ner till studion.

Kalle har haft sin studio i runt fem år, och spelat in akter som Bad Cash Quartet, Iris och egna gruppen Soundtrack of Our Lives. Det är i princip bara folk han känner som spelar in i studion. Ändå är det nästan fullbelagt hela tiden. Nu är han huvudansvarig för produktionen av Division of Laura Lees kommande skiva. Förutom att hjälpa till med att arrangera låtar och se till att ljudet blir bra är det Kalles uppgift att hålla koll på inspelningsbudgeten.

– Det är viktigt att skivorna inte kostar för mycket att göra, säger han. Det blir negativt för bandet i slutändan. Vissa tänker att dom ska göra en jävligt dyr produktion bara för att skivbolaget ska känna sig tvingade att satsa på skivan för att få tillbaka sina pengar. Men jag tror inte riktigt på den sortens tänkande.

Svenska Grammofon Studio ligger inhyst i den gamla Cloetta-fabriken nära Esperantoplatsen. Det är knappast ett av Göteborgs vackrare områden. Utanför håller man fortfarande på med byggandet av Götaleden och lite längre bort tornar Elverket upp sig. Innanför studios tunga ståldörrar ryms numera två inspelningsstudior sedan Kalle köpt ytterligare ett mixerbord. Inte vilket bord som helst. Rolling Stones, AC/DC, Michael Jackson, Miles Davis, David Bowie och massa andra världsartister har spelat in på det.

– Det är ett av Europas klassiska mixerbord, säger Kalle. Mixerbordens Rolls Royce. Många skivor jag verkligen gillar har sett dagens ljus genom just det bordet. Jag är lite skrockfull och det blir en viss magi bara av att veta sådana saker.

När chansen dök upp att köpa det tvekade han inte.

– Det handlar bara om att pressa olika släktingar, vänner och banker för att

kunna låna tillräckligt mycket pengar, säger han och guldanden i hans överkäke blänker till.

FRAMFÖR DET MIXERBORDET sitter Ebbot Lundberg, sångare i Soundtrack of Our Lives. De spelar in sin nästa skiva parallellt med Division of Laura Lee. Efter att ha jobbat i studion från och till i två månader har Soundtrack vid det här laget satt en massa låtar på band. Runt 30 stycken. Ebbot har också gäststat Division of Laura Lees inspelning med ett inlägg på bandets version av hardcoreklassikern *I Don't Wanna Hear it* av Minor Threat. En låt som Division sparar till en Burning Heart-samling.

– Ironiskt nog spelade jag den låten med ett band jag hade då, 1982, säger Ebbot. Vi var väl fem personer i Göteborg som hade Minor Threat-singlar på den tiden.

Betyddigt större var den hardcorevåg som sköljde över Sverige ett par år in på nittioalet, och Vänersborg av alla ställen råkade bli ett av landets starkaste fästen. Här bildades Division of Laura Lee 1997 med ena benet kvar i hardcorevärlden och det andra i Fugazis och Sonic Youths stökiga ljudlandskap. Några viny singlar släpptes. Singellåtarna samlades tillsammans med fyra nya låtar på CD:n *At the Royal Club*, utgiven 1999 av ett litet franskt bolag. Efter att ha spelat på Hultsfredsfestivalens demoscen 2001 fick bandet kontrakt med Burning Heart, och i början av följande år släpptes Division of Laura Lees första riktiga album *Black City*. En skiva som var ytterligare ett steg bort från hardcoremusiken, och som visade upp nya influenser i form av brittiska band som The Jesus & Mary Chain och My Bloody Valentine. Division of Laura Lee bodde nu i Göteborg och i den gamla hemstaden hade hardcorevågen sedan länge ebbat ut.

– Men den scenen formade oss totalt, säger Per Stålberg. Vi tänker inte ta skit från någon. Göra våra egna val. Och reta folk så mycket som möjligt.

DIVISION OF LAURA LEES gitarrist och huvudsaklige sångare är själv i studion tillsammans med Kalle. Det är första måndagen i december och av arbetet med *Das Not Compute* kvarstår bara mixningen. En darrig Bob Hund-liknande gitarrslinga flyter ur högtalarna.

– Bob Hund?, säger Per undrande. Det sa min tjej också.

Han plockar upp en elgitarr och spelar några gamla rock'n'roll-riff.

– Trots att vi spelar en så urvattnad genre som rock, så tycker jag att vi lyckas vara originella.

Han reser sig och lunkar över till pianot. – Vi hatar ju rockbranschen, och folk som super och tycker att dom är fräcka med smink runt ögonen. Jag har aldrig förstått den grejen. Det är min fiende inom rock-musiken. Jag vill att det ska handla om sånt som händer på riktigt.

Per tröttnar på pianot, och fattar gitarren på nytt.

– Division är kanske det mest propra och städade rockbandet i världen som turnerar stort, slår han fast.

Lagom till jul har alla låtskeletten fått namn och en identitet. Blivit påklädda. Några är varma och poppiga. Några kalla och kantiga. Andra svala och svävande. Jag minns att Per berättar att målet med Division of Laura Lee är att krossa "sex, drugs and rock'n'roll". *Does Compute*, *Sneaking Up On Mr.Prez*, *Dirty Love* och de andra låtpersonligheterna blir farliga soldater i den kampen.

Daniel Axelsson
bild: Johannes Giotas

Adíos mariachi

Sonido Lasser Drakar

Den mexikanska musiken infiltreras sedan länge av gringokultur. Men bortom det gamla vanliga skvalet finns något annat. Under ytan frodas en nyskapande electroscen med bisarr humor och mycket sväng som Grooves Johanna Paulsson tar tempen på.

Mexiko påminner lite om en blindtarm – en avsnörpning som förbinder den nord-amerikanska kontinenten med Sydamerika. Gränsen markeras med ett taggtrådsstängsel och förhållandena på var sida skiljer sig som natt och dag. Mångmiljonstaden San Diego i Kalifornien kastar sin skugga över kåkstäderna på den mexikanska sidan. Många tar sig över till USA för att söka lyckan. Det är ju bland annat just hos den växande minoriteten av latinoväljare president George W Bush nu vill smickra in sig med sina löften om att illegala invandrare lättare ska få stanna och arbeta lagligt i USA.

Även inom Mexiko finns enorma skillnader mellan en majoriteten fattiga och några få procent extremt rika. I landet bor runt hundra miljoner människor varav runt tiondelen i huvudstaden och metropoln Mexiko City. Landets president är den forne Coca Cola-direktören och Bush-kompisen Vicente Fox. Amerikas kulturella inflytande är idag ständigt närvarande. Till och med i musiken tack vare MTV Latino.

Men det finns alternativ – mexikansk electro. Och då talar vi inte latinorytmer med pumpande beats som halvnakna tjejer brukar vicka rumpen till på MTV utan snarare om electro med en mexikansk touch. Gärna lite utflippat och punkigt.

Den mexikanska touchen

Det är förstås inte helt lätt att kryssa runt i den mexikanska electrodjungeln, särskilt med bara lite knapphändig gymnasiespanska till hjälp. Det mesta av informationen finns bara på spanska men det är åtminstone värt ett försök. Samlingsplattan *Manos Arriba! Your Introduction to Mexico's Electro Scene* är därför en bra snabbkurs. Tyska bolaget Bungalow Records (Stereo Total, Momus etc) besökte Mexiko och blev så exalterade över vad de hörde att de bestämde sig för att genast ge ut en skiva med ett högst subjektivt urval av mex-electro.

Givetvis kan man skymta en man i sombrero på omslaget till *Manos Arriba!*... men tro för Guds skull inte att det här är den musik som alltid strömmat ur

radioapparaterna i Mexiko. "This is not the sound of Mexico. This is the future sound of Mexico. Hopefully," skriver journalisten och radio-DJ:n Rulo i introduktionstexten. Och jo, det är ett viktigt påpekande, men den traditionella mexikanska musiken är på sätt och vis ändå närvarande.

– Man kan inte slåss mot det. Jag har ju hört den musiken i hela mitt liv. Jag gillar cumbia [colombiansk folkdansmusik som blev populär i Mexiko på sextiotalet] och använder det i min elektroniska musik. Jag tror att Nortec-killarna lyssnat mycket på norteno [traditionell musik från norra Mexiko med mycket dragspel och tolvsträngad gitarr]. Crossovern är tydlig. Jag tycker det är bra. Det finns många som stör sig på det men inte jag, säger Emilio Acevedo på knackig engelska när jag ringer upp honom hemma i Mexiko City.

Han är också en av medlemmarna i trion Titan som blandat den traditionella mexikanska musiken med lo-fi och diverse elektroniska stilar. I början av nittiotalet blev deras musik lite av startskottet för en ny genre i Mexiko. Titan brukade jämföras med Beastie Boys och fick en smärre hit med låten 1, 2, 3, 4. Tillsammans med Monterrey-duon Plastilina Mosh tog

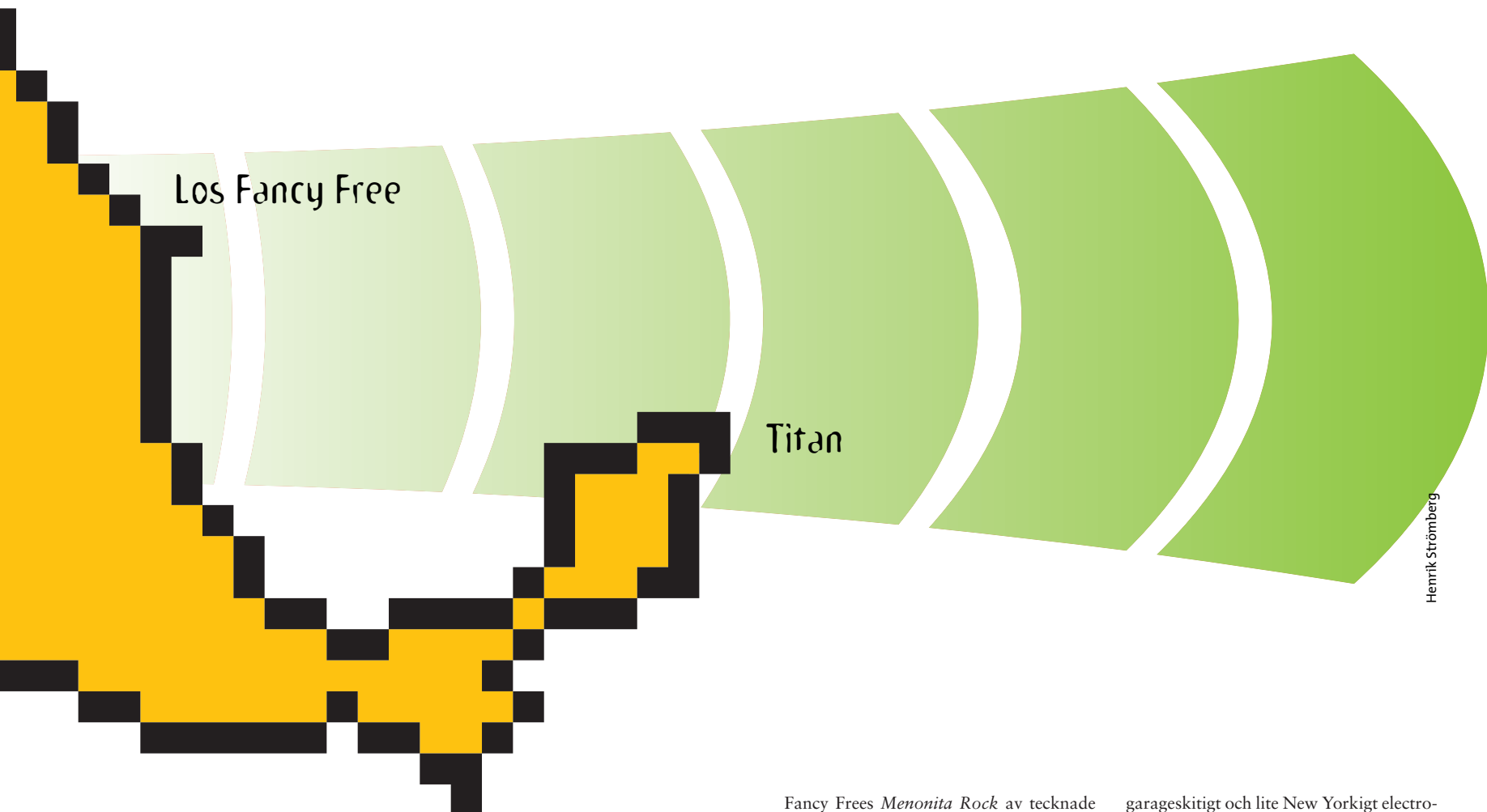
Titan klivet in i den kommersiella världen och med ett bolag som Virgin i ryggen lyckades de turnera en del även i Europa. – Det var under skivbranschens gyllene år! Vilket band som helst kunde åka på en sån turné utan att vara särskilt stora, säger Emilio Acevedo.

För några år sedan fanns det i alla fall några undergroundetiketter i Mexiko som dessutom hade bra distribution eftersom de ofta var knutna till stora bolag. Men skivbolagsdöden breder ut sig även här. Ett i raden av intressanta independentbolag som gått i graven är Suave Records. Här låg bland annat Emilio Acevedos Titankollega Julian Ledes, alias Silverio. Själv gör Emilio Acevedo musik med nya projektet Sonido Lasser Drakar som hamnat på Noiselab. – Noiselab verkar ganska starkt, men jag vet inte på sikt, säger han.

På Noiselab ligger också Los Fancy Free, alias Martin Thulin, som nästan blivit lite av en centralfigur på den mexikanska electroscenen trots, eller kanske tack vare, sitt svenska ursprung.

– Det är väl så. Man kommer nånstans och börjar lyssna på dom band som finns där och så blir man kompisar och helt plötsligt är man inne mitt i scenen, säger

– Viva el tech-mex!

Martin Thulin över en gigantisk tekopp på Mimo's Café i Stockholm.

Sedan drygt tio år tillbaka bor han i Mexiko City och är bara i Sverige på besök. För övrigt är han faktiskt född i Mexiko. Hans föräldrar tillhörde nämligen menoniterna, en kristen rörelse vars livsstil påminner lite om Amish-folkets. I bland annat Mexiko har menoniterna för länge sedan tilldelats egen mark att odla så att de kan leva utanför det övriga samhället. När Martin Thulin var tre år bestämde hans föräldrar sig för att återvända hem till Sverige och Bromölla.

– Jag känner mig mexikansk nu men jag kände mig nog egentligen svensk för tolv år sen, säger han på något som mer liknar småländska än Bromöllamål.

Robotar går inte hem

Mexiko City är hemvist för band som Los Fancy Free, Sonido Lasser Drakar, Silverio, Melody Nelson, Mexican Institute of Sound och naturligtvis Titan. Namnen bakom Sonido Lasser Drakar och Silverio bildar Titan och Martin Thulin tillsam-

mans med Melody Nelson utgör Evil Hippy och så vidare...

– Det är ju rätt incestuöst. Alla har liksom med varandra att göra, konstaterar Martin Thulin.

Ungefär som i Stockholm, Berlin och överallt där det görs musik då, kan man tänka. Men visst finns det saker som skiljer electroscenen i de europeiska städerna och i New York från den i Mexiko City. Martin Thulin tycker att det är tråkigt att band som Fischerspooner och Ladytron fastnat i "Kraftwerk-grejen".

– Man ska vara robot, kall och kylig. Stå och se tråkig ut och vara deprimerad. Det funkar inte i Mexiko. Mexiko City är en jävligt hård stad och där kan man verkligen ha en anledning att vara deprimerad om man inte har jobb eller såna där grejer, men folk är liksom så här: "Åh skit samma." Det tror jag är den största skillnaden mellan scenen i Mexiko City och den europeiska. Vi har skippat hela den här kalla robotgrejen, säger han.

Istället för räta linjer i svart och rött à la *Man Machine* pryds omslaget till Los

Fancy Frees *Menonita Rock* av tecknade sexscener.

– Jag kände att jag ville göra något med anknytning till Mexiko, förklarar Martin Thulin.

Tyst funderar jag på om det i så fall inte räckt med en lite lagom klichéartad kaktus. Samtidigt fortsätter Martin Thulin berätta om att killen som gjort omslaget till vardags tecknar mjukporr åt tidningen *El Libro Vaquero*, Cowboyboken. Den lär ha en upplaga på en miljon exemplar i veckan! Serietidningsporr måste vara en enorm industri i Mexiko... Det är bara att börja teckna, grabbar.

Näväl, har man i Berlin snöat in på kyla och robotar så blåser mexikansk electro snarare liv i det varma och mänskliga. Emilio Acevedo har sin teori om varför soundet skiljer sig mellan de olika scenerna.

– I Europa uppfann man den elektroniska musiken och allt låter som kopior av det. I Mexiko är electropopscenen liten. Här finns mer house, konstaterar han.

Själv gillar Emilio Acevedo åttiotalsmusik men blandar gärna upp den med nittioalets acid house. På Sonido Lasser Drakars EP *The Electric Mass Begins* hittar man däremot både sång och ett mer

garageskitigt och lite New Yorkigt electro-sound. I gengäld är spåret *Pontiac Firebird* på *Manos Arriba!* en mer egensinnig tolkning av temat till kultiga serien *Knight Rider* (där David Hasselhoff konverserar med sin svarta sportbil).

Evil Hippy har istället dammat av Bob Marley & the Wailers *Get Up, Stand Up* och döpt om den till *Ché Guevara Supertar*. Att duon dessutom döpt sin EP till *Experimental Gimmix* säger en hel del om inställningen till musiken. Humor och ploy har nämligen en ganska central roll hos många mexikanska electroakter. Martin Thulin tror att det ibland kan vara det som gör att man på andra håll, till exempel i Sverige, har lite svårt för att verkligen ta till sig musiken eller ta den på rätt sätt. Visst har väl Chicks On Speed och andra på Berlinscenen fört in humor i den tidigare ofta så stifta elektroniska musiken, men band som Los Fancy Free och Silverio har en helt annan lekfullhet och bisarr humor över sig.

Vad som händer på scen är kanske allra viktigast, särskilt om man som Los Fancy Free är ett enmansband som bara backas upp av en CD-skiva. Men det handlar inte om sexanspelningar och

Mattias Elgemark

Martin Thulin

Sonido Lasser Drakar

Mexikanska skivbolag

Mil Records www.milrecords.com
Mil Records ligger i Tijuana och har släppt skivor med lokala storheterna Nortec och Bostich som är en del av Nortec-kollektivet.

Noiselab www.noiselab.com
Noiselab hör hemma i Mexiko City och har samlat några av stadens mest intressanta namn kring sig. Här ligger bland annat Sonido Lasser Drakar, Los Fancy Free, Soundspace och Mongolia samt DJ:s som Koggi. Noiselab var från början mer inriktat på house men nu trängs både electro och musik åt ambi-enthållet i katalogen.

Nopal Beat www.nopalbeat.com
Nopal Beat Records är ett Guadalajara-baserat bolag som fokuserar på fusionen mellan elektronisk musik och den mexikanska nattklubbstraditionens genrer som bolero, cumbia, mambo och cha-cha. I Nopal Beat-kollektivet ingår bland annat band som Sussie 4, Galapago och Fat Naked Lady. Sedan 2002 ligger Nopal Beat Records under EMI.

Suave Records
Suave Records räknades en gång som ett av Mexikos hippaste indiebolag men har nu dessvärre gått i konkurs. Det startades 2001 av bland annat Camilo Lara med ett förflutet som chef på Virgin Records Mexiko. I katalogen finns exempelvis Silverios debutalbum och soundtracket till Alfonso Cuaróns indierulle *E tu mamá También*. Suave Records gav också ut bland annat Matador Records-artister på licens.

coola dominatrixoutfits à la Miss Kittin och annat electroclashfolk.

– Jag använder ofta publiken, suddar ut linjen mellan scen och publik, och tar upp folk på scen och låter dom spela luftgitarr, sjunga, hitta på egna texter eller vad som helst. Ofta när jag spelar brukar folk vara helt chockade. Det är roligt att se när andra blir trakasserade men det är inte kul att själv bli uppdragen på scen, säger Martin Thulin.

Det handlar alltså om att konfrontera publiken och skapa en stämning – ibland en rent av obehaglig sådan. Martin Thulin refererar till kollegan Silverios liveshower som "helt vansinniga". Silverio talar med publiken på jättedålig engelska och ser lagom lustig ut i sin kostym och en bak-och framvänd peruk.

– Folk står och skrattar åt det här och sen efter tag börjar han skrika: "Why you laugh?" och blir rätt aggressiv. Då sätter folk skrattet i halsen och blir helt osäkra, berättar Martin Thulin och skrattar åt minnet.

Han kommer särskilt ihåg en spelning i Nürnberg då stämningen blev riktigt hotfull och arrangören bad Silverio sluta spela medan skivbolagskillarna försökte övertala den stackars klubbägaren att det var precis det här showen gick ut på. Det är inte utan att man kommer att tänka på kontroversiella industrirockspionjärer som Throbbing Gristle – ett band som ofta blev missförstådda för att folk inte riktigt visste om man skulle ta deras mer eller mindre makabra utspel på skämt eller allvar.

Mexiko City vs Tijuana

Martin Thulin ägnar sig åt musiken på heltid och lyckas faktiskt leva på sina skiv-

intäkter från alla olika bolag som ger ut hans musik runt om i världen.

– Så länge det går så är jag nöjd, man behöver inte bli någon jävla stjärna liksom, säger han.

Hans låtar spelas regelbundet i alternativradiokanalen Radio Activo och i en musikvideokanal som Telehit. Men med en låg budget i ryggen är det ju svårt att slå internationellt.

Det Tijuana-baserade audiovisuella kollektivet Nortec har det däremot gått rätt bra för även internationellt. Banden i gränsstäder som Tijuana har en klar fördel när det gäller att ta sig ut på den större marknaden. Det går snabbt att åka över till San Diego och därifrån vidare upp till Los Angeles.

– Man har två fördelar. Närhet till stora bolag i Los Angeles plus att det underlättar när man vill resa någonstans på turné, förklarar Martin Thulin.

För honom kostar det istället runt 1 000 dollar att ta sig över till Europa. Dessutom tar det tid. Bara att ta sig från Mexico City till Tijuana tar 48 timmar med buss. Kanske är det då inte så konstigt att mexikansk electro är en hyfsat lokal angelägenhet där varje stad har sin egen lilla scen.

Isoleringen sätter också sina spår i soundet. I norra Mexiko dominerar house och drum'n'bass uppblandat med traditionell mexikansk musik. Mexiko City-soundet är mer aggressivt, alltså electro-orienterat, medan Guadalajarasenen kännetecknas av mjukare och snällare musik i stil med den som Nortec pysslar med, förklarar Emilio Acevedo.

Det är just det här som blir lite av ett problem när man talar om den mexikanska electroscenen – den spretar åt alla möjliga håll och kanske borde man hellre tala om

mexikansk elektronisk musik. För några år sedan drog Tucson Weekly till med termen "tech-mex" för att beskriva Nortec och den nya elektroniska rörelsen i norr. Hur som helst kan man ju inte låta bli att fundera på om det är electro som är framtidens musik i Mexiko.

– Jag vet inte. Det finns ju några band och en del av dom är riktigt bra, blir Emilio Acevedos blygsamma svar.

Johanna Paulsson

Lyssningstips

Los Fancy Free – Menonita Rock

Alias Martin Thulin. Electro-punk-pop med mycket humor släppt på Noiselab och Bungalow Records via Subspace i Sverige.

Manos Arriba! Your Introduction to Mexico's Electro Scene

Samlingsplatta med massor av bra band från Mexikos olika scener. Utgiven av tyska Bungalow Records 2003.

Sonido Lasser Drakar – The Electric Mass Begins

Emilio Acevedos projekt där även DJ Map och Master Ape ingår. De blandar allt ifrån hiphop och techno till åttiotals och acid-house men musiken på *The Electric Mass Begins* beskrivs kanske bäst som kaxig, svängig och garageskitig electro med förstärkning från Danette Newcomb på sång. Släpptes på Noiselab i somras.

Titan – Elevator

Innehåller hitten 1, 2, 3, 4 och är framförallt intressant ur ett historiskt perspektiv. Släpptes på Virgin 1999.

Independent Music for Independent People

THUNDERSTONE "BURNING"

FINLAND HAR UPPENBARLIGEN MER ATT ERBJUDA ÄN STRATOVARIUS, NIGHTWISH OCH CHILDREN OF BODOM. DENNA KVINTETT LEVERERAR HÄR RIKTIGT KRAFTFULL OCH KLASSISK POWER METAL!

NB12220 / NUCLEAR BLAST

VINTERSORG "FOCUSING BLUR"

NYTT STUDIOALBUM OCH ÄNNU ETT MÄSTERVERK FRÅN ETT MUSIKALISKT GENI! PROGRESSIV, SOFISTIKERAD METAL MÖTER FOLKMUSIKALISKA ELEMENT. PRECISION OCH TEKNISK FULLÄNDNING.

NPR137 / NAPALM

FACEBREAKER "BLOODRED HELL"

SÅNGAREN ROBERTH KARLSSON FRÅN EDGE OF SANITY ÄR TILLBAKS MED ETT NYTT BAND. DETTA DEBUTALBUM ÄR EN KROSSANDE ORGIE I RIKTIG OLDSCHOOL-DEATH ÅLA

ENTOMBED/DISMEMBER/EDGE OF SANITY!
ILAD047 / RAGE OF ACHILLES

BARILARI "BARILARI"

SÅNGAREN ADRIAN BARILARI KOMPAS HÄR AV HELA NIGHTWISH + JENS JOHANSSON (STRATOVARIUS)! PROGRESSIV, MÄKTIG OCH POMPOS POWER METAL/HÄRDRÖCK SOM IMPONERAR.

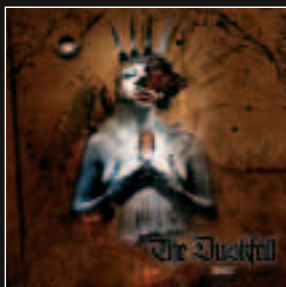
82876550482 / DRAKKAR

BESEECH "DRAMA"

SVENSKA BESEECH ÄR MED SITT FJÄRDE ALBUM OCH EFTER TURNÉER MED THEATRE OF TRAGEDY OCH LACUNA COIL ETT AV DE STÖRSTA NAMNEN I GOTH-METAL GENREN. MER ÅTMOFÄRISKA OCH TYNGRE ÄN NÅGONSIN!

NPR133 / NAPALM

DUSKFALL "SOURCE"

SVENSKA DUSKFALL, SOM UPPSTOD I SPILLRORNA AV GATES OF ISHTAR, SLÄR TILL MED SITT ANDRA ALBUM. INSPELAT I UPPSALAS DUG-OUT STUDIO. MÖRKARE, SNABBARE OCH MER MELODIÖST ÄN NÅGONSIN.

BLRCD060 / BLACK LOTUS

MY DYING BRIDE "SONGS OF DARKNESS WORDS OF LIGHT"

GOth/DOOM-METALLENS OKRÖNTA REGENERER ÄR TILLBAKS OCH DE HAR ALDRIG LÄTTIT TYNGRE ELLER BÄTTRE! ETT UPPEHÅLL AV EFTERTÄNKSAMHET OCH KREATIV UPPLADNING HAR FÅTT DEM ATT PRESTERA NÅGOT REVOLUTIONERANDE!

COVILEF110P / PEACEVILLE

FAKE MOSS

"IT'S YOU AGAINST THE CITY TONIGHT" DEBUTALBUMET FRÅN SVERIGES I SÄRKLISS MESTA OCH BÄSTA ALTERNATIVROCKBAND! ÅRETS DEMOBAND I ENGELSKA NME! MELANKOLISKT OCH DRIVET. FÖR FANS AV DOORS, JOY DIVISION, LORDS OF THE NEW CHURCH OCH NICK CAVE.

ULTRA001CD / ULTRACHROME

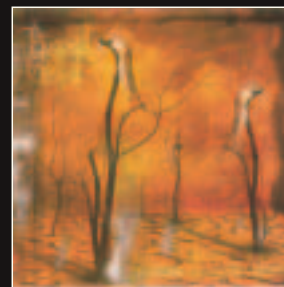

WUTHERING HEIGHTS

"FAR FROM THE MADDING CROWD"

HÄRLIG, STILREN, DANSK/SVENSK HÄRDRÖCK/METAL MED SÅNGAREN PATRIK JOHANSSON FRÅN ASTRAL DOORS OCH SPACE ODYSSEY.

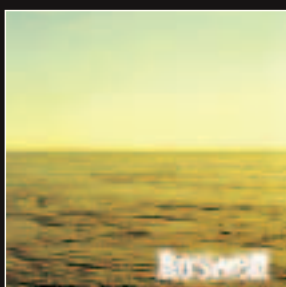
LM140 / LOCOMOTIVE

BURDEN OF GRIEF "FIELDS OF SALVATION"

FRÄLSNINGEN ÄR HÄR! VAD FÅR MAN OM MAN MIXAR AT THE GATES MED IRON MAIDEN? JO IN FLAMES! ELLER KANSKE TYSKARNA BURDEN OF GRIEF!

PROGRESSIV DEATH METAL AV BÄSTA SLAG!
REM031 / REMEDY

ROSWELL "VOID"

ROSWELL ÄR TROTS NAMNET ETT JORDNÄRA METAL-BAND I RELAPSE/HYDRAHEAD SKOLAN. GILLAR DU BAND SOM CULT OF LUNA, NINE OCH NEUROSIS SÅ KOMMER DU ATT ÄLSKA ROSWELL!

NIHL38CD / CACOPHONOUS

FARMER BOYS "OTHER SIDE"

FARMER BOYS ÄR "THE NEXT BIG THING" FRÅN NUCLEAR BLAST! MELODIÖS METAL-ROCK HYBRID MED HÄRDA, FLÄSKIGA GITARRIFF. SPÖAR LINKIN PARK OCH GOOD CHARLOTTE!

NB11772 / NUCLEAR BLAST

SOUND POLLUTION DISTRIBUTION

DISTRIBUTED BY SOUND POLLUTION DISTRIBUTION. BOX 2140, 103 14 STOCKHOLM, SWEDEN. FAX: +46 (0)8-20 07 26. E-MAIL: MAIL@SOUNDPOLLUTION.SE.
SOUND POLLUTION A NORDIC INDEPENDENT ALLIANCE COMPANY

Nya skivan ett kärleksbrev

Låttexterna är som noveller och titeln *Here's My Song, You Can Have it... I Don't Want it Any-more /Yours 4-ever* låter som en avslutning på ett kärleksbrev.

– Egentligen är ju plattan en personlig kärleksgåva.

Johannes Giotas

Han befinner sig i Göteborg för P3 Gulddgalan som ska äga rum nästa dag. Han har just kommit från repet med the Soundtrack of Our Lives som ska vara hans kompband på galan. Låten de ska spela är *Hunger*, singeln som spelats mycket och som kanske är den fartigaste på hela skivan.

Han rullar en cigarett mellan fingrarna och berättar om nya skivan som är ett samarbete med Mercury Rev.

– Det började med att Jonathan Donahue ringde mig för snart två år sedan och sade att han ville göra en skiva med mig.

Bandet skulle på turné och ville att Nicolai Dunger skulle följa med. Och det var på då som plattan började formas.

– Grasshoppers favoritlåt var *Slaves*, Jeff gillade *My Time is Now* och Jonathan, han gillade nog allihop.

De repade tillsammans mellan spelningarna och skivan spelades in då Dunger var över i USA fem gånger i Mercury Revs replokal i Kingston, New York.

– Vi tänkte först att det skulle bli några demoverationer av låtarna men det var så pass bra ändå.

Sedan var de en gång i Stockholm, i studion på Rommarö, och till sist mixades skivan i en studio uppe i bergen i Woodstock.

När Nicolai Dunger går in i studion låter han det låta som det gör. Ofta är det direkta inspelningar i en slags dokumentär form. Men nu var han redo att testa något annat. – Den här gången ville jag att det skulle bli en producerad platta.

Mercury Rev är ju ett band, och där måste de olika instrumenten ställas mot varandra.

– Dom har kollat tonarter och testat olika takter som jag aldrig gjort förr. Dom tänkte efter var rösten skulle vara och det dynamiska mellan gitarren och rösten tog dom bort och lade in instrument mot sången på olika sätt. Dom är verkligen professionella musiker.

Men samarbetet har inte suddat ut Dunger-soundet. Den karakteristiska rösten och känslan är mycket bekanta. Det är arrangemangen som känns nya.

– Den här skivan tilltalar nog en större grupp av människor, i olika åldrar. Den är öppnare.

Skivan som är fylligare än de tidigare har som alla Dungers skivor inslag av många genrer.

– Det är befriande att inte passa in någonsans, tycker han själv.

Men det finns en känsla av soul på nya plattan som Dunger också tar upp.

Slaves, låt nummer tre på skivan är nyckellåten, menar han själv medan *Someone New* är en mer typisk Dungerlåt. Den episka *The Year of the Love and Hurt Cycle* tror han själv kommer att bli mest ihågkommen. Den nio minuter långa låten är inspelad live utan ett enda klipp.

Inget har alltså inkräktat på hur Nicolai Dunger själv ville ha det. Hans musik finns fortfarande där.

– Det är jag och min röst som är det centrala. Det har alltid varit min musik som kommit fram. Det är väl för att den har en så stark karaktär.

Nicolai är en musiker som utmanar sig själv hela tiden. Genom att samarbeta med olika musiker måste han hela tiden utvecklas och lära sig något nytt. *This Cloud is Learning* var till exempel ett samarbete med Soundtrack of Our Lives och *Soul Rush* med musikerna i Esbjörn Svenssons trio.

Tillsammans med Soundtrack lärde han sig arrangera musiken till låtar. Esbjörn Svenssons trio tog honom in i en värld av ögonblicksmusik som det blir när man improviserar fram allt.

– Jag utmanade mig själv och spelade med Sveriges bästa jazzmusiker. Särskilt Magnus Östrum som spelar trummor. Han är nog världens bästa.

Det var också då han lärde sig spela piano, ett instrument som Nicolai tycker är roligare än gitarren.

Kanske för att han inte hanterat det lika bra. Ju svårare, desto större utmaning och roligare verkar han tycka.

Men samarbetet med Mercury Rev ledde till att han släppte greppet om gitarren som annars suttit fastvuxen i händerna. – Det är en utveckling åt ett håll där jag får vara uttrycksfull på scen och friare som artist, säger Nicolai Dunger.

Att han inte längre är låst vid gitarren kommer att göra livespelningarna roligare menar han. Både för honom själv och för publiken.

Dunger värdesätter verkligen allt han lärt sig under samarbeten med andra musiker men medger att det har blivit lite för mycket av det.

– Just nu är jag givetvis rätt trött på den samarbetsformen, säger han.

Nästa skiva blir därför en helt egen.

Men innan det kommer förmodligen en vinyl med en simulerad livespelning där Dunger sitter vid pianot. Men först blir det Sverigeturné, Europaturné och förmodligen skivsläpp i Amerika.

Cecilia Lönn

Allvarliga tjejproblem

– Jag är otroligt smickrad. Och så känner jag mig lite skyldig.

Dave Wyndorf berättar om Jeff, ett fan i USA som dök upp på en spelning och drog upp sin t-shirt. Hela ryggen täcktes av en Monster Magnet-tatuering.

– Jag känner mig skyldig på så sätt att om jag släpper en ny platta så kanske killen med tatuering tycker att den suger. ”Fa-an, mitt favvoband! Jag satte deras symbol på ryggen och nu suger dom”.

Det faktum att tatuerings-Jeff är amerikansk militär gör inte ansvaret mindre betungande.

– Jag vill inte ens tänka på det, han skulle verkligen kunna jaga mig död! Men det går inte att gå runt och vara rädd för järntrogna fans. Jag har bara haft problem med ett fan, en kvinna, en stalker. Det var hyfsat konstigt, säger Dave och låter fullkomligt allvarlig.

– Hon ville att vi skulle vara ihop för resten av våra liv och jag hade aldrig ens träffat henne. Hon började snacka om att ifall hon inte kunde leva med mig i det här livet så skulle hon leva med mig i nästa. Vilket uppenbarligen skulle dyka upp när som helst. Jag var tvungen att se mig om vart jag än gick.

Senast han hörde från henne var för ett år sedan, men hon skulle lika gärna kunna dyka upp igen.

– Jag bara hoppas att det är över.

Det var dock inte hon som vred hans knä ur led häromåret. Det lyckades han själv med, i samband med en konsert i Wisconsin.

– Jag hoppade från en plattform, något jag brukar göra, men upptäckte att jag var på väg att landa med gitarrhuvudet före, så jag ändrade position i luften och – smash – ungefär som en basketskada. Men nu känns det okej.

Monster Magnet släpper sitt nya album *Monolithic Baby* i februari. På ett tyskt skivbolag. En helvetes massa strul med att anpassa sig till sitt förra amerikanska bolags spelregler ledde bara till bekymmer. Till sist gick det inte.

– I samband med en övergångsdeal från vårt gamla bolag strulade allting till sig. Plötsligt fick all personal som hade jobbat med oss sparken.

Istället ersattes de av människor som levde efter mantrat ”Sälj tre miljoner platlor och gör det nu!”, vilket förra skivan inte gjorde. Inte heller backades Monster Magnet upp med tillräckligt många live-spelningar.

– Dom skadade oss mer än dom hjälpte oss. Till sist sparade jag managern och blev befriad från mitt kontrakt med Universal.

Du ligger på en tysk label nu istället för en amerikansk. Håller USA på att förlora sina rockmusiker?

– Japp. Inget snack om saken. Skivindustrin i USA handlar bara om platinaskivor, diamantskivor och uppåt. Och rockskivor säljer inte i tre miljoner exemplar. Det är precis vad som händer nu. Musikererna går till dom som vill ha dom istället för att slå in låtarna i skallen på en generation amerikanska kids som ändå inte vet vad dom ska gilla.

Det har hänt mer än så med Monster Magnet. Jon Kleiman och Joe Calandra har också fått smaka på Dave Wyndorfs fot. Ny basist är Jim Baligno och bakom trummorna sitter Robert Pantella från staden Red Bank i New Jersey, Dave Wyndorfs hemstad.

Varför frågade du inte Tommy Lee när du jobbade ihop med honom?

– Nej, Tommy Lee är Tommy Lee... han bor i Kalifornien. Hallå! Han är ju miljonär, jag vill inte ha en miljonär i bandet, jag vill ha en hungrig kille.

Historien bakom Wyndorf och Tommy Lee leder till Hollywood. Dave Wyndorf anlätade honom när han behövde en trummis för att spela in filmmusiken till MC-rullen *Torque*, regisserad av hiphop-regissören Joseph Kahn, samma kille som regisserade Monster Magnets go-go-dansande video till *Space Lord*.

Men när Dave berättar om projektet avslöjar han att hans musik inte ska vara med i filmen längre.

– Jag skrev musiken, lirade den, spelade in den och satte in den i filmen. Ett år senare bestämde sig filmsnubbarna för att det skulle vara mer 2 Fast 2 Furious-stil över

musiken, mer hiphop. Hollywoodkillar ändrar sig för jämnarna. Så jag tog tillbaka musiken.

Det var en sorglig historia.

– Men det finns ett lyckligt slut för min del. Jag tog tillbaks musiken och fick desutom betalt. Så nu äger jag rättigheterna. Och förresten, filmen suger.

Men är du fortfarande polare med regissören Joseph Kahn?

– Javisst. Han är cool. Det var han som bad mig göra soundtracket, och när allting kommer omkring så var det inte han som lyfte ut musiken utan jag.

En av de bästa låtarna från Monster Magnets best of-repertoar är *Bummer*, med textraden ”Some people go to bed with Lucifer/then they cry when they don’t greet the day with God”. Sången kom till under en turné när Dave Wyndorf träffade många kvinnor av dubbla naturer.

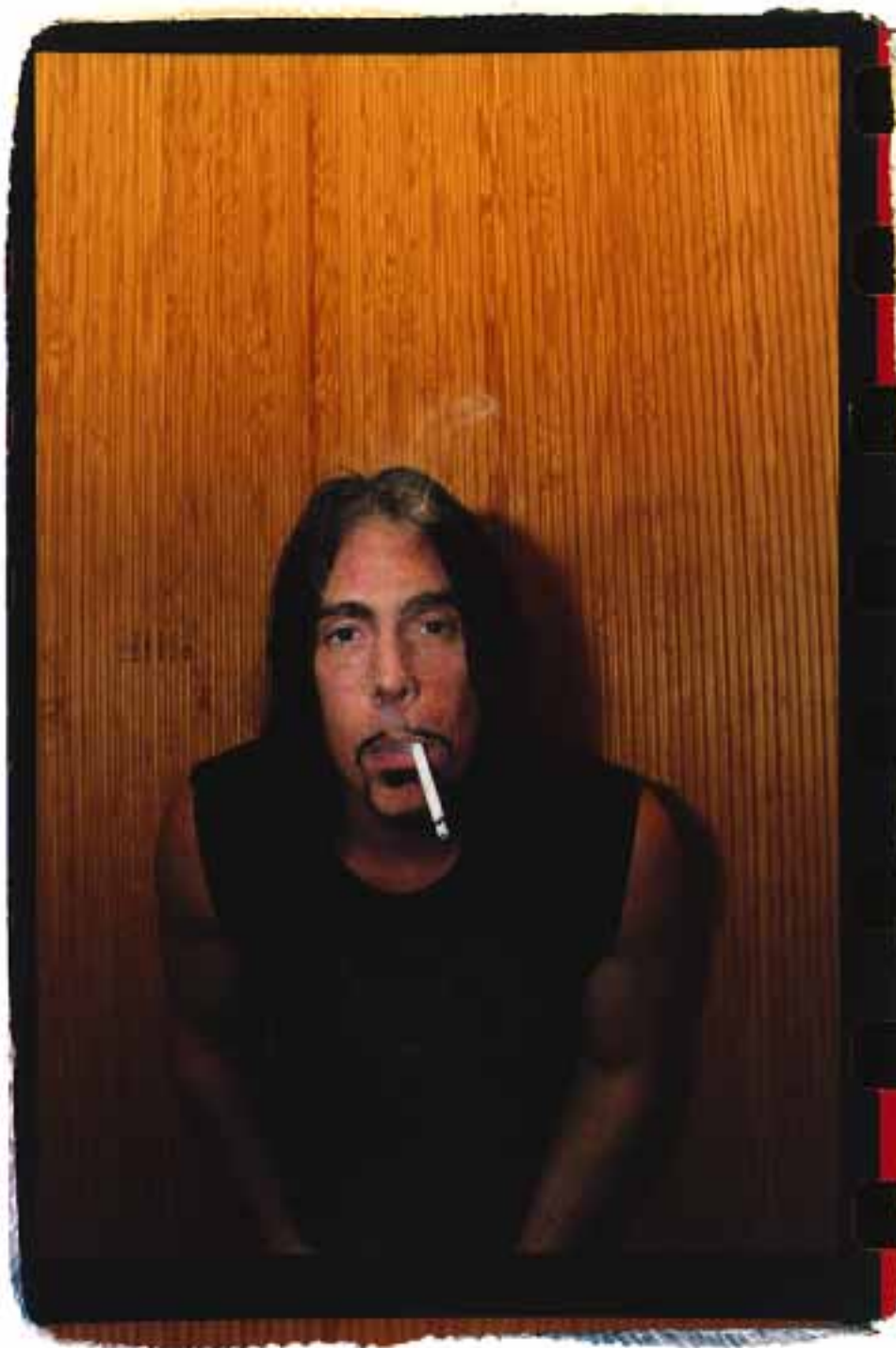
– Många kvinnor, liksom många män för den delen, vill ha the bad guy, säger Dave och går loss på hur de tänker: ”I want a baaad baby, I want a bad ass guy, I want a bad guy, bad guy”.

– Så jag var den mörka snubben. Men dagen därpå grät dom för att dom kände sig dåliga, eller så var dom förbannade för att dom inte vaknade upp med en frälsare.

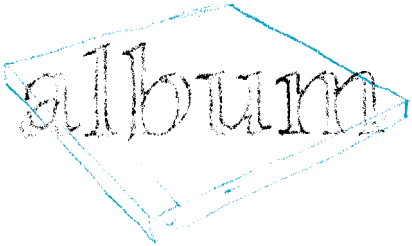
Han känner sig delvis halvkass över att ha spelat med i spelet med fulla fans som ångrar sig morgonen därpå, samtidigt var det fascinerande och förvånande för honom att upptäcka att så många ville ha det på det viset.

– Och du kan inte få allt här i livet, du kan inte få the bad guy och frälsaren i samma paket. Det var definitivt uppenbart att vad dom ville ha var något dom inte kunde få.

Torbjörn Hallgren

Mattias Elgemark

AAVIKKO

”History of Muysic – Selected Non-album Material 1995-2003”
Muysic for Peoples

Gnisslande positivmusik, surfsynt och fätöljfunk blandat med spaghettiwesternkänsla och slaviska melodier strömmar ur högtalarna. I min skiv-spelare snurrar *History of Muysic – Selected Non-album Material 1995-2003* med finska Aavikko på repeat. Yamahafetischisterna från Siilinjärvi har samlat ihop godbitarna från sällsynta sjutumssinglar och outgivna demoinspelningar till en samlingsplatta och på sant Gert Fykingmanér står jag fullt beredd att utbrista: Äntligen!

Aavikko är i mina ögon tyvärr märkligt ouppmärksammade i Sverige. De har två lysande album i bagaget, har turnerat en hel del i USA, Ryssland och mellaneuropa samt samarbetat både med orgelmannen Felix Kubin och Stereo Total. Ett år spelade ju Aavikko visserligen på Arvikafestivalen, men sen då? Hallå alla bandbokare och skivdistributörer, vad har ni för er? Aavikko lyser knappast med sin frånvaro på grund av sin egensinnighet utan möjligen handlar det om att vi svenskar alltid varit så urbota dåliga på att snegla åt våra närmaste grannar i öst. Nordöstra Finland tillhör ju inte heller de mest glamorösa musikområdena i Europa...

Anyway, *History of Muysic – Selected Non-album Material 1995-2003*, komplett med Aavikko-biografi och fina små bilder, är helt enkelt en nödvändig investering för varje casio-popnörd med självaktning!

Johanna Paulsson

JOHNNY CASH

”Unearthed”
American Recordings/Universal

”Han ser ut som en vinalkis.” De orden fällde Johnny Cash första gången han träffade Rick Rubin. Rubin som efter en spelning gått backstage och bett att få berätta om den idé han hade att spela in Johnny som han aldrig förr blivit inspelad. Klart som bara den att man blir lite skeptisk när man som firad country-artist träffar en kille som liknar en vinalkis och som förr producerat hårdrock och hiphop.

Men Johnny Cash var modig. Rick Rubin likaså. *Unearthed* är den första sammanfattande boxen med Cash-låtar som spelats in med Rubin. Fem skivor och en finfin bok med en lång och roande intervju med Johnny, Rick, June och Petty och så vidare. Finfina bilder tagna av bland annat Anton Corbijn.

Det sägs att Rubin och Cash spelat in hur mycket material som helst under alla år de jobbade tillsammans. På *Unearthed* finns egentligen det mesta man önska sig av en box av den här digniteten. Duetter med Carl Perkins, Willie Nelson, Tom Petty, Fiona Apple, Joe Strummer, Nick Cave och Glen Campbell. Eget material. *Flesh & Blood* och *The Man’s Come Around*. Men framförallt det som det hela går ut på när det gällde samarbetet Cash/Rubin – andras sånger. Att kalla det för covers är att spotta i motvind. Cash gör låtarna till sina egna. Han gör dem så bra att det inte går att lämna tillbaka dem efteråt. Det går inte att höra Bono sjunga *One* längre. I och med att Cash sjöng den så kan den inte komma tillbaka oförändrad. Måste vara som att bli skickad ut i krig, överleva och komma

hem. Inget blir sig likt efter såna upplevelser.

Att höra Johnny Cash sjunga *Heart of Gold*, en alldeles fantastisk låt av Neil Young, gör mig varm ända in i benmärgen. Eller när han tar sig an Soundgardens *Rusty Cage* och Danzigs *Thirteen* på ett sätt som gör att man bara häpnar. Nick Cave gjorde originalet sägs det. Men fan vet om inte Johnny Cash skrev *Mercy Seat* – i vilket fall låter det så. Samma gäller Bob Marleys *Redemption Song* där Joe Strummer sjunger duett. Fantastiska *Hung My Head*, *Wichita Lineman* och *Devil’s Right Hand*. Nya favoriter dyker upp för varje lyssning. I skrivande stund *Solitary Man* av Neil Diamond.

Avslutningen är majestätisk. Bara idéen att spela in en Nine Inch Nails-låt är skruvat och knäppt från första början. Johnny Cash gör den för det första till sin egen. För det andra till sitt requiem helt i klass med både Mozarts och Faurés. Så bra att det kommer tårar. Tårar av lycka, smärta och sorg. *Unearthed* behövs för att hålla regnet borta. Den behövs för att värma sig. *Unearthed* är den bästa present du kan ge dig själv. Med *Unearthed* kommer solen och livet. Vila i frid Johnny.

Per Lundberg GB

TOMAS ANDERSSON WIJ

”Stjärnorna i oss”
Metronome/Warner

Tomas Andersson Wij har redan sedan tidigare känts som ett av Sveriges stora hopp när det gäller att föra traditioner vidare. Om det må vara av den svenska singer/songwritergenreus utveckling eller förvaltning av den helyllesvenska visa/blues/rockens innersta väsen spelar ingen roll. Det spelar ingen roll just därför att man inser att sådana resonemang egentligen är helt bortkastade. För man kan ibland nästan bortse från hur det låter, bara man följer med i iakttagelserna, följer med i resonemangen. Inte så att fraser och texter är överordnade musiken eller på egen hand fullständigt slår an lyssnare/läsare med häpnad, inte alls. Det känns som att Tomas Andersson Wij nu har lyckats skapa en enhet av både den musikaliska och den lexikala ingrediensen, och att båda kombineras till en storhet. Likt andra hjältar som inte längre observerar lika bra, eller i alla fall inte samma saker, som honom. Lundell och Wiehe. Lyssna på *Blues från Sverige*, exempelvis. Ett annat uttryckssätt men med högsta kvalitet.

Magnus Sjöberg

THE APRIL TEARS

”Half Closed Eyes/Imperfect Kisses”
Dead Frog Records

Andreas Jismark, Sara Gunnarsson, Jimmy Monell och Mattias Svensson, som är konstellationen sedan två år tillbaka, har släppt sitt tredje album. Fast bandet bildades för fjorton år sedan är inte mycket sig likt. Medlemmar har bytts ut, skivbolag har kursat eller sparkats av bandet. Men nu ligger de vad det verkar som säkert.

På *Half Closed Eyes/Imperfect Kisses* finns en elektronisk bottenvåning, en förstavåning av rockmusik och en vind där Saras sång studsar mellan väggarna. Men avstånden kan göra resultatet ojämnt. Saras röst är härlig i de försiktiga stunderna. Men alltför ofta skär hennes röst igenom lite för mycket, är lite för oren och ibland ligger den lite för långt fram. Det över-skuggar tyvärr de härliga melodierna, tuffa komp och nya ljud som The April Tears annars gör så bra.

Cecilia Lönn

BEULAH

”Yoko”
Fargo/Border

Beulah har gjort en vuxnare skiva än vanligt, men den är tack och lov inte tillrättatlagd eller medelålders. Nej, med Yoko har de fått till en platta som är ordentligt genomarbetad med genomtänkta arrangemang och gitarrer har fått konkurrens av pianon, stråkar och keyboards. Detta bidrar till en ljudbild som känns större än vanligt och tankarna flyger ibland till både Mercury Rev och Flaming Lips. Men Beulah har också skruvat upp volymen på sina stärkare några snäpp och riffen är lite vassare på *Yoko* än tidigare. Här finns flera låtar som nästan är mer än lovligt medryckande, som *A Man Like Me* och *Landslide Baby*, men det finns också en lätt melankolisk känsla som passar Beulah utmärkt, som i låten *Hovering*. Men favoriten är *Your Mother Loves You Son* och *Me and Jesus Don’t Talk Anymore* som är utmärkta varianter på powerpop. Kanske hade jag önskat lite mer galenskap.

Därmed har de tagit ett steg från den lätta popkänsla de haft tidigare, till något mer ambitiöst. Men bara ett steg, för där i botten finns det soliga och det är egentligen bara ytan som har slipats till. Beulah bryr sig inte om att vända ut och in på sin pop och här finns ingen galenskap, på både gott och ont. Däremot kryllar det av fina små låtar.

Jonas Elgemark

DENNIS BROWN

”Dennis Brown Sings Gregory Isaacs”
Sanctuary/Border

Det är inte helt lätt att göra covers på Gregory Isaacs låtar. Jamaicas crooner nummer ett hade under sin storhetstid en fingertoppskänsla och en röst som ingen annan. Han passade utmärkt i rollen som ”The lonely lover” och sjöng ofta om ett ständigt ensamt och kärlekstörstande liv.

Men Dennis Brown kommer ur projektet med hedern i behåll. Visserligen låter han inte lika cool som Isaacs (vem gör det?) men sjunger bra och har dessutom fått till lite mer sväng i låtarna. De känns spännigare och mer roots även om de håller sig nära originalen. Fast vissa låtar, som den gamla fina *All I Have is Love*, ska bara göras av Gregory Isaacs.

Robert Lagerström

C.AARMÉ

”C.Aarmé”

Burning Heart/BonnierAmigo

I början av 1974 lämnade John Cummings stadsdelen Queens och åkte över till Manhattan och gitarraffären Manny’s. Han stegade ut med en Mosrite värd 50 dollars. Med en viss historieförenkling blev just det där inköpet startskottet för världens bästa musikfenomen – punken. John började nämligen strax efteråt repa med tre andra missanpassade New York-ungdomar. Tillsammans bildade de Ramones och John Cummings blev känd som Johnny Ramone.

Något senare skrämdes Sex Pistols slag på ett konservativt England och punken exploderade över hela världen. När juttitotal blev åttitotal

stod sedan ett antal amerikanska, degenererade kids i första ledet för att föra punken in i det nya årtiondet. De uttryckte sig i band som Black Flag, Circle Jerks och Reagan Youth.

Jag tror förvisso att de där banden inte betyder ett piss för göteborgarna i C.Aarmé, men jag får i alla fall en känsla av tidig amerikansk åttiotalspunk när jag lyssnar på deras debutalbum. Det är hårt, okonstlat och förbannat. Skrikigt, skräpigt och uppkäftigt. Punkkännare kommer också förstås att höra spår av både Cro-Mags John Joseph och Bad Brains-gaphalsen H.R. i C.Aarmé-sångaren Jessie Garons halvt mongoloida stämma. Jag tror inte att han bryr sig.

Det här är alltså inget nytt. Men det är bra. Vansinnespunken i *Total Trash*, *Gasmask* och *The Gag* är till och med lysande. Det är befriande att simpelt punkös fortfarande kan kännas som en frisk fläkt. Trettio år efter att Johnny Ramone köpte den där risiga guran.

Daniel Axelsson

CIRCLESQUARE

”Pre-Earthquake Anthem”
Output Recordings/Border

Han kallar sig March21, han som ligger bakom Circlesquare. Han har varit borta i fyra år, men nu är han tillbaka med ett åttaspårigt album. Redan i inledningslåten, *Trancenation*, visar den kanadensiske March21 tydligt sin stora passion för att experimentera och komponera musik med elektroniska rytmer, korta inslag av glidningar på gitarrsträngar och tysta viskningar. Han är extremt flummig, helt enkelt. Favoriten är *All Sleepers* – kanske för att den är den enda låt man kan märka lite struktur i. Detta är ett soft album som förmodligen får vilken uppstressad människa som helst att coola ner.

Elin Liljero

CLOSE CREATIVE COMRADS
”C.C.C.”

Pay Per Bag/Border

Svenska hiphopveteranerna Scoob Rock och Akem har här dunkat ihop en kanonplatta som innehåller schmoova beats, söta melodislingor, rymliga körer och medvetna och intelligent, men tillräckligt tuffa, texter. *C.C.C.* är grymt skön från inledande *Bring dat Sound* till avslutande *We Chase*. Det är storstadskänsla i smakfull förpackning å la Jay-Z, avslappnat fast med allvar i botten. Det känns att detta är äkta för duon. Och det är viktigt att känna i dagens bling-bling-galna värld. Kanske skulle tempot dras upp lite oftare, men glider långt ner i soffan när man lyssnar på *C.C.C.*, annars har jag inte mycket att klaga på. Tycker dessutom att spår som *Give it Up* och *Vandals* borde kunna få rejäl rotation på radion.

Gary Andersson

DATACH’I

”Mmale and Ffemale”

Planet μ/imort

Mike Paradinas skivbolag Planet μ balanserar farligt på ”the edge”. Ena stunden kommer det ut lyckopiller som Lexaunculpts eller Venetian Snares senaste album, andra gånger faller släppen platt under tyngden av svår programmering och hårda ljud. Datch’i, amerikanen Joseph Fraioli, vill så mycket med sina ultrasnabba trummor, skräckfilmsharmonier och diverse irriterande gnisslande ljud, men det hela blir varken farligt, skrämmande eller vidare lyssningsbart. Visst visar *Mmale and Ffemale* upp imponerande intrikat programmering, men Datch’i saknar Venetian Snares känsla för det absurt humoristiska som gör hans skapelser till mer än bara lätt obehagliga ljud staplade på varandra.

Henrik Strömberg

DAYBEHAVIOR

"Have You Ever Touched a Dream?"

Memento Materia

För sisådär åtta år sedan var DayBehavior det närmsta vi kom ett svenskt Saint Etienne med singlar som *Hello* och *Cinematic*. Det lät i och för sig betydligt mer charmant än begåvat. Men ändå.

På comebackskivan *Have You Ever Touched a Dream?* har de låtit sina influenser från anglofila popgrupper passera genom ett rätt irriterande eurofilter. Det låter som de haft svårt för att bestämma sig för om de vill vara ett lite mer kommersiellt Paris eller ett lite smartare Da Buzz. Och i slutändan inte blivit särskilt intressanta vare sig för popkidsen eller landsortseuromänniskorna.

Thomas Nilson

DIVERSE ARTISTER

"Bobby Konders Mad Sick Head Nah Good Mix" Greensleeves/Border

New York-DJ:n Bobby Konders från Massive B Sound System har satt ihop den här plattan som inleder en ny serie officiella mixtapes från Greensleeves. Mixen är oklanderlig, faktiskt nästan för clean, och alla de stora artisterna är med. Däremot kan man ha invändningar mot valet av vissa rytmer och låtar. Att följa upp åtta spår på extremt sönderspelade Diwali-rytmen med tre på Bollywood (!) känns inte så fräscht. De flesta som är tillräckligt intresserade för att investera i ett dancehall-mixtape har med stor sannolikhet tröttnat på låtar som *No Letting Go* med Wayne Wonder. Men för den som är för lat för att köpa singlar och stå och mixa på hemmafesten kan *Mad Sick Head Nah Good Mix* vara ett bra alternativ.

Daniel Severinsson

NICOLAI DUNGER

"Here's My Song. You Can Have it... I Don't Want it Anymore/Yours 4-ever" Virgin/Capitol

Det börjar bli en diger meritlista för Nicolai Dunger. Det har blivit ett par imponerande samarbetspartners. Här har hjälpen kommit från Mercury Rev, och det verkar ha varit ett gott samarbete. För *Here's My Song...* är ett bra album. Det känns dessutom som att det finns en lätt målmedvetenhet i det, även om den också är lömskt maskerad. Nicolai Dunger tassar fram kring klaviaturen, ligger och avvaktar någonstans mellan rock och soul, låter en liten gospelparaffas smyga in mellan fraseringsarna. Lite senare är det fullt driv, som att han försöker ta sig till den vita soulgospelrockens chimära nirvana – inte riktigt ända fram. Inte riktigt. Inte än.

Det låter mycket Irland, det låter mycket av den vita soulblues som präglat mycket av öns musikliv de senaste tjugo åren. Ofta tangerar Dunger gamla hjältar som Van Morrison, men ån oftare låter han som något Hothouse Flowers aldrig kom upp till. Samma driv, mer gnista, mer dynamik, mer låtar. Och ändå kan jag tycka att det, så snart jag lyssnat färdigt, är flyktigt; det ger inte tillräckligt med bränsle för att hålla mig kvar, det ger mig inte tillräckligt. Jag återkommer alltid till utgångspunkten, jag tillåts aldrig villa mig bort i musiken, jag tillåts aldrig drabbas. Tyvärr, för jag vet att jag vill tycka om det. Jag vet det.

Magnus Sjöberg

EINSTÜRZENDE NEUBAUTEN
"Perpetuum Mobile"

Mute/Playground

Det är mycket vatten och vind i Einstürzende Neubautens nya skiva. Hav och luft återkommer ständigt i texterna. Sedan har vi det episka, kvartslånga titelspåret, som handlar om turné-

livets eviga upprepning. Fokus ligger i alla händelser på Blixas sång. Må så vara att bandets medlemmar slår på stålfjädrar och plaströr hellre än trummor och sätter ihop soppsäns innehåll till ett instrument hellre än att köpa en synt (således är omslagets apparat byggd av plastflaskor, slangar, tejp och en gammal vinylspelare, inte någon evighetsmaskin utan ett vindinstrument), men i det stora hela handlar det om väldigt traditionella sånger med vers och refräng.

Det är ett eftertänksamt och reflekterande Einstürzende Neubauten vi möter på *Perpetuum Mobile*. Vilket inte betyder att det inte är spännande, för det är det. Det finns en härlig dynamik i albumet, där snygga slå-på-saker-orgier ställs mot finstämt piano. Kanske tappar albumet lite fart efter ett tag, särskilt den engelskspråkiga låten *Youme & Meyou* känns lite krystad. Men det är anteckningar i marginalen. Överlag är det bra. Och för er som förskräcks av tyskan finns en engelsk översättning av alla texter i det medföljande häftet.

Henrik Strömberg

THE END

"Within Dividia"

Relapse/Border

Den sura mattanten slungar två rejäla sevar grå massa på din kliniskt rena och kalla metallbricka. Det skvätter åt alla håll och du blir rejält nedsölad. Nu har du fått nog: "This is the end bitch!". Och det är det verkligen. The End är gänget du vill ha bakom dig när du tar dig an matsalspersonalen som består av extraknäckandet kulstötterskor som suddat ut gränserna för konsttillhörighet. Här snackar vi om killarna som är bokade som husband till jordens undergång.

Ljudbilden är stundom groteskt kompakt och bandets mix av trash och progressiv metall målar upp ett inferno av dissonans. Frågan är om de inte mer tillhör ett symptom på en ohägglig sjukdom än någon musikstil. Sjukt bra är det i alla fall.

Mikael Barani

FRANZ FERDINAND

"Franz Ferdinand"

Domino/Playground

Det går inte att sticka under stol med att Franz Ferdinand är Europas svar på The Rapture. De musikaliska likheterna är slående. Om det ska kallas new wave eller no wave spelar inte så stor roll. Influenserna kommer från när punken i slutet av sjuttioalet fick en kusin, den dansanta. För båda banden verkar James Chance och Gang of Four haft stor betydelse. Även om Chance var fly förbannad i sina texter och i sin samhällskritik behövde han inte stryka under det med endast skrik, fingerpekande och hårda treackordsriff. Han fick publiken att dansa till den avantgardistiska blandningen av oväsen, frijazz och punk. Medan The Rapture använder en hel del electro i sin musik är dock Franz Ferdinand ett renrasigt popband. Gitarlarmet har de båda grupperna dock tagit fasta på.

Franz Ferdinand sätter djupare spår i mig än The Rapture. Men så har jag alltid varit svag för pop. Att de kommer från Glasgow försämrar ju inte saken. Al Kapranos sjunger också avsevärt bättre än Luke Jenner. Franz Ferdinand är tveklöst det bästa som kommit från Storbritannien på evigheter. En annan sak som inte går att sticka under stol med är att musiken faktiskt är otroligt rätt i tiden och matchar H&M:s femtiotalet-möter-tidigt-åttiotalets-mode. Franz Ferdinands död 1914 utlöste första världskriget. Franz Ferdinand från Skottland utlöser multipla orgasmer.

Annica Henriksson

ROCK IS ALIVE!

MONSTER MAGNET

New Album

Normal Jewel Case

Limited Edition DPak with Bonus DVD

"MONOLITHIC BABY!"

out Feb. 16th!

on Tour with:

THE QUILL

New Album
"Hooray!
It's a deathtrip"
out now!

04.03.04 MALMÖ (S) KB
05.03.04 GOTHENBOURG (S) Trägarv
10.03.04 STOCKHOLM (S) Arenan

JOIN US! WWW.SP.V.DE

Egentligen är väl jag helt fel person att skriva om mycket av det som kommer in hit. Många är säkert jättebra, duktiga, målmedvetna och trevliga men jag sitter bara med en klump av obehag och en svag förnimmelse av taskigt studieförbundskaffe och folksköldoftande replokaler. Det finns helt enkelt för mycket av samma sura sort: gitarrband som gärna vill äma sig i en vackert registrerad video och med förhoppningar om att säga något dumt på en onödig gala om ett år eller så. Nej, roligare är det då att kasta lite ljus och värme på några som i alla fall inte verkar ha de där pretentionerna och tycks nöjda med att göra bra popmusik. Några som var roliga att lyssna på men som utrymmet misskrediterade var Surplus People, The Carney och Dreams End för trots att jag inte nämner dem mer än så, är de namn värda att lägga på minnet.

Fast jag tror inte att **Konstruktion** gör vad gemene man skulle kalla popmusik. Noise, oväsen, är sådant som jag oftast förknippar med Japan, men visst finns det på även på andra ställen de som finner det värt mödan att skicka sådant hit. Bakom det stilenliga namnet finner man Erik Wahlberg som lotsar mig runt i en ganska populistisk form av vackert brus och distade rytmer. Våldigt dynamiskt och ganska vänligt – några meter bort ifrån den annars ganska aggressiva och våldsamma varianten som man är van vid – och ofta väldigt vackert.

Vacker är också **The Honeydrips** mörka svetsgitarrpop. Där många har missförstått (några i Danmark, andra i Kalifornien) vad som var så underbart bra med The Jesus and Mary Chain och reducerat dem till ännu ett i raden av coola band att referera till, lyckas The Honeydrips inte bara förvalta arvet utan också få oss att förstå det romantiska i tre ackord, rundgång och brusiga gitarrer. Hos dem finner vi allt det där som utgjort den riktiga popmusikkens grund: utanförskap, pojkrumspolitik och blödande hjärtan – helt ärligt och inramat i den bästa av ramar.

Egentligen är kanske inte **Birlgoy** världens bästa band men deras fantastiskt naiva amigapop charmar mig så att jag inte kan komma på någon anledning att inte skriva om dem här. Planlöst, lätt kaotisk, electropop med slumpgenerator och bedårande falsksång, det kan egentligen inte bli så mycket bättre – eller roligare. Låt vara att låtarnas lättsamma kaos och ostyrsel inte är särskilt bra på det där traditionella sättet, men de har ändå så mycket annat som är viktigare. Skevhet och billiga ljud effekter är ju inte så säljande, men jag blir så oerhört glad att det finns de som skiter i hur det ska låta och gör en förträfflig CDR ändå.

The Salty Pirates extremt dåliga bandnamn (vilket de får övrigt inte är ensamma om denna omgång) till trots sprider deras energiska lo-fi-rock glädje i vart hem. Klockren slyngelslammer med hejiga refränger, småskeva gitarrer och förstås alldeles genomtrevligt. Att det hela är producerat av Niccokicks Mathias Söderlund är självklart, The Salty Pirates har många beröringspunkter med dem. Här fortsätter nittio-talet med bitande envishet att hamra in melodierna som Pavement glömde, trasiga jeans och sjuttio-tals-sneakers. Se upp så att inte collegerocken växer fram bara eller att anspråkslösheten tar över alltför mycket för då kan det bli riktigt tråkigt.

Fredrik Eriksson

För kontakt:
Konstruktion: erik.wahlberg@home.se
The Honeydrips: thehoneydrips@hotmail.com
Birlgoy: birlgoy@kittymail.com
The Salty Pirates: pirate@saltypirates.com

FUCK "Those are not My Bongos"

Homesleep/Border

Den här gruppen måste ha det mest missvisande namnet i världen. För tvärt emot vad man skulle kunna tro larmar inte Fuck på eller spelar hård musik utan gör lekfullt lo-fi på sitt eget vis. Vemodig med förvrängda röster och reverb, somrigt nostalgisk som Gorky's Zygotic Mynci, vardagsmystisk som Granddaddy och avslappnad som Belle & Sebastian. Visserligen föredrar jag de tidiga albumens primitiva känsla, favoriten är *Pardon My French* från 1997, men bandet från San Fransisco fortsätter att gå sin egen väg och har gjort en skön skiva att lysa upp vintermörkret med.

Robert Lagerström

GADGET

"Remote"

Relapse/Border

Spänn fast säkerhetsbältet och kontrollera all skyddsutrustning innan du trycker på play-knappen. Det går undan när Gadget skruvar upp förstärkarna. Med sin debut *Remote* spås de en lysande karriär inom grindcore-musiken. Och det är svårt att inte bli berörd av Gadgets brutala, mangelande och betonghårda musik. Tjugoen låtar som forsar fram likt ett okontrollerat vattenfall av hat.

Det kan vara svårt att märka av någon större variation i låtarna, helt plötsligt har halva skivan avverkats utan större andpaus, men med tålmod upptäcker man små nyanser i den kompakta helheten. Bäst blir det i *Anew*, *Remote* och *Enigmatic* där tempot skiftar som mest. Den avslutande och instrumentala *Tema: Skit* är skönt dov och mystisk.

Andreas Eriksson

AL GREEN

"I Can't Stop"

Blue Note/Capitol

Det är 36 år sedan Al Green släppte sin första soloplatå *Back up Train*. Och så plötsligt, elva år efter förra plattan så finns det plötsligt en helt ny Al Green-platta. Jag som trodde att han bara predikade nuförtiden. För Al Green är nämligen pastor i alldeles egna församlingen hemma i Memphis.

Al Green har använt sig av samma studio och en del av de musiker som spelade på flera av hans tidlösa låtar på sjuttio-talet. Och mycket riktigt känns mycket igen på *I Can't Stop*. De lätta bakgrundskörerna, det tunga groovet, lite jazzig klaviatur och blås och så Al Greens ljusa, varma stämor. Och han klämmer i med en del falsettsång så blomkrukorna rör sig, men det gör inget. Efter att ha hört *I Can't Stop* så inser man hur mycket man saknat Al Green på soul-scenen.

Jonas Elgemark

HER SPACE HOLIDAY

"The Young Machines"

Wichita/V2

Inledande låten (tillika titelspåret) andas samma lungor som norska Rökysopp och Athome Projekt. Det visar sig dock inte vara ett dugg signifikativt för resten av albumet där det allt som oftast låter lite Eels på bästa humör. Musikaliskt är det harmoniska tongångar som gäller, men texterna berättar helt andra historier: Ex-flickvänner dis-sas (i den suveräna *My Girlfriend's Boyfriend*) och journalister baktalas (*Meet the Pressure*).

Bandet verkar ha en ansenlig instrumentarsenal till förfogande och är inte rädd att använda den. Experimentlustan tyglas dock snyggt och får aldrig övertaget, utan hamnar i någon slags gyllene medelväg. "Lagom" är väl rikssvenskans ord för det.

The Young Machines är lättlyssnad utan att vara uppenbar – dessutom skönt befriad från lismande hitförsök. Så plattan lär kunna snurra friskt ett bra tag i spelaren.

Niklas Simonsson

HORRORPOPS

"Hell Yeah!"

Hellcat/BonnierAmigo

Jag måste erkänna att jag har några fördomar. Som att tyskar saknar humor. Som att läkare är konstiga. Eller som att dansk rock stinker värre än en ostaffär på Ströget. Köpenhamns-gänget Horrorpops ger mig med debutalbumet *Hell Yeah!* anledning att testa den sistnämnda fördomen.

Med stäbas-grundad rockabilly-pop-punk-ska, skräcktema och en sångerska som hamnar någonstans mittemellan Gwen Stefani och Debbie Harry försöker Horrorpops få lyssnaren att bli skrämmd och danssugen. De lyckas väl så där. Skräckimagen är mest gullig, och svänger, ja det gör det väl ibland. Som i rockabillydängan *Cool Flat Top* eller i girl group-nostalgiska *Dotted with Hearts*. Annars är låtarna på *Hell Yeah!* så där ni vet... inte dåliga, men lite tama och tråkiga. Bandet har verkligen ansträngt sig för att skriva klämmiga refränger, men några riktiga popunder får de liksom aldrig ur sig.

Och fördomen om dansk rock? Ja, den blev nog varken befäst eller omkullkastad. För allt är ju inte svart eller vitt som i fördomarnas värld. I verkligheten är mycket grått också.

Daniel Axelsson

ICED EARTH

"The Glorious Burden"

Steamhammer/Playground

Vad kan bättre symbolisera Iced Earths heavy metal än deras tajta jeans, boots, tjocka basketkängor och läderjackor? Det här är USA:s smöriga svar på Iron Maiden.

Iced Earth är ett band som aldrig kompromissat eller tittat på trender. I mitten på nittio-talet började det betala sig. De är idag det band som bäst håller fortet av de som startade i början på åttiotalet.

The Glorious Burden är en västerländsk, något naiv, historieskildring. Här finns texter om Gettysburg, Napoleon, Röda Baronerna och 11:e september. Många låtar prickar rätt i alla vinklar. Framförallt *The Devil to Pay*, *Declara-*

tion Day och pampiga *Hold at All Costs*.

Låtskrivaren Jon Schaffer, som brinner för historia, framstår låt efter låt som en hårdrock-ens Herman Lindqvist. När han förklarar upplägget på tolv minuter långa *The Devil to Pay* är det bara att kapitulera. Killen är ett geni, tajta brallor till trots. Och nya sångaren, Tim Owens från Judas Priest, är en lysande värning.

Torbjörn Hallgren

ILLSTAR

"El Segundo Plus"

Pay Per Bag/Border

Backade av ett riktigt band gör Illstar jazzig hiphop med sydamerikanska influenser och rap på engelska, spanska och svenska. Som namnet antyder är *El Segundo Plus* en ny och förbättrad version av *El Segundo* som Illstar tidigare släppt själva. Attityden är tillbakalutad lekfull med ovanligt stort fokus på musiken och utrymme för instrumentala partier. Driz och Boggie från Perstorp är inga storskrävlare och redan i öppningslåten *Reach Fo' The Stars* frågar sig Driz "I wonder how many MC's that really do know/that it's about heart and soul not glitter and gold". Många låtar går på tomgång och är för lösa i konturerna, men Illstar vinner respekt för att de gör sin egen grej.

Daniel Severinsson

GARY JULES

"Trading Snakeoil for Wolf Tickets"

Sanctuary/Showtime

Mina tre största muzak-ögonblick genom tiderna: 1. Beautiful Souths *Don't Marry Her* spelas på Vivo på Skanstull.

2. The Smiths *This Charming Man* spelas på Exet i Hultsfred.

3. Gary Jules version av *Mad World* spelas på sovrumsavdelningen på IKEA i Barkarby.

Tyvärr är det även samma sak som gör att man kan spela Gary Jules på IKEA som gör att man lätt somnar med *Trading Snakeoil for Wolf Tickets* i lurarna: Jules är precis sådär händelsefattigt tråkig att man skulle kunna kasta in slumpmässiga spår från denna skivan i Ben Harpers *Burn to Shine* eller Cat Stevens *Mona Bone Jakon* utan att någon skulle höja ett ögonbryn. Det är duttiga penseldrag och försiktiga skisser för hela slanten. Därmed inte sagt att *Mad World*-covern skulle vara dålig. Tvärtom, så är den – den obehagligt mossiga videon till

GLUECIFER

"Automatic Thrill"

Sony

Fjolåret var förnämligt fyllt av låtar som satte sig från första lyssningen och gick på repeat mängen gång. *Crosses* med José González, *You're the Storm* med The Cardigans, Granddaddys *Now It's On*, *One More Drink* med Kristofer Åström och *Back in the Mud* med Bubba Sparxxx är några finfina exempel. Konstaterar med glädje att 2004 börjar likadant, när man på Gluecifers nya album *Automatic Thrill* kommer till tredjespåret *Car Full of Stash*. Då sitter fingret RX-limmat på repeat-knappen igen.

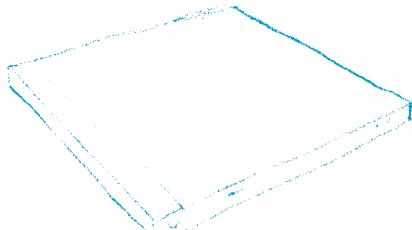
Låten är en vålsmod rockpärla, inte helt olik ett partystynt Rocket From The Crypt med några stadiga innanför de styva skjortkragarna. En skön upplevelse, främst eftersom jag inte varit direkt överivrig av entusiasm inför bandet innan. Den norska rockscenen har representerats bättre av Turbonegro och Euroboys – men *Automatic Thrill* kan mycket väl få till en ändring på den

pallplaceringslistan. *Call from the Other Side* och *Put Me On a Plate* är ett par spår till på plattan som snabbt sätter sig. Soundet är inte enbart spjuverpunkigt utan moget varierande – och framför allt äkta – om man ska damma av finsmakaradjektiven.

Många band i den dryga rockfåran faller lätt på eget grepp och offerar egen stil för lätta plagiat. Inte för att Gluecifer direkt återuppfinner hjulet på något sätt. Men det sticker ut från mängden – en nog så god anledning (utöver *Car Full of Stash*) att införskaffa *Automatic Thrill*.

Niklas Simonsson

trots – en alldeles förträfflig liten snyftare.

Faktum är att om jag dör av att en flygplans-motor landar i mitt sovrum, så går jag gärna ut i stil genom att låta Jules sjunga, "The dreams in which I'm dying are the best I've ever had".

Inte ett öga torrt.

Kristofer Ahlström

SAMI KOIVIKKO

"Salmiakki"

Shitkatapult

Förra året var det ryska SCSI 9:s *Digital Russian* på tyska bolaget Forcetracks som visade att man ska hålla öronen riktade österut om man vill höra skimrande vacker och minimalistisk dansat techhouse. I år släpper ett annat tyskt skivbolag, Shitkatapult, ytterligare ett bevis på att det är i öst det händer. Den här gången kommer rytmer och glittrande syntslingor från vårt grannland Finland. Sami Koivikko har gjort sig ett namn genom ett par singelsläpp, men nu kommer alltså fullängdaren och den är värd att uppmärksammas.

Lite finskt vemod, lite snubbliga men ack så dansanta beats. Ljuva harmonier och kliniskt avskalade varma syntljöd gör det här till en stor upplevelse för dansgolvet.

Mats Almegård

KONTROVERS

"När spelreglerna ändras"

Putrid Filth Conspiracy

Avslutande spåret *Jag och kärleken* är en fem minuter lång våt gitarrdröm. En vägg som gör att man tappar hakan. Mäktigt och fet. Kontrovers går lite sin egen väg. Hård hardcore med texter både på svenska och engelska. Produktionen är kompakt, nästan helt utan luft – nåt som jag kan sakna i genren. Lite nytänkande. Våga jobba med tystnad. Men Kontrovers kommer undan med sina texter som nuddar längs nervtråden. Texter om lust, kärlek, smärta och liv. Stora gitarrer och texter om livs levande människor imponerar alltid på mig.

Per Lundberg GB

LAMBCHOP

"Aw C'mon/No You C'mon"

City Slang/Capitol

Det är inte helt lätt att tolka. Men Lambchops *Aw C'mon/No, You C'mon* är på samma gång en dubbel och två separata skivor. Att de ska ses som separata enheter kan efter ett par genomlysningar låta motiverat, men det är ändå en märklig känsla. Att det sedan också är ett på ytan rätt markant avsteg från deras förra skiva bidrar till ens illa, men dock, vilsenhet.

Efter att på *Is a Woman* från 2002 låtit avskalade och nakna, ibland nästan minimalistiska, har nu Lambchop återvänt till det lite större soundet, den stråkbelagda ljudbild som kunde känneteckna bandet vid *Nixon* år 2000. Men mycket av det avskalade från förra skivan finns också här, stråkarna tillåts aldrig dränka och förhindra låtarna att andas. Trots nästan Bacharachska arrangemang låter Lambchops släpiga soul ändå fräsch och öppen, även om det ibland blir lite mycket av varan. Det är inte helt lätt att lära sig de tvära kasten mellan det avskalade och det storslagna, men när man hittar den röda tråden känns det som att hitta hem. Hade bara inte Kurt Wagner i vissa av sammanhangen låtit som Chris Rea hade jag varit ännu lyckligare.

Magnus Sjöberg

LAPSED

"Twilight"

Ad Noiseam/import

En imponerande debut från Salt Lake City-bon Jason Stevens. Elektronisk lyssningsmusik av bästa kvalitet, som lyckas både referera till

electronica-album från de senaste 15 åren och låta fullständigt i tiden. *Twilight* är tretton lätt melankoliska men vackra stycken som visserligen aldrig kan kallas ambienta men som rör sig i det häraded. Det sista stycket (alla är obetitlade) citerar till exempel Autechres majestätiska *Vltrimx21* snyggt och effektivt. Därefter följer en remix av Displace som förtar lite av effekten, men den kan man programmera bort.

Henrik Strömberg

LIL JON

"Kings of Crunk"

TVT/Universal

Lil Jon och Big Sam & Lil Bo i Eastside Boyz säljer miljoner album i USA men här i Europa lyssnar vi på träkmånsar som Black Eyed Peas istället. Dryga året efter att Lil Jons tredje album *Kings of Crunk* släpptes i USA är det dags att ändra på det. Med det enkla men ytterst effektiva receptet:

- A) var aldrig rädd
- B) representera din stad (Atlanta) och
- C) vråla samma sak minst fyra gånger i varje refräng och helst i verserna också, borde det inte kunna misslyckas.

Förutom det mesiga digitala hårdrocksintrot är de inledande spåren helgalen dirty south-skit. Jag har inte räknat men första sju låtarna kan inte innehålla mer än typ 50 ord vardera som alla används för att hota, svära eller starta upplöpp.

Efter ett tag orkar inte Lil Jon hålla tempot uppe längre eller så vill han bara visa att han kan producera r'n'b också. Oavsett vilket består andra halvan av plattan av sega låtar med gäst-rappare som försöker flyta snyggt och tjejer på refrängerna. Efter chocköppningen dröjer det faktiskt ända till låt 19, *Get Low* med Ying Yang Twins (kommer också i grym remix med Elephant Man och Busta Rhymes), innan *Kings of Crunk* hettar till igen.

Daniel Severinsson

COURTNEY LOVE

"America's Sweetheart"

Virgin/Capitol

Med sedvanligt skrovlig röst, utmanande klädsel, mediehysteri och screw you-attityd ännar hela Amerikas älskling (!) scenen igen – Courtney Love ska nu visa att det finns ett liv efter Hole. Efter att ett tag ha slagits med skivbolag, och på sistone med diverse löst folk, återvänder rockens slampigaste krigare till barrikaderna igen, och plattan är stark, mycket stark.

Den kanaliserar en hel del kraft, och som väntat tar Courtney inga fångar. Grymma singeln *Mono* är dessutom en bra väg in i plattan. Riffen kommer i gäng och drivet i musiken är imponerande, låtarna flyger som fladdriga spjut genom luften och träffar mitt i solar plexus. Det är slafsigt, kaotiskt och alldeles underbart. Ändå kände jag i de första genomlysningarna att låtarna var för jämntjocka, men det gör inget för intensiteten och helvetesvrålen griper ändå tag plattan igenom. Ljudbilden är inte speciellt varierad, men trots att *America's Sweetheart* är en kompakt liten disc även ljudmässigt finns det detaljer att njuta av. Intressant är också att de spår som berör mig mest är lugna *Never Gonna Be the Same* och *Uncool* där Courtney hinner andas. Där hamnar hon för en stund i stormens öga. Och det behövs för att lyssnaren ska orka med plattan faktiskt. För med denna dramaturgi blir *America's Sweetheart* en storstilad musikalisk återkomst. Så för ett tag ligger fokus kanske på musiken och inte bara på sprit, droger och rehabilitering.

Gary Andersson

LSB

"Fungus"

Moserobie

Bakom LSB finner man blåsaren Fredrik Ljungkvist, trumslagaren Raymond Strid och basisten Johan Berthling, alla mer eller mindre väldigt etablerade jazzmusiker. Konstellationen LSB har även den funnits relativt länge. Ljungkvist som även mottagit "Årets Jazz i Sverige"-pris, är förstas en riktigt grym träblåsare många gånger lika vårdande om traditionerna som han är nyskapande och spännande.

LSB:s freejazz präglas naturligtvis till stor del av hans spel men givetvis skulle inte trions dynamiska kvaliteter komma fram utan samspellet alla musikerna emellan. För det handlar mycket om dynamik, mörker, lyrik och mystik kontra ljus, mängd och expressivitet. Jag tycker själv att trions styrka främst kommer till sin rätt i det förstnämnda – det mystiska, hemliga, våta och skogiga, det som kanske knyter mest an till skivans svamptema.

De gör förstas några Coleman-tolkningar, vilket i sammanhanget känns självklart och på ett logiskt sätt knyter an deras egna kompositioner med det tidiga sextiotalets befriande nyskapande. För liksom den svenska freejazzens företrädare verkar vara är även jag svag för den epoken och tycker att det fortfarande finns mycket att hämta där i. Spräck och tjut i all ära men LSB:s mystiska, sökande, gummartade och pillande spel är inte bara väldigt bra framför utan ofta en fröjd i örat för dem, som jag, inte kan få nog av Colemanska utflykter i det gröna.

Fredrik Eriksson

MAGNUS BROO QUARTET

"Sugarpromise"

FILIP AUGUSTUSON QUARTET

"Ich bin Filip Augustson"

Moserobie

Jag har flera gånger tidigare talat mig varm för Magnus Broos trumpetspel. Speciellt hans fantastiska ton som rör sig någonstans emellan trettiotalets djungeltrumpeter, hämtad direkt från Harlem, och Don Cherrys makalösa insatser med Ornette Coleman, men också hans helt säregna spelstil. Otroligt kraftfullt och fett men liksom ändå luftigt och sparsmakat neurotiskt.

Hans egna kvartett har släppt två skivor tidigare och han har ofta synts till bland landets

främsta jazzmusiker. Som många andra i stallet runt Jonas Kullhammar har han förstas florerat med Fredrik Noréns band men utvecklat långt bort ifrån den senares Blakeyinfluerade neo-hardbop. På *Sugarpromise* samsas hans kompositioner med en ifrån pianisten Torbjörn Gultz och förstas steks det härligt trumpetflott i överflöd över ett lagom slafsigt jazzande. John Lurie dimper plötsligt ner som en av många hållhakar, men det finns förstas också tydliga drag av alla de andra toppmusikerna på Moserobie. Ändå är Magnus Broo så oerhört mycket mer personlig än många andra med sin helt säregna trumpetstil och lagom banala teman. Men enkelheten är bara en chimär, bakom döljer sig ett hårt arbetande komp med basisten Mattias Welins stadiga och stundtals stenhårda riffande och Jonas Holgerssons likaså resoluta trummande. Utan denna grund skulle Broos trumpet sväva utsiktslöst runt ibland wahwahs (låten *Cochise* är kanske bland det bästa trumpet-wahwahandet jag hört) och hans spräckta ton inte alls fylla samma enastående precision.

Förstas är också låtarnas till synes enkla strukturer en enorm utmaning för de som inte har något att säga, men Broo har trumpeteten full av idéer som han absolut inte är sparsam med. Något så personligt och spännande som *Sugarpromise* är det sällan man stöter på.

Broo är också aktuell på Filip Augustsons debutskiva, *Ich bin Filip Augustson*. Filip Augustson är förstas inte själv någon debutant utan har liksom många andra spelat med bland andra Norén Band, Fredrik Ljungkvist och Mattias Landæus House of Approximation. Denna pianolösa kvartett påminner mycket om Colemans sena femtitaletsband och deras stillsammare stunder. Vackra, lyriska, ibland smått dissonanta melodier och teman, ett ofta ganska organiskt tillsammans plockande tempo med den oerhört drivne trumslagaren Jon Fält i spetsen som smyckar och fyller ut varje millimeter som kan tänkas vara värd att fylla (mer musikaliskt spelande slagverkare får man leta efter).

Filip Augustson låtskrivande är bitvis bländande och bandet han har fått med sig gör dem fullkomligt rättvisa med Broos trumpet som diamanten i kronan. Förstas är Örjan Hulténs saxofonspel också stundtals glimrande men just nu dominerar Magnus Broo så helt makalöst att det krävs väldigt mycket att matcha honom.

Gary Andersson

KELIS

"Tasty"

StarTrak/Capitol

Tasty är en het, bubblande gryta av sängkam-marsnack och tuffa beats, så denna Kelis tredje platta borde i rimlighetens namn innebära hennes definitiva genombrott även hemma i USA.

Neptuneskompakta kroppsgnidarsingeln *Milkshake* var precis så tajt som en första-singel ska vara, den skapade förväntningar på fullängdaren som faktiskt infrias. *Milkshake* är fortfarande ett av plattans absolut svängigaste spår men även Prince-influerade André 3000-producerade spåret *Millionaire* har självklart hög puls och duetten på *In Public* tillsammans med pojkvännen Nas innehåller många djupa flämtningar över en okomplcerad men effektiv Rockwilder-produktion. Hetare än så här blir det nog inte i år... Men ett flertal andra spår, såsom *Marathon* med sina stråkar och funkiga basslinga, *Stick Up*

och struttiga *Trick Me* visar på både stor upptäckarlusta och fingertoppskänsla. Känns faktiskt kul att Kelis kan komma tillbaka så här starkt efter att först ha gjort succé med *Caught Out There* från debutplattan *Kaleidoscope* för att sedan kraschlanda med uppföljarskiva *Wanderland* som inte ens släpptes i USA. För *Tasty* är både spännande och radiovänlig på en och samma gång. Precis så här låter nämligen modern beatbaserad soul som fungerar både kommersiellt och på de striktare klubbarna. Full pott, helt enkelt!

Gary Andersson

Stockholmarna i **Sonic Negroes** har tre Magnus i bandet och MC5-skivorna på en hedersplats i skivsamlingen. På debut-EP:n *Get Down!*, släppt på INAM, tar de hjälp av gästmusiker från Bob Hund och Moneybrother-bandet och river av fyra låtar svettig rock'n'roll. Energiskt och med attack, men nog har vi hört det förut. Många gånger.

Och så lite ölindränkt, fartfylt punkslam-mer i den gamla skolan. Umeåtrion **The Vectors** har genom Busted Heads försorg fått ut sin andra LP *Still ill*. På 22 intensiva minuter skynkar de sig igenom 13 låtar. The Vectors kan sin punk och har attityd så det räcker och blir över. En titt på diskografin förtydligar: bandets första singel hette *Fuck MTV*, den andra *Rape the Pope*. Ni fattar.

Daniel Axelsson

Rotten Gothen-medlemmen **Obnoxiz** släpper första egna tolvan *12" Inches of Illness* på DJ Silence Hoody Records. Plattan är tidlös egen-producerad hiphop som inte skiljer sig speciellt mycket från mängden. OBX-röst är ganska cool men rimmen lämnar inga djupare avtryck. Inledande *A New Society* med temat hur samhället skulle se ut om Obnoxiz fick bestämma (gratis öl, laglig graffiti) är klart bäst, och har ett småirriterande beat som fastnar. *Check Them* med Rico Wondahman och *Live All Night* med Spec är ganska tråkiga brud- respektive partylåtar.

Daniel Severinsson

Herrström presenterar:

KlubbPlayground

Pusterviksbaren Järntorget GBG

13/2

The Perishers + Emmerhoff

20/2

The Raveonettes + The Veils

27/2

C. Aarmé - release

5/3

Shout Out Louds

12/3

Hanin Elias + Tara Delong

19/3

Bobby Conn

ÖvrigaKonserter

- 18/2

Adam Green

Pusterviksbaren
- 26/2

Hamell On Trial

Bommens Salonger
- 21/4

Beulah + I Am Kloot

Pusterviksbaren

CitySound 1-3 april

Arr: Föreningen City Sound GBG

City Sound är en inomhusfestival som som utspelar sig i Göteborg på 10 scener under tre dagar med ca. 60 artister och seminarier. Bl.a: Danko Jones (can), Kid 606 (us), Califone (us), José Gonzalez m.fl

För mer info: www.citysound.se

Bilj: PusterviksBiljetter 031-138760, Bengans och sedvanliga biljettställen.

Filip Augustson kunde inte ha gjort en så mycket bättre debut och det kommer att bli spännande att höra vart hans melodier leder någonstans. In i det stökiga groovandet som på *Magnum Bonum* eller åt det lyriskt hemliga som på *Ituri* och den nästan magiska *Miniatyr*. Jag hoppas på det senare.

Fredrik Eriksson

ÁNGEL MOLINA/DIVERSE ARTISTER
"Pasada Profesional"
Fragil Discos/Border
År det en mix eller en ny komposition? Nya tekniker och programvaror som Ableton Live har gjort DJ-mixande till något som kan bli något mycket mer än bara olika låtar fadade in i varandra. På *Pasada Profesional* visar den spanske DJ:n Ángel Molina upp vad hans okända spanskalande kollegor presterar inom minimalistisk techno/electronica.

Tretton olika artister är representerade på skivan, och jag känner knappt igen någon av dem. Överraskande då att det låter så bra. Det är ju tråkigt att det finns en stor mängd skickliga musiker som man aldrig hör talas om bara för att de kommer från oväntade länder. Sen kan det förstås vara Ángel Molinas skicklighet som får låtarna att lysa, men det är svårt att få musik att låta bra om något saknas från början. Det svänger om *Pasada Profesional*, på ett glitchigt, lite introvert, Köln-liknande sätt, men utan att de taktfasta technorötterna gått förlorade.

Henrik Strömberg

MONSTER MAGNET
"Monolithic Baby"
SPV/Playground
Att säga att Monster Magnet är tillbaka känns lite märkligt, då de egentligen aldrig varit borta. Men ärligt talat, hur kul var *God Says No* från 2000 på en skala? I min värld blir vi tvungna att gå tillbaka till 1998 och den magnifika *Powertrip* om vi ska prata vettiga MM-utgåvor. Då pratar vi plötsligt om hela sex års bortvaro, vilket självfallet rättfärdigar epitetet återkomst. Wyndorf och grabbarna har vässat pennorna betänkligt sedan sist och för missiler som *Supercruel*, *Monolithic* och *Unbroken (Hotel Baby)* kan man inget annat än kapitulera. Kraftigast sväng genererar dock låtarna *The Right Stuff* och *There's No Way Out of Here* vilket egentligen är lite synd då den förstnämnda är signerad ex-Hawkwind-vokalistén Calvert och den sistnämnda tillskrivs Dave Gilmour från Pink Floyd.

På det hela taget är *Monolithic Baby* ett relativt gediget album som troligen kommer generera fler sötebrödsdagar i rampljuset. För den nytillkomne lyssnaren rekommenderar jag dock att införskaffa *Powertrip* och sedan leta sig bakåt.

Roger Bengtsson

MOONBABIES
"The Orange Billboard"
Chalksound/Border
Carina Johansson och Ola Frick utgör duon Moonbabies, som jobbar starkt med snygga popharmonier. Lika ofta är det smekande akustiskt som smärtyckigt gitarrbullrigt – utan att det senare förtär melodier. Ibland dekorerar det med elektroniska partier, som på fullträffen *Sun A.M.* Inledande *Fieldtrip USA* och *Forever Changes Everything Now* sätter sig även direkt och *Over My Head* svävar ... ja, ovanför huvudet – till synes helt utan lust att ta mark.

The Orange Billboard är debuten på svensk mark (första skivan släpptes bara i USA). Duon har gjort det mesta själva, från skrivande till producerande. Och det är en riktigt bra karriär-

start, för med lite flyt, medvind och nedförsbacke kan Moonbabies bli en av de stora överraskningarna 2004.

Niklas Simonsson

ONEIDA
"Secret Wars"
Rough Trade/Border
När Oneida gör musik brukar de skruva upp förstärkarna så högt det går och låta rundgängen väsnas över hela grannskapet innan de hittar de rätta (o)ljuden. Därefter pusslas de ihop med omsorg till melodier och bildar så småningom fantastiska stycken musik. En process som torde ge alla medlemmar tinnitus.

Amerikanska Oneida föses oftast in i stoner-rockfacket men skiljer sig ändå avsevärt från de mest självklara banden inom genren. Deras oemotståndliga popmelodier och hyperpsykedeliska infallsvinklar räcker gott som vattendelare.

På sjätte albumet låter Oneida mer neopsykedeliska å la Spiritualized än låt säga Fu Manchu. *\$50 Tea* exempelvis skulle kunna platsa på Spiritualized *Amazing Grace* medan *Wild Horses* har gitarrslangor som påminner om Ride. I stökiga *Capt. Bo Dignifies the Allegations with a Response* rör de sig dock i samma vatten som The Music Machine och Love. Tänk vad oljud kan vara vackert. Och beroendeframkallande. Eller som Oneida själva säger: "Don't take away the precious wreck of chaos we are in".

Annica Henriksson

BRITTA PHILLIPS & DEAN WAREHAM
"L'Avventura"
Jetset/Border
En annons från Fontana Records i brittisk musikpress, 1969:

75 procent av annonsen täcks av en stor svart ruta med texten "Censored". Under den: "We wanted to illustrate *Je t'aime... Moi non plus*, the sexational single by Jane Birkin &

MATTIAS ALKBERG BD
"Tunaskolan"
Planekonomi/Border

Tunaskolan är inte Mattias Alkbergs soloskiva. Mattias Alkberg BD är ett band med medlemmar svunna från norrländska indieband. Givetvis är kopplingen till Bear Quartet ändå svår att undvika, både musikaliskt och på pappret.

Tunaskolan är späckad med ganska välskramlande gitarrpop, just sådan som gjort Bear Quartet till en av Sveriges mest respekterade och omhuldade grupper. Våloljade melodier och distade dofter från nittiotalets början körs genom sågverk och svetsar och utlandar den bästa av indie-rock.

Liksom på Bear Quartets *Ny väg* spinner Alkberg vidare på svenska texter, aviga likväl som sanslöst direkta. På öppningsspåret *Haparanda Here We Come* klär han sig i rollen av svensk kriminalare med allt vad det innebär. Lite samhällskritik återfinns i bland andra *Don Quixote*, *Levande begravd*, *Sundbyberg* och förstås också den fantastiska singeln *Fylleskalle*. Det är kul texter fast med allvarlig botten, eller kanske tvärt om.

Jag gillar *Tunaskolan*, för dess stökighet och avighet, för dess skimrande popmelodier. Jag gillar den för dess sätt att nästan anspråkslöst ilsket (hur det nu är?) ta tag i allvarliga saker. Jag gillar dess neoproggighet, dess samtidsskildringar. Jag älskar dess stökiga rock

Serge Gainsbourg. But they wouldn't let us. Listen to it – and you'll see why". Singeln förbjöds på radio på grund av dess erotiska innehåll, men det hindrade den inte från att stadigt, ehum, bestiga singellistan samma år.

Riktigt så drastiska åtgärder behöver man kanske inte vidta vad gäller Phillips & Wareham, men de går definitivt på stigar väl intrampade av den judiske kvinnolägraren och dennes yppiga umgänge. Det flåsas och viskas, vältras i florsocker, stråkar, stråkar, stråkar och som en fläkt i böljande sidengardiner pulserar Phillips bas – hon utsågs för övrigt till musikvärldens sexigaste basist av strippblaskan formerly known as Rolling Stone – inifrån denna prinsessbakelse.

Om Mick Harveys underliggande erotiska soloutflykter med Anita Lane fick dig att rota fram *Comic Strip*- eller *Bonnie and Clyde*-singlarna, så kommer *L'Avventura* få dig att drömma om ömsint älskog på björnfällar framför sprakande eldstäder.

Eller så behöver du bara en flickvän.
Kristofer Ahlström

PILOT TO GUNNER
"Get Saved"
Ryko/Showtime
Vid en första lyssning verkar inte New York-kvartetten Pilot to Gunner vara mycket för världen. Inte dåliga, men lite tråkiga. Dessutom spelar de någon slags emocore-indierock. En genre som var som mest spännande för en sisådär sju år sedan.

Men, *Get Saved* är en platta som smyer sig på. Med hårda kanter och ett melodiöst inre skapar de ett medryckande sound. En slentrianmässig referens är Fugazi, fast Pilot to Gunner är betydligt rakare och mer "vänlig" rock. En behållning är sången. Scott Paddens röst är stark och sårbar på samma gång. En annan behållning är låtarna. Stabila och starka de också. Man är inte sämre än att man kan ändra sig.

Daniel Axelsson

och ibland bullrande Björn Olssonproduktion. Det finns så många saker som kan göra den unik om sådär tio år, "så här lät svensk rock i början av millenniet" – överstyrd samtid i en liten plastask. Samtidigt förstår även jag att dess framfart kommer att bli ytterst begränsad. För *Tunaskolan* är inte alldeles lätt att ta sig an, inte ens för en sådan skrammelälskare som jag. Den spjårnar emot, är lite surtvär, men blir lite vänligare när jag väl slagit mig ner och lyssnat. Det har förstås med direktheten i texterna att göra – sällan orkar man i stunder av blixtrande gitarrmangling träffas av samtidsanalyser, man vill ha slackerromantik och hopplösa kärlekshistorier (J Mascis och Evan Dando). När man väl klarat inskolningen kan man ändå uppskatta det mesta väldigt mycket, njuta av tjurskalligheten och det tvära mitt ibland all vackert krasande och skramlande pop.

Fredrik Eriksson

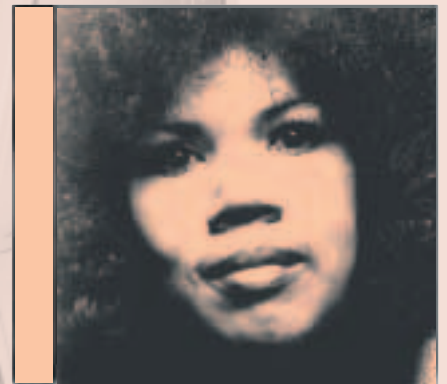
JUKEBOX FEBRUARI

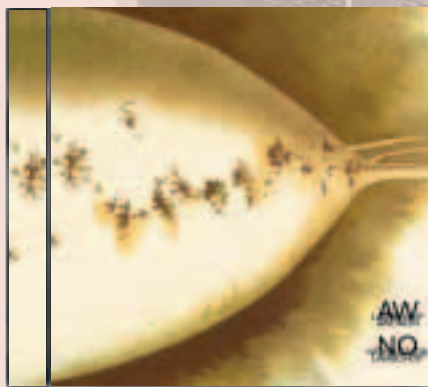
COURTNEY LOVE America's Sweetheart
Första soloalbumet ifrån Courtney Love- utrustad med världens längsta "Fuck You-finger". Singeln "Mono", som fått lysande mottagande i pressen ingår!
Album 11/2!

AUF DER MAUR Auf Der Maur
Melissa Auf Der Maur – ex-bassist i både HOLE och SMASHING PUMPKINS nu på egna ben. Melissas debut är svart rock-album med melodier och feta riff.
Allt till Introduktionspris!
Release 18/2!

CANDI STATON Candi Staton
Hur självfull kan soul bli, egentligen? 5+++++ i Expressen av Andres Lokko. Bättre än så här blir det inte... 26 låtar att vända ut och in på själen till.

LAMBCHOP Aw'CMON / No'You CMON
Det finns få band som hyllats så undantagslöst för sina album och live framträdanden som Lambchop. Musiken på nya albumet spänner emellan Country, Soul & Burt Bacharach orkestrerat.

AIR Talkie Walkie
Air's debutalbum "Moon Safari" tog världen med storm med sin softrockiga nästan Kitchiga rymd fascination. Nya albumet är en återgång till debut-albumets sound.

JOSS STONE The Soul Sessions
Hon har allt emot sig: hon är ung (16 år), vit och ifrån England... Men låter som 60 talets tyngsta soul-drottningar. Introduktionspris!

EMI

www.emi.se www.virgin.se

Denna kupong berättigar till **10% rabatt** på de annonserade albumen i angivna butiker. Tag med kupongen eller sidan, eller varför inte hela tidningen till din sjsyssta skivnasare.

SKIVFÖNSTRET
STOCKHOLM

SKIVHUGGET
www.skivhugget.se

NAJZ PRAJZ
ÖREBRO

SKIVBORSÉN
VÄSTERås

TROPEZ RECORDS
Äppleby

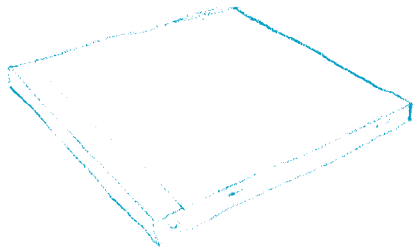
SKIVHÖRNAN
Östersund

CD
Göteborg

FOLK & ROCK
Hälsö, Lund, Skövde, Kungälv, Kungälv

NORRLANDS STÖRSTA SKIVAFFÄR
SKIVBUTIKEN

PUDDLE OF MUDD "Life on Display"

Flawless/Universal

Förra plattan *Come Clean*, som var tämligen tråkig, visade i alla fall på en tydlig sak: uppföljaren skulle kunna bli riktigt bra. Förvånande nog gick redan *Come Clean* hem bland amerikanska och sålde i flera miljoner ex. Skivbolagsägaren Fred Durst hade gudabenådad finger-spitzgefühl när han signade Puddle of Mudd.

På nya albumet är låtarna bättre och mogna. Texterna sitter som pilar i ångestbelupna tonårshjärtan och Wes Scantlin låter återigen så lik Kurt Cobain att det är kusligt. Men frågan är om det räcker för att casha in stort igen.

Kopplingen till Nirvana ligger förresten inte bara i Wes Scantlins röst. Det gäller även musiken, mycket tack vare mixern Andy Wallace som även polerade *Nevermind*. Puddle of Mudd är ibland som en perfekt förfälskning av Seattle-trion, vilket inte måste vara en nackdel. Främst märks det i *Think* och förstasingeln *Away from Me*. I glada *Spin You Around* är det istället Oasis som har spelat rollen av musa, en låt som garanterat får mycket radiotid.

Torbjörn Hallgren

QUANT "Getting out" "Tryin'/Chills'n'Thrills"

Ecco Chamber/Border

Quant är en stark röst. Det gäller även musiken, mycket tack vare mixern Andy Wallace som även polerade *Nevermind*. Puddle of Mudd är ibland som en perfekt förfälskning av Seattle-trion, vilket inte måste vara en nackdel. Främst märks det i *Think* och förstasingeln *Away from Me*. I glada *Spin You Around* är det istället Oasis som har spelat rollen av musa, en låt som garanterat får mycket radiotid.

Faktum är att *Getting Out* lyser starkast på de mer avslappnade spår. Inledande *Get of My Line* låter som ett soundtrack till en grov-

TRANS AM "Liberation" Thrill Jockey/BonnierAmigo

Ibland går det lite fort. När Trans Ams förra skiva *TA* kom tyckte jag att den motsvarade mina högt ställda förväntningar. Jag invände att den kändes lite åttiotalskitschig, men annars var den bra, skrev jag i *Groove* #4/2002. Nu var den kanske inte det. Så här i efterhand ångrar jag den positiva tonen. *TA* var ironi och yta. Det låter inget kul alls idag. Som Killinggängets *Nilecity*. Varför skrattade vi så mycket? Ingen vet, fast nu behöver vi ju inte bry oss för killingarna har gått och blivit allvarliga. Och det har faktiskt Trans Am också. Och det är bra.

Liberation belyser kriget i Irak på ett väldigt kritiskt sätt. Ithopklippta och förvanskade Bush-citat som "In Iraq we bombed hospitals and schools" bär upp *Uninvited Guest*. Och det känns som om förvanskningen inte tullar på verkligheten utan ger en sannare bild av krigets vansinne än USA:s propagandamaskineri någonsin kommer att förmedla. Flera låtar på skivan återkommer till detta amerikanska och internationella trauma. Trans Am

kornig amerikansk deckare från sjuttioalet. Storstaden pulserar farligt och Quants blåsar-rangemang är den vän att hålla i handen du behöver för att ta dig hem helskinnad. Ett annat starkt och samtidigt avslappnat spår är *Self Control* som väl bäst beskrivs som någon slags electrosoul. Även här lurar de mörkare krafterna, men lugn, Quant är din beskyddare i mörkret och släpper in lagom mycket ljus för att det inte ska bli för läskigt.

De spår som är avpassade för dansgolvet kan nog få fart på en fest, men faktum är att man i så fall hellre ska köpa EP:n. Den består av ett antal versioner på *Tryin'* och *Chills'n'Thrills*. Här står *Quantic Remix* av *Tryin'* ut. Den har gjorts mer avskalad och har ett mer basumpigt beat, vilket ger låten hårdare kanter. *Gerd's 4 Lux Remix* av samma låt trycker även den till originalet lite på det hårdföra viset. Och det är uppenbart att Quants funkigaste sidor kommer till sin rätt mest i dessa remix. Snart på ett dansgolv nära dig.

Mats Almegård

CARINA ROUND "The Disconnection" Dehisc/Border

Men en röst som Carina Rounds är det inte konstigt att hon har turnerat med storheter som Coldplay, Ryan Adams och självaste James Brown. Hon sjunger helt makalöst fantastiskt. Som en blandning mellan Alanis Morissette och Dido. Och en sådan röst kan bara vara given från Gud.

På *The Disconnection* passar Carina Round på att experimentera med rösten, och visar att hon känner sina stämband väl. Det fascinerande med Carina Round är också att hon blottar sig totalt, vilket skapar förtroendhet. Hon själv säger att albumet handlar om att konfrontera ånger, smärta och förvirring för att kunna lämna det bakom sig. Som sångerska, gitarrist, pianist och mandolinist är hon mycket innovativ i sitt melodimakeri (om man bortser från det riktigt värdelösa distgitarrkompet som återkommer på låt efter låt), hon har hittat en originell musikstil. Så trots det äckliga omslaget levererar hon en platta helt klart värd en chans.

Elin Liljero

SLUTA LETA "Semi Peterson" Mego/import

Ett svenskt band som hyllar gamle F1-stjärnan Ronnie Peterson på österrikiska experiment-etiketten Mego? Det har väl hänt konstigare saker än så. Och ja, vid närmare eftertanke har det det. Sluta Leta var ursprungligen ett svenskt band. Men originalmedlemmarna är utbytta mot människor med tyskklingande (eller österrikiskt klingande för den delen) namn. Idag består de av Andi Pieper, Ramon Bauer och Gerhard Poutznik. Men de envisas med att göra lättitlar på svenska. Lite konstigt är det.

Och musiken kan väl också beskrivas som lite konstig. Eller med det mer positiva omdömet: experimentell. För positiv är jag. *Semi Peterson* är en skiva med lika många infallsvinklar som en popdivas klädomyten under en konsert. Lekfull electronica blandas med vackra harmonier, som blandas med oljud och drones, som i sin tur blandas med en portion postrock. I vissa stunder blir det rent av magiskt. Som i *Trög men fasta* som baseras på en akustisk gitarr och en skönt nedskruvad hiphop-takt. Vill man bli lite överraskad av musik ska man välja den här skivan. Och vem vill inte det?

Mats Almegård

JOSS STONE "The Soul Sessions" S-Curve/Capitol

Med den personligaste av röster sveper blonda 16-åriga Dover-dottern Joss Stone in mig i sin soul/blues/r'n'b-kokong, och man förstär direkt att hon är en begåvning i klass med Alicia Keys. För med *The Soul Sessions* i stereon ter sig rusket utanför fönstret som avsevärt mer behagligt än det egentligen är.

Musiken är svalt funkig och hudnära medan sången och texterna andas både allvar och glädje. Just närheten som man känner till framförandet av låtarna ger plattan en extra dimension, Joss påminner på mer än ett sätt om just Alicia Keys fast i en mer jordnära fas. Där Alicia numera är pompös och målar med breda penslar (ja, jag blev lite besviken på hennes senaste platta) släpper Joss in lyssnaren i sitt liv. Så känns det i alla fall. Öppenhet och rättframhet kombinerat med ett genuint intresse för de historier hon traderar kan faktiskt göra henne till vår tids Janis Joplin. Joss är nämligen både frispråkig och charmig och totalt engagerad i musiken. Hoppas bara inte de kvaliteterna slipas bort alltför snabbt...

Dessutom har hon med en bisarr cover av en White Stripes-låt hon kallat *Fell in Love with a Boy* med Ahmir "Questlove" Thompson på trummor och Angie Stone och Betty Wright i kören. Världsklass!

Gary Andersson

THE STORYTELLER "Tales of a Holy Quest" Black Lodge/Sound Pollution

Den Gävlebaseade kvartetten har efter övergången från No Fashion till Black Lodge kommit fram till sitt tredje album. *Tales of a Holy Quest* kan, vad gäller texterna, ses som en temaplatta kring den 1 juni 1675 då 71 personer avrättades för häxeri i Ängermanland. Även musikaliskt hämtas inspiration från svunna tider och de medeltida inslagen får mig att dra jämförelser med dark waveklingande Moon Lay Hidden Beneath a Cloud och folkmetallarna Skyclad. The Storyteller är dock betydligt mer (power) metall och har troligen spiset en hel del Iron Maiden, Judas Priest och Helloween genom åren. Musiken uppvisar stor variation och de snabbare partierna gör sig säkert ypperligt i en

livesituation.

Vad som gör *Tales of a Holy Quest* extra spännande är främst när tempot dras ner. Exempelvis i den psalmliknande *The Mass* som inledningsvis är en riktig pärla och ett hett tips för Åsa Jinder att framföra. Även *When All Hope has Faded* ger mig rysningar med sin vemodiga närvaro.

Roger Bengtsson

SUBHUMANS "Live in a Dive" Fat Wreck Chords/Border

Subhumans verkar gå in för den här liveskivan med en blandning av allvar och ironi. I introet vädjar en röst till publiken att om de ska sjunga med så måste de hålla tonen.

Skivan spelades in i april förra året och ingår i en serie live-skivor som Fat Wreck Chords står bakom. Men det handlar inte om någon traditionell skate-punk som brukar vara vanligt i samband med nämnda skivbolag. Här är det istället gammal, hederlig punk med nitar och trasiga skinnjackor, även om bandmedlemmarna inte bär några själva. Men känslan är den rätta.

Bandet går tillbaka till början av åttiotalet och bildades i England av sångaren Dick och gitarristen Bruce. Förra vårens konsert på The Showcase Theatre i Corona, Kalifornien, spänner över hela deras karriär och det visar sig att rösten i introet har skäl för sin begäran. Publiken är med på punkackorden och gör ständiga försök att överrösta sina idoler. Det vibrerar, kokar och slår gnistor. Så bra kan faktiskt gammal punk låta på 2000-talet om veteranerna bakom instrumenten är tillräckligt hungriga. Respekt.

Andreas Eriksson

SURFEROSA "Shanghai My Heart" Versity Music

De som gillade singeln *Neon Commands* kan glädjas åt att den är långt ifrån den bästa på skivan. Denna norska debut är så retro att det nästan går runt igen och känns ny, även om det liknar många av 2000-talets nya syntpopband.

Här finns sjuttiotalsrock à la Thin Lizzy i *Unit* och åttiotalspop à la Kim Wilde i *Olympia*. En av de bästa låtarna är *Bim Bam Boom*. Den börjar som *It's Raining Men* och fortsätter med samma syntljud som Van Halen använder i *Jump*. Och Mariann låter som en trotsig femåring. Hennes röst är barnslig och söt, men tenderar ibland att bli aningen skrikig. När hon stöter ut orden i verserna för att sedan ta i lite för mycket i refrängen som i *German Socks* får man spola fram till nästa låt. Men Surferosa är som bäst i *Canuba Toystore*. Kan det bli mer lekfullt än när en låt handlar om en leksaksaffär där man kan köpa precis vad man vill ha?

Cecilia Lönn

WARD 21 "U Know How We Roll" Greenleaves/Border

Redan med debutalbumet *Mentally Disturbed* satte Ward 21 tonen. Kvartetten tog sitt namn från en psykiatrisk sjukhusavdelning och gjorde skruvad dancehall med glimten i ögat. Snacka om avslappnad attityd.

Nu fortsätter grabbarna att leka med genren och blandar tajt och högklassig toast med digitala rytmer och elektroniska ljud. Humorfaktorn är hög och bland höjdpunkterna hittas smöriga *Something about Her*, raggarökaren *Hotta Betta Phatta* och svängiga *Style*. Dessvärre lyckas gruppen inte riktigt förnya sig men får ändå till ett godkänt album. Fast 20 spår på 70 minuter blir för mycket och Ward 21 avnjutes bäst med några låtar i taget.

Robert Lagerström

har blivit gravallvarliga och det är en kostym som passar dem mycket bättre än de vita åttiotalspastischerna de iklädde sig på *TA*.

Det hörs att det är på riktigt, att Trans Am vill säga något. Och instrumenten behandlar de som om det gällde livet. Tajtare trummor får man leta efter, de driver på musiken monotont men ändå väldigt dynamiskt och lyhört. Gitarrerna tuggar stål och syntmattornas fläskiga basgångar låter starkt och vackert.

Den här gången är jag säker på att jag inte kommer att ångra mig. Trans Am har gjort en skiva som kommer att hålla att lyssnas på om och om igen.

Mats Almegård

CD 1 • 2004

Äntligen – ett nytt år med nyårslöften och en massa fantastisk musik framför oss. Detta blir nio intressanta nummer för de drygt 600 nya prenumeranterna. Groove fått sedan vi började bifoga en bland-CD. Vi fortsätter nämligen servera ett smörgåsbord på Groove CD 5. Tipsa även kompisarna (eller föräldrarna) om www.groove.se. Tack för visat intresse! Vi hör.

1 Auf Der Maur

Real a Lie

Vad skulle kunna vara bättre som första låt än en tuff brud med en bas i högsta hugg? Efter fem år som basist i Hole och senare Smashing Pumpkins är det på tiden att Melissa Auf Der Maur får ta klivet fram till mikrofonen och själv visa vad hon går för. Hennes vackra röst ihop med den hårda musiken är en förförande kombination.

www.aufdermaur.com

2 Tiger Lou

Oh Horatio

Rasmus Kellerman, alias Tiger Lou, är en skönsjungande kille med gitarr. Vi har sett och hört det förut. Men här finns förutom en härlig låt med skön melodi också en behaglig röst. En luftig, drivande men bakåtlutad takt och mycket rymd. Håll utkik efter artikel i Groove under våren.

www.tigerlou.com

3 Laurel Music

Dreams and Lies

Mjukt, lite blygt och countrydoftande. När Tobias Isaksson träffade Malin Dahlberg (sångerskan från Douglas Heart) tog det inte lång tid förrän deras samarbete, Laurel Music, signades. När duon ska repa in nya låtar sker det i vardagsrummet hos någon av dem.

www.labrador.se

4 Corduroy Utd

Daddy's Boy

Det är fest! En blåssektion med trumpet och trombon bjuder upp till dans och lyckorus för hela slanten. Basen och gitarren hänger på och trummorna driver allt till ett galet kalas där sångaren Gustav står för allsången. Det finns en energi som bara inte går att ignorera.

www.labrador.se

5 Nicolai Dunger

Hunger

Den fartigaste låten på senaste plattan som annars bjuder på sann Dunger-känsla, men med annorlunda arrangemang. Den har nämligen gjorts i samarbete med Mercury Rev och spelades in i deras replokal i New York. Från början skulle det bara bli en demoinspelning, men det blev så bra att de beslöt att behålla det som det var. Det var rätt beslut.

www.nicolaidunger.com

6 Eve and The Last Waltz

So You are Here

Tanken kan inte låta bli att gå till lustiga varieté-uppträdanden. Eva som skriver låtarna, spelar gitarr, munspel och dragspel, sjunger på det mest vågade sätt jag hört en kvinna göra. Fiol, banjo och steel guitar är andra instrument som gör musiken väldigt annorlunda. Det är roligt att någon vågar utmana den klassiska rock-bandssättningen.

www.rhythmace.se/eve

7 Lampshade

Plakka Plakka

Det svenskdanska independentbandet släppte visserligen skivan Becuse Trees Can Fly förra året. Men det hindrar inte att spår nummer tio får en plats på denna Groove-skiva. När fyra unga människor med influenser från Stina Nordensam och Last Days of April till Rage Against the Machine och Mogwai gör musik låter det såhär: drömskt, poetiskt och vemodigt.

www.lampshade.dk

8 Gluecifer

Car Full of Stash

Befinner man sig i samma genre som bland annat Hellacopters och MC5 krävs det en rejäl prestation. Men den femhövdade rockmaskinen från Norge klarar det utan problem. Den här dängan kommer från bandets femte album, *Automatic Thrill*.

www.gluecifer.com

9 Universal Poplab

New Baby Boom

Det har blivit elektroniska bäbisar i poplabbet. I slutet av januari såg nya singeln dagens ljus i skivbutikerna. Nina Natri (Fidget och Homy) gästas på sång och Universal Poplab har också tagit hjälp av Puppet Masters, Håkan Lidbo samt Andreas Saag för remixen.

www.universalpoplab.com

10 KVLR

Slow Clapping

Tre regler ska följas när KVLR spelar in ett album: 1. Gör det enkelt, 2. Spela in live så mycket som möjligt, 3. Gör låtar som är roliga att spela och roliga att lyssna på. Umeåbandet säger sig själva haft ett år då allting hänt. Men viktigast är att de gjort ett album som är fyllt av melodier och energi.

kvlr.net

11 Damien Rice

Volcano

Världen över hyllades den lugna och känsliga stämman när albumet *O' kom ut i fjol*. "Glöm inte bort Damien Rice" varnade recensenter från jordens alla hörn. Och Groove har inte glömt utan låter hans stämma fylla ett spår.

www.damienrice.com

12 Praetorian Platoon

Hjärtats mörka flod

Metal blandat med svensk punk à la DLK. Svenska texter med naturromantiska bilder. Själva kallar de det love metal. Hudiksvallarna har bildat bandet med medlemmar från The Kristet Utseende och Texas Bloodmoney.

www.plutononen.net

13 Magnet with Gemma Hayes

Lay Lady Lay

En film där det förälskade paret jagar varandra bland löven i parken, kysser varandra på caféet och det ska beskrivas att det gått en tid. Så låter *Lay Lady Lay*, den gamla Dylan-låten, när Magnet och Gemma Hayes framför den. Skört och melodiskt vackert.

www.homeofmagnet.com

14 Planet Superfly

Cloud of Descension

De har spelat på Arvikafestivalen 2001 och 2002 och på Hultsfred 2001. De har även blivit spelade i Musikjournalen och uppmärksammats på ZTV. Men har du missat Linköpingsbaserade Planet Superfly kommer ett schysst smakprov här.

www.planetsuperfly.com

15 Mattias Hellberg

Walking Restless

Hederos och Hellbergs avskedsturné för ett år sedan, då duon lade samarbetet på is, var utsäld. Sedan dess har Mattias gjort 15-talet spelningar på egen hand. Den 24 februari kommer hans soloplatå som är en samling sånger om livets svårta.

www.silence.se

16 Einstürzende Neubauten

Der Weg Ins Freie

Under inspelningen av nya albumet fanns webkameror uppriggade i studion i Berlin. På vissa tider kunde fansen följa arbetet och hade chansen att ge kommentarer och åsikter om musiken till bandet. Därför hamnade några låtar på skivan som bandet själva hade övergivit om inte fansen insisterat på att de skulle vara med.

www.neubauten.org

17 The Honeydrips

Air Balloons

Mikael Carlsson har här åstadkommit en stark slinga på elgitarren ovanpå ett metronomiskt trumkomp. Med rejält mycket reverb på sången gör det att det låter som han står längst bort i en tom gymnastiksal. Upptäck!

18 Zero 7

Home

Zero 7 är två killar från norra London, Sam Hardaker och Henry Binns. Den kvinnliga stämman tillhör Tina Dico. Förutom henne finns också vokalisterna från debutalbumet, Sia Furler, Sophie Barker och Mozez med på albumet.

www.zero7.co.uk

19 Tribeca

Solitude

Lasse Lindh gick in i studion med Claes Björklund i slutet av sommaren 2002 för att spela in en ny soloplatå. Ett år senare dyker han upp på bolaget med ett nytt Tribeca-album istället. Sedan *Kate -97* hade det varit ganska tyst om bandet, men nu låter de alltså igen. Med analoga syntar, trummaskiner och diverse gitarrljud.

www.labrador.se

20 Univaque

Nothing Can be Saved (Nemesis mix by Alice in Videoland)

Vi tas tillbaka till tidigt åttiotal och dess syntpop med harmonier som nästan är 20 år äldre än så. Alice in Videoland har remixat londontrion Univaques låt. Univaque gör dessutom sin svenska livedebut på SAMA den 2 april.

www.subspace.se

Bergman Rock

Bergman Rock

Det engelskspråkiga band som funnits i många år debuterar nu när huvudmannen bob hund tar semester. Efter bob hund-turnén i slutet av november var det dags för Bergman Rock att komma fram ur rep-lokalen..... Köp, lyssna och njut!

Mattias Alkberg BD

Tunaskolan

En stor popfödelse är här! Bear Quartet har ynglat av sig; resultatet är ett nytt band med Mattias Alkberg som ledare och nu sjunger han på SVENSKA!! Plattan är producerad av Björn Olsson & detta är en bisarrt bra platta, både punkigare och poppigare än moder-bandet, med en oerhörd energi & STARKA refränger.

Lost In Transalction

Filmmusik

Första nya musiken från My Bloody Valentine's ".Kevin Shields! 4 låtar med Kevin, plus ny musik från Air och fylld med klassiska hits med Squarepusher, Death in Vegas, Jesus och The Mary Chain, My Bloody Valentine plus några till!

The Fleshtones

Do You Swing

"Do you swing" visar att dessa gubbar kan rocka mer än de flesta fortfarande. Detta är helt klar deras bästa sen de klassiska albumen "Roman Gods och Hexbreaker" Inte undra på att The Hives brukar tala om Fleshtones. Spelar gör dom i Stockholm 6:e feb och i Göteborg 11:e feb.

DayBehavior

Have You Ever Touched A Dream

En rent ut sagt storartad comeback för detta gamla Nonsband som på slutet av 90-talet firade stora triumfer. Daybehaviours snygga mix av klassisk pop och synt är perfekt. Ett stort måste för alla fans av Bobby, Kamera, Melody Club. Varenda låt skulle kunna vara en singel. köp nu och få en extra cd med remixer!

Bobby Conn

Homeland

Via sitt förra album - som hyllades av ALLA inom media - har Bobby nu fått en grund för sitt fortsatta skivutgivande i Sverige! Till-sammans med sitt band The Glass Gypsies fortsätter han att spela lite lätt glammig indiepop....

90 Day Men

Panda Park

4 herrar med bas i Chicago släpper här sitt tredje album, och precis som på de tidigare snackar vi en smält progresiv rock - inte helt olik Bowie's Berlinperiod. Lite längre låtar, en sångare med stor karisma, en hel arsenal av gamla synthljjud och delvis inspelad av Steve Albini.

Electropop Heroes

Blandade artister

Årets perfekta synt och electropopsamling har landat i en urtjusig specialdesignad digipack i silverfärg och med massor av exklusiva låtar/ mixar ifrån bla Apotygmia Berserk, Daybehaviour, Colony 5, Backlash, Alice In Videoland, Michigan m.m. samt hits ifrån The Knife, Statemachine, Bobby & Covenant mm.

DVD

DORO

"Für Immer"

Steamhammer/Playground

Ärligt talat. Det Doro-fan som inte köper den här DVD:n är antagligen pank eller dödstrottpå åttiotalet. Två skivor bjuder på en lång konsert med de i stort sett allra bästa låtarna. Som extramaterial finns alla videor med Doro och Warlock, påskäggs i form av snygga foton, historik, ett kufigt men coolt möte mellan Doro Pesch och hennes superfan Rene och mer, mer, mer. Roligast är den dokumentär som skildrar Doro Pesch och hennes band i Australien. Glädjen är så himla äkta att en handflata på teverutan ger en energikick på 250 hästkrafter. Den skumma blandningen av bandets roller som rockstjärnor, turister och inneboende ger en unik inblick i life on the road för ett fattigt band.

Själva konserten är skickligt filmad och redigerad, medan en del bootleg och amatörfilmningar är rena skräpet. Kul ändå att de är med. Doro och skivbolaget har gjort en DVD som håller länge.

Torbjörn Hallgren

DIVERSE ARTISTER

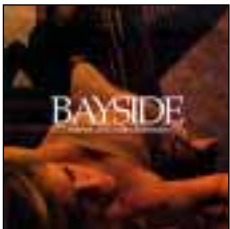
"Offbeat. 13 Music Based Minimum Movies"

E:Motion/EFA

På denna DVD ryms tretton sinsemellan väldigt olika kortfilmer gjorda av det Berlinbaserade kortfilmsbolaget 89mm_minimum.movies. Det är en resa från dockanimerationer via animerat, över stillbildsfilmer, collage, spelfilm till reklaminspirerade saker. Varje film har en egen låt som soundtrack och även här är stilarna många, även om den samlande faktorn är att allt är elektroniskt. Men Bob Harz gör MTV-rock, Anthony Rother vackert mjuk och glittrande ambiencelectonica, Ming gör fransk easy listening och så vidare. De allra flesta låtarna återfinns dock i genren lekfull electronica, vilket väl matchar de stundtals väldigt naiva filmerna.

Allra bäst är *Chanson de la Plus Haute Tour*. I denna dockfilm spelas dik-taren Arthur Rimbauds liv upp: det homo-sexuella mötet med poeten Paul Verlaine, ett möte som slutade i svartsjuka, pistolskott och fängelse för Verlaine. Rimbauds tid i Afrika och hur han fick amputera benet och senare dör i sviterna efter detta är skildrat på ett barnsligt, men roligt sätt.

Mats Almegård

ALBUM

90 DAY MEN

"Panda Park"

Southern/Border

Det bitvis symfoniska inslaget på *Panda Park* är oftast fullständigt outhärdligt. Stora sjok av uppbrutna ackord som inte leder någonstans utan bara matar på i en trög ogenomtränglig gegg av det ruttna progressiva sjuttiotalets värsta sidor. Inte det ekvilibristiska utan det där krystade sättet att göra en låt av något som bara är en lös idé till en ackordföljd, arbeta ner den i lager av lager av toner och finna sig själv stående i en såsig myr av mossiga skägg där melodier fullständigt försvunnit i dimman. Det amerikanska bandet 90 Day Men är givetvis inte alls så fasanfulla hela tiden, deras Chicago-indie är bitvis riktigt trevlig, om än något svärgreppbar. Det mest utmärkande är Andy Lansangans piano och Rhodes som på många sätt fjärrar dem ifrån merparten av träiga och tråkiga gitarrband i postrockens kölvatten.

Panda Park följer i ungefär samma spår som deras *To Everybody* som kom ut för några år sedan, möjligtvis mer sång men samma märkliga blandning av progressivt sjuttioal och befriande amerikansk gitarr-indie. Tempot är släpigt. Som Bowies *Low* i indie-tappning och utan saxsolen. På *Silver and Snow* låter till och med sångaren som om även han vacklade omkring på Berlins gator i mitten av sjuttiotalet, och det är ju bra. Fast nog ligger den där tröga symfoniska geggan som en svår barriär att ta sig igenom. Inte ens slammarmästaren Steve Albini:s studiorum kunde göra något åt det – och då är det nog riktigt illa.

Fredrik Eriksson

AIRBORN

"D-Generation"

Remedy/Sound Pollution

Detta är andra plattan från italienarna sedan starten 1996 och med låtar som: *Cosmic Rebels*, *Heavy Metal Wars* och *Crystal Skulls* och ett Hamburgbaserat skivbolag luktar det power metal lång väg. Den instrumentala *D-Generation* har den stora fördelen att kastraten Alession Perardi håller tand för tunga, men i övrigt vill jag helst hålla händerna för öronen.

Roger Bengtsson

STEFAN ANDERSSON

"Stranger's House"

Zebra Art/Naxos

Det finns många band och artister som blivit kända för en låt, en hitlåt, och sedan alltid fått harva i dess skugga där allt man företar sig och försöker oundvikligen jämföras med den. Stefan Anderssons ok heter *Catch the Moon*, trots att det är mycket länge sedan det begav sig. Finns det någon någonstans som inte omedelbart tänker orden "Catch the Moon" när Stefans namn nämns? Det är lite synd, eftersom *Stranger's House* faktiskt är en rätt habil platta, en bra bit från de forna referenspunkterna. Här låter det lite anglosaxiskt sjuttio- och åttiotial, ibland kanske lite väl mycket Lennon-flirt rent soundmässigt, men inte så det kryper i kroppen. De enda gångerna det faktiskt känns jobbigt är några textpassager, som egentligen hela tiden ligger på gränsen till att vara klyschigt påfrestande och få en att undra varför.

Det är definitivt inte så att Stefan Andersson frälser vare sig värld, land, region, stad eller ens kvarter med den nya plattan. Den kanske inte ens är speciellt betydelsefull. Men det är ett bevis på att man inte alltid ska låta gamla meriter avgöra om något är värt att ta på allvar eller inte.

Magnus Sjöberg

ASTRAL DOORS

"Of the Son and the Father"

Locomotive Music/Sound Pollution

Att Peter Tägtgren sköter rattarna vid en inspelning av en sjuttiotalshårdrockande orkester hör mig veterligen inte till vanligheterna. Å andra sidan är en liknande tillbakagång mot Rainbow och Dios tidigare alster inte heller så vanligt förekommande i våra dagar. Personligen anser jag att de tre första Rainbowplattorna, samt livealbumet *On Stage*, tillhör de mest oumbärliga skat-terna i hårdrockens kista och välkomnar glatt samtliga försök att närma sig dess magi.

Vokalisten Patrik Johansson och gitar-risten Joachim Nordlund kämpar för allt vad tygen håller att efterlikna Ronnie James Dio och Ritchie Blackmore. Johans-son bemästrar dock inte Dios röstomfång och Blackmores magnifika gitarrexcis framträder inte lika tydligt hos Nordlund som man kan önska. *Slay the Dragon*, *Rainbow in Your Mind* och *Man on the Rock* står dock som ett tretal i klädda kort även om de lyrikmässigt är nästan färgigt nära Ronnies egna domäner.

Förresten – är det någon mer än jag som börjar tröttna på konvolut föreställan-de kyrkans tjänare uppspikade på kors? Tycker mig ha sett hyllmeter av den varan redan...

Roger Bengtsson

BAYSIDE

"Sirens and Condoleances"

Victory

Jag undrar hur många kassa punkrockband det går på varje bra. Just nu känns oddsen inte alltför lovande. Bayside är inte kul. De är rentav otroligt tråkiga. Sängen är så monoton och inlevelselös att bara tanken på att sitta och titta på färg som torkar får mig att känna mig lika lycklig som ett barn på julaften.

Sådant här skulle inte få släppas om det inte vore för att halva USA är fyllt med deprimerade ungdomar som klamrar sig fast vid vilket band som helst så länge de sjunger om självmord.

Mikael Barani

BENNY SINGS

"Champagne People"

Dox/Lowlands

Tack Benny, för att du har blivit mitt efter-längtrade substitut till Jamiroquai. Tack Benny, för att du verkar ha inspirerats av D'Angelo och gör skön funk, jazz, soul och dansant disco till riktigt riktigt soft. Tack Benny, för att du kör blås i låten *Dust*, det är så snyggt, och att du leker Pharell Williams och sjunger melodislingor som egentli-gen passar NERD! Tack Benny, för att du har sådan härlig röst, spelar soft åttiotals-keyboard och blandar elektroniskt trum-komp med enkelt tomt jazz-visp. Och tack Benny, för att du skriver musik som ger mig ett leende på läpparna och som får mig att redan längta till ditt nästa album. Aaahhh, du e grym! Cool är du också. Du fixade konvolutet till att bli så enkelt, men så snyggt, du bara ställde upp dig där med ditt crew och såg lite cool ut! Det passar din typ av musik och hela din image. Och Benny, förresten, tack för att du har blivit en bubblare på min favvo-lista just nu!

Elin Liljero

BIONIC

"Deliverance"

Sound King

Bionic rör sig i samma skitiga rock'n'roll-miljö som Hellacopters gjorde kring *Super-shitty to the Max* och dess uppföljare *Payin' the Dues*. Den MC5-stinna garage-rocken stämmer möte med Motörhead och Queens of the Stone Age och *Kick Out the Jams* sitter som en tapet i den rökfyllda sammanträdeslokalen. *Deliverance* har

dock ett tydligare skikt av punk i sina låtar än Hellacopters som det är svårt att låta bli att tjusas av. Som alla förstår så är Bio-nic inte världens mest nyskapande band, men de bjude på en trevlig platta. Åtminstone för stunden.

Roger Bengtsson

CARLSOHN "Transit"

Pro Music/Bonnier

Carlsohn är ett svenskt popsnöre och har gjort i det närmaste allt på *Transit*. Mycket, ibland lite väl lättviktigt, och ibland lite väl svensk, pop rymt i det Carlsohnska verket. Det var rätt länge sedan pop på svenska kändes helt förutsägbart, men här kan man också skönja en återgång till det som en gång var: det känns ibland som att man förpassas till det sena 1980-talet och svensk popmusiks leverne i den eran. I de flesta upptempolåtarna känns någon slags Anders Glenmarksk ande alltför närvarande; den trallande, lallande trummaskinsstompande hyperventilerande svenska listpopens maestro. Det är faktiskt egentligen varken positivt eller negativt. Det är sällan det känns 100% som en retroförlit, men det är heller inte något som känns helt naturligt i dagens popklimat. Bäst blir Carlsohn när han verkligen tar det lugnt, låter hela ryggen möta ryggstödet och låter instrument, text; ja, hela arrangemang breda ut sig och skapa sig ett liv. Det är snyggt gjort och CD-ROM-delen med tecknad serie, video och så kallad "bakomfilm" är ett stort plus, trots känslan av att det kanske finns lite väl mycket vilja i projektet. Men även om Carlsohn har bra idéer och ett knippe bra låtar är det sällan det engagerar eller känns riktigt intressant.

Magnus Sjöberg

DECAPITATED

"The Negation"

Earache

I början av 1990-talet var Earache bland de pålitligaste bolagen om man var sugen på att botanisera i den nya djungel av döds-metall som helt plötsligt var väldigt i ropet. Åren gick och intresset från både media och skivköpare svalnade betänkligen. En hopar band kastade in handduken eller försökte hitta nya uttrycksformer som i många fall kanske inte var helt lyckat. Earache kom alltmer att förknippas med missnöjda orkestrar som ondgjorde sig över uteblivna ekonomiska ersättningar eller bristande turnémöjligheter. Allt fler vände blicken åt andra håll och, åtminstone för undertecknad, steg exempelvis Relapse fram som nytt metallimperium. För att göra en lång historia något kortare väljer jag att påstå att Earache börjar dra till sig intresset igen och Decapitateds furiosa blastattacker är en starkt bidragande orsak. Komplexiteten och variationen vittnar om otaliga stunder i reploken.

Roger Bengtsson

DENATA

"Art of the Insane"

Arctic

En gammalskolad korsning av basic thrash- och dödsmetall. Svenska Denata har gjort ett stabilt album, där sångaren Tomas Andersson i sina bästa stunder låter som sin namne i At the Gates.

Kungslåten är *Prophecies* tätt följd i rakt nedstigande led av *Marionettes of Death*. Dessutom nyktert av Denata att ha låtar runt två-tre minuter. Ett vinnardrag.

Det saknas dock mod i produktionen. Låtmaterialet är bra men ljudbilden känns ofta stel som ebenholts. Lite mer studiolek, som i början på *Satanic Thash Hell*, skulle göra musiken mer spännande.

Det finns ytterligare ett stort fel med Denata. På albumets utsida syns blodiga verktyg och lik inlindade i blodiga lakan.

Visst, vi lever i en tuff värld och kan inte blunda för verkligheten. Men på hemsidan svarar killarna i Arvingarna-stil på favvodycker, favvofilmer och favvoårstider. Det känns lite väl gulligt och folkligt, långt ifrån den grymma bild de visar på konvolutet. För somliga är musik en livsstil, för andra en image.

Torbjörn Hallgren

ANI DIFRANCO

"Educated Guess"

Righteous Babe

Man vet aldrig var man har Ani DiFranco. Varje nytt album är en potentiell överraskning, men kan också kännas trött och grå som en västkustsk vinterdag. Det händer ibland att Ani DiFranco hittar den raka enkelheten i musiken. Då kan det också hända att hon levererar stor singer/song-writerpop. Mellan dessa ögonblick kan hon också åla fram i aviga och introverta gitarbrysterier som ibland nästan känns mer som installationsframföranden i avsaknad av idé och form än som melodier. Tyvärr innehåller *Educated Guess* lite för mycket av det senare för att riktigt nå upp i de höjder där hennes alster är godkända. För när det är bra är det som sagt riktigt bra. Och har man en gång visat var skåpet ska stå, får man också hela tiden visa varför det ska stå där.

Magnus Sjöberg

DIVERSE ARTISTER

"Barn på nytt"

Virgin

Det ser ju på förhand ut som en riktigt intressant idé. Att under Georg Riedels ledning låta svenska artister tolka de odödliga sångerna ur filmatiseringarna av Astrid Lindgrens berättelser. Och visst är det en fantastisk samling låtar. *Pippis Sommarsång*, *Idas Sommarvisa* och *Varför och varför*, bara för att nämna några – så där är det inget att invända. Det stora problemet med *Barn på nytt* är själva tolkningarna, av bland annat Eva Dahlgren, Bo Kaspers Orkester och Totta Näslund. Ibland får man nästan intrycket av att de etablerade artisterna inte vågar gå utanför sitt eget uttryck, att de inte vågar släppa loss och omfamnas av den inneboende kraften och möjligheterna i låtarna själva. Ofta blir det bara steril och tyngdlöst. Man sitter och väntar på att något ska hända, att det någonstans ska finnas ett spår som bara rycker en med till ens ursprungslåtupplevelser och bortom; att man åter ska hitta det där magiska man fann när man hörde sångerna, läste böckerna och såg filmerna för första gången. Men ack. Inte ens en pålitlig tolkare som Freddie Wadling lyckas höja skivan, Lisa Nilssons version av *Bom sicka bom* blir bara en lång transportsträcka, som ett livlöst EKG. På något sätt känns hela skivan som att alla uttolkare har för stor rädsla inför att framföra Georg Riedels klassiska Lindgrensånger. Det är synd, eftersom sångerna har så mycket komplexitet i sig, tillsammans med en respekt för både Astrid Lindgren och barnen: både de barn som framför sångerna i original, och de barn som lyssnar till dem. Den respektfullheten blir på *Barn på nytt* närmast respektlös, tyvärr.

Magnus Sjöberg

DIVERSE ARTISTER

"Fat Eyes Presents Dancehall Attack & Dee-Lite"

Heartbeat/Border

Lynford "Fatta" Marshall och Collin "Bulby" York bakom producentteamet och labeln Fat Eyes har varit med i gamet massa år och givetvis jobbat med alla stora artister. På den här stabila dubbeln samlas gammalt och nytt material från karriären med alla från Beres Hammond till Wayne Wonder. CD 1 ägnas åt dancehall och CD 2

åt roots och lovers. Finaste låten är *Jah Works* med Terror Fabulous om att det är gud som gör både så att regnet faller och så att månen skiner.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER

"Jazzflora, Scandinavian Aspects of Jazz"

DNM

Marknaden verkar ännu inte mättad på nu-jazz-samlingar. Och den här gången har jag inget negativt att säga om det. Andra gånger kan det kännas förutsägbart och trist att få ytterligare en slick samling jazzdoftande beats som mest passar som ljudkuliss i bakgrunden. Visst, vissa spår på *Jazzflora* är inte mycket mer än ljudkulisser som inte förmår hetsa upp särskilt mycket. Men det genomgående intrycket av den här samlingen är ändå positivt. Artisterna håller mestadels väldigt hög klass och sammansättningen är inte alldeles för strömlinjeformad.

Här rymts istället ganska mycket, från Oddjobs *Bloodstream* som väl är den mest traditionella jazzen på den här skivan till electronicajazz i Kahuuns *Marinade* och hyllade normmännen Xploding Plastix och deras *Comatose Luck*. Mest imponerar denna gång dock Elsa med *Open the Door*. Ett stycke sugande modern jazz som känns lyhörd och fin.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Mi Casa Productions Presents Ten Deadly Gladiators"

Pay Per Bag/Border

På *Ten Deadly Gladiators* har producenttiron Mi Casa från Göteborg främst samlat delar av hemstadens engelskspråkiga rapelit som Glaciuz the ICY och Sublime PH. Mi Casa gör mörka och smutsiga beats som ibland påminner lite om Kill Army och andra Wu-Tang Clan hangarounds. Det är mest battlelåtar och DJ Chulo scratchar gärna in amerikanska nittitalsklassiker med Big L och Mobb Deep. *Ten Deadly Gladiators* är oslipad och absolut inte originell men charmig och viljestark.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER

"Motörmorphosis, A Tribute to Motörhead – Part 2"

Remedy/Sound Pollution

Att ge ut en hyllning där fantasilösa klåpare slaktar höjdarlåtar som *Bomber*, *Iron Fist*, *Capricorn* och *Sacrifice* borde generera dryga böter och allmänt avståndstagande. 22 föga kända grupper avverkar 23 motorhuvelåtar och endast Twisted Tower Dire (*Shoot You in the Back*) samt Philiae (*I don't Believe a Word*) kommer undan med någon slags heder i behåll. Om du inte har sjukligt samlarbehov av diverse Motörhead-artiklar bör du hålla dig så långt borta från denna utgåva som möjligt.

Roger Bengtsson

DIVERSE ARTISTER

"RAS Reggae Box Set"

Trojan/Border

Brittiska Trojan fortsätter att i vansinnestempo vråka ut jamaicansk musik på marknaden. Mest vibbar från sextio- och sjuttioalet ur bolagets nästan outtömliga arkiv. När det nu presenteras ännu en papask med 50 låtar på tre skivor handlar det om RAS – den amerikanska etiketten Real Authentic Sound som grundades för drygt 20 år sedan i den udda reggaestaden Washington DC.

Men här finns en hel del riktigt bra material, både nytt och gammalt men inga obskyra spår, från kända artister som Sizzla, The Melodians och Eek a Mouse, Beenie Man och Mutabaruka. Med andra ord täcker albumet upp de flesta aspekterna av reggae, från toast, roots och dub till dancehall och till och med nyahbinghi. Bland höjdar-

na finns Lucianos coola *Moving Up* och Tenor Saws svängiga *Ring the Alarm*, June J.C. Lodges souliga *Activate Me* och den opretentiösa *One Store* med Joseph Hills Culture.

Robert Lagerström

EMINENCE OF DARKNESS

"Raindrops"

RESTRICTED AREA

"Fun and Fearless"

Life is Painful Records

SYSTEM

"Siliconbased"

Lobotom/Hot Stuff

Att syntpopen eller den hårdare EBM-syn-ten inte är genrer stadda i ständig förvandling måste vara allmänt känt. Här gäller det inte att utmana lyssnaren, utan snarare att servera samma lättuggade gröt om och om igen. Jag tror att många EBM/syntband därmed underskattar sina lyssnare. Skulle alla fly stereoapparaterna om det smög sig in lite innovation? Jag tror inte det. Men istället flyr jag när jag hör samma form-lärmusik utstansas gång efter gång. Genren är konservativ och det ser man redan på hur uttryckligen det beskrivs på de båda svenska grupperna Systems och Restricted Areas skivomslag att MIDI inte existerar, att allt är gjort på analoga instrument och att allt följaktligen är som förr.

Restricted Area och System har förvisso inte så många fler likheter än så. Restricted Area gör hård och bestämd EBM som står med fötterna stadigt förankrade i Nitzer Ebb-myllan. Men det är inte bara trummor och bas som hos engelsmännen i Nitzer. Här ryms även tuggummimelodier som inte skämt ut sig på en E-Type-skiva. Lyssna exempelvis på refrängen i *I Still Believe* – det är ren och skär eurodisco, men bara lite hårdare och mörkare då.

System har andra kickar. Och dessa stas Kraftwerk, Kraftwerk och Karl Bartos. *Siliconbased* skulle kunna ha varit en slags demoverion på Bartos skiva *Communication* som släpptes förra året. För det låter lite enklare, lite billigare och sången (hårt manipulerad med talsyntes) är lite sämre än Bartos. System hyllar tekniska framsteg, maskiner och vetenskap i sina texter. Gäsp.

Eminence of Darkness är fyra svartklädda gothtyskar som gör pompös tran-cestadionrock. I vissa spår låter de som Rammsteins småyskon (*Blinde Wut*), i andra simmar även de i eurodiscovatten. Det är det sämsta jag hört på mycket, mycket länge. Sängen och det engelska uttalet får gäshuden att slå volter. Death uttalas med två t på slutet och i övrigt är det uppenbart att EoD skolkat på precis varenda engelskalektion i skolan. Att tysk TV enbart kör dubbade program har inte heller bidragit till att de utvecklat sina språköron.

Mats Almegård

THE EXPERIMENTAL POP BAND

"Tarmac and Flames"

Cooking Vinyl/Border

Anspråkslösheten hos The Experimental Pop Band är nästan jobbig. Det känns som deras harmlösa, oerhört brittiska, dussin- indie inte har några som helst pretentioner och det är näst intill meningslöst att försöka skriva något fyndigt om dem. Fast, förstås, är det oerhört smälsamt och fyllt till bredden av fyndiga, lagom bittra och vissa någorlunda allvarliga texter och faktisk ganska catchiga refränger. Popmusik behöver ju inte alltid vara så mycket mer än så. *Tarmac and Flames* gräver lika lite upp några nya fåror i den engelska popmyllan som de på något sätt levererar ett dammkorn experimentellt, men den fyller kanske sin plats ändå. Det är ändå lite roligt att antligen höra Göteborg besjungas i ett

utifrån-perspektiv. Här är det kallt och tje- jerna har för lite på sig får vi veta och en Håkan försvinner långsamt bort i ett rass- lande inferno av oidentifierade filmsamp- lingar. Det är också mysigt att faktiskt inte behöva anstränga varken öron eller hjärna för att förstå charmen med The Experi- mental Pop Band – den finns där uppbäddad på fluffiga kuddar, lätt att packa ner och kanske ha lite i hjärtat för en stund. Inga motståndigheter utan bara lite trummor, sång och en kul synt rätt in i örat. Trevlig- het, anspråkslöshet och charm räcker oftast bara en liten bit och aldrig tycker jag det är sådär enormt spännande att ta tag i en TE PB-skiva. Det sker bara i stunder när man avskyr allt annat än modest halvs- lagsig hemma-indie och sådana tillfällen är ju väldigt sällsynta.

Fredrik Eriksson

GUSTAV & THE SEASICK SAILORS

"Vagabond's Polka"

Marilyn Records

Namnet får mig att tro att han lyssnat en del på David & the Citizens, och plattans titelspår stärker min teori. Men där upphör lyckligtvis alla paralleller. Gustavs musika- liska grund verkar vara den akustiska gitar- ren runt lägerelden, som studiomässigt fyllts ut av normala bandsättningsinstru- ment.

Inledande *Nightlife* sitter direkt, medan resten av låtarna kräver några genomlyss- ningar. Men det är bra, och kommer för- hoppningsvis vara så ett bra tag. *Seasons of Guessing* är en av favoriterna. Och skivbo- laget tror bevisligen på albumet – eftersom initiativtagaren till Marilyn Records gav upp en karriär inom restaurangbranschen för att återvända till Sverige och starta skivbolag. Enbart för att få ut *Vagabond's Polka*. Mer sådant engagemang hade varit på plats bland skivbolag.

Niklas Simonsson

HOFSTONE

"Bottom of a Heart"

Playground Music

Anders von Hofsten är namnet på mannen som ligger bakom Sveriges nya manliga soulhopp, Hofstone. Tidigare var han front- figur i det funkiga Malmöbandet Family Tree. Men Anders ska definitivt gå solo. Hans debutalbum är nämligen riktigt kvali- tativt och svänger pop, modern soul och en del r'n'b. Varenda låt känns välarbetad och unik där en del har potentialen att bli rikti- ga dragplåsterhits, framförallt de som spre- tar åt Westlife-hållet (vilket jag dock tycker att han ska hålla sig lite ifrån, Hofstone är bättre än så). En del låtar smakar dock lite för mycket Eric Bennet, framförallt inled- ningslåten *The Dogest Ones*, och där faller Hofstone lite i mina ögon (digger inte genomskinliga samlingar...), men det är okej, för Hofstone har grymmare röst än Eric Bennet. Hans röst är nämligen helt fantastisk! Det kanske är ett starkt och glorifierat attribut att beskriva den med, men den här killen har koll på stämbanden minsann. Den är lagom hes, lagom stark och lagom mjuk. Så nu är det Hofstone som tar över ledningen i Sveriges falsett- lopp, tätt följd av Isak, Kaah och Eric Gadd.

Elin Liljero

HYPOCRISY

"The Arrival"

Nuclear Blast

Dalmasarna har släppt den ena skivan efter den andra sedan starten med *Penetralia* (1992). Trots att det östs lovord över fron- taren Tägtgrens arbete bakom spakarna i studion Abyss har det aldrig riktigt lossnat för egen del. På *The Arrival*, som är den tionde skivan i ordningen om jag räknat rätt, fortsätter man på det UFO-tema som nästan blivit gruppens signum. Musiken

skulle närmast kunna beskrivas som thrash- influerad death metal med inslag av neo metal. Det är som upplagt för en riktig lyss- ningsupplevelse, men nästan på vägen känns låtarna för långa och för likartade. I mina öron blir det nästan som en kastrull gröt som smakar helt OK i några skedar, men redan på andra portionen är man inte så sugen längre.

Roger Bengtsson

THE IMPOSSIBLE SHAPES

"We Like it Wild"

Secretly Canadian

We Like it Wild är titeln på de fyra Indi- anapolis-födda tonårspolarna i Impossible Shapes nysläppta album. Men låt dig inte luras av titeln, det här är ingen vild platta... (faktum är att jag somnade någonstans mellan det sjätte och sjunde spåret och vaknade inte förrän det tolfte, *Naked Bull Rush*, väckte mig med en svårhanterad dist och lös high hat).

Nej, alltså, det här är inte bra. Trots att grabbarna sägs ha spelat in minst hundra låtar på diverse demos, kassetter, album med mera, låter det här fortfarande som en högstadiensemble som försöker spela svår- definierad pop med långa kärleksförklaring- ar. En fet tumme ner.

Elin Liljero

ISAN

"Meet Next Life"

Morr Music/import

Isan låter mer som en speldosa än någonsin tidigare på *Meet Next Life*. De två analog- syntfetschisterna i bandet har än en gång knypplat ihop ett album fyllt med socker- söta små melodier. Det klingar och klangar, det blipper och bloopar och det blir bara inställsamt och mesigt. Isan låter mindre spännande nu än någonsin tidigare.

Henrik Strömberg

JAMES WHITE AND THE BLACKS

"Sax Maniac"

Munster/Border

Återutgivningarna med James Chance, James Black, James White eller vad han för tillfället kallade sig, duggar tätt. Förutom den stora boxen i höstan och tidigare utgiv- ningar av The Contortions album *Bye* och James Blackskivan *Off White* (av vilka ingen för övrigt är någon liveupptagning) är det alltså dags att ta tag i minialbumet *Sax Maniac* med ditsatta extraspår. Ännu en gång, får väl tilläggas. Detta är väl minst den andra vändan av CD-återutgivningar med denna New York-legend. Fast efter förra årets formidabla explosion av punk- funk och No Wave-snack är det förstas full- ständig naturligt och rätt att en av pionjä- rerna får överdriven uppmärksamhet. *Sax Maniac* ifrån 1982 tonar sakta men säkert ner de mest kaotiska utbrotten för att mer och mer övergå i ordinär osvängig vit funk med måttliga freejazz-vibbar. På nästa skiva, *James White's Flaming Demo- nics*, är udden och kaoset nästan helt borta och det är synd. För det är just den vilda blandningen av punk, noise, freejazz och funk som gjorde, och i viss mån gör, James Chance unik och spännande även idag. De tre extraspåren är från i slutet av åttio- talet, inte heller de särskilt roliga eller origi- nella, men förstas ganska kul för oss som inte trodde att han gjorde någonting mellan 1983 och återbildningen av Contortions i mitten av nittiotalet. Så inte heller i det avseendet är detta släpp av *Sax Maniac* någon speciellt intressant eller särskilt iögonfallande återutgivning. Bättre är det då att botanisera i boxen eller ännu hellre vänta på det riktiga återsläppet av samling- sskivan *No New York*. Ändå är *Sax Maniac* förstas fortfarande fylld med vild och våld- sam New York-funk som piskar hårdare och fränare än mycket av det som släpps idag.

Fredrik Eriksson

NORAH JONES
"Feels like Home"
 Blue Note/Capitol

Med sin förtrollande röst och tassande mjukpop borde Norah snärja oss rätt så rejält även denna gång, men själv känner jag mig mätt på den här typen av naturrisk romanticism. Dessutom känns *Feels like Home* definitivt tröttare och mindre uppriktigt. Efter braksuccén med *Come Away with Me* lyckades man tydligen inte riktigt uppbåda samma kraft, låtarna känns som skisser till något bra. Och det räcker inte riktigt i min bok.

Gary Andersson

JUNIOR JACK
"Trust it"
 PIAS/Playground

Du har nog redan hört electrofunkdisco-mackan *Stupidisco*. Eller definitivt filterhousesmällen *Da Hype* med gamle Fat-Bob (Robert Smith från The Cure) på ylande sång. Inte? Då kommer du definitivt att göra det snart. Det här är radiodansmusik som gjord för hårdpluggning i etern. Eller för den delen som gjord för hårdspeling på ett svettigt och stort dansgolv. Det är house för massorna, inget tvivel.

Att göra filterhouse med envist pumpande basgång eller glad tuggummidisco är måhända inte det mest innovativa man kan göra år 2004. Men Junior Jack är bra på det han gör. Det må låta som en fulkommersiell variant av en radda Daft Punk-låtar, men det har ändå ett driv som får fötterna att ta små försiktiga steg innan man noterat det själv. Och latinhousespåren *Hola* och *E Samba* lär sätta ett par dansgolv i gungning eller få en bil i sväng till mullret i en fet bilstereo. Inget för finsmakare kanske, men ändå kompetent.

Mats Almegård

KAADA
"MECD"
 Warner

Norrbaggen John Erik Kaada övertygar på *MECD* med sin loopade och The The-skeva sydstats-Beatlesmusik enligt devisen i *Con-victions* "You don't have to think/all you have to do is feel". Och det känns bra. Småskruvat och bra.

Beatsen känns handskulpterade och slingorna som flyter in och ut i landskapet äger en fräschör som är oemotståndlig. Men han är ingen hitmaskin direkt den gode Kaada, även om två spår finns med i svenska filmen *Tur & retur*. Kaada gör nämligen tillräckligt "svår" musik för att jag ska få vara relativt ensam i hans musikaliska universum. Där blandar han maskinellt med mänskligt på ett utsökt sätt. Det är perfektionism och kyliga kalkyler uppbrutna med sexfunk i de dova registren och lekfulla melodisnuttar. Alldeles perfekt avvägt faktiskt. *MECD* ger mersmak. Musik kan ju vara ett alldeles underbart givande tidsfördriv ibland.

Gary Andersson

MAXEEN
"Maxeen"
 Side One Dummy/Sound Pollution

Det börjar ganska hyfsat med inledande *Please* där drivande gitarrer för fram den gungande ska-takten i samma anda som The Police en gång gjorde, men upprepning- en som sen följer drar ner betyget. Det mesta låter nämligen likadant. Trion från den amerikanska västkusten gör det enkelt för sig. Ungefär samma uppbyggnad av låtarna, en rumsren produktion och få detaljer som sticker ut och skakar om. *Maxeen* är inte dålig, den svänger ibland riktigt bra. Men i slutända blir resultatet mindre intressant.

Andreas Eriksson

MISTIE
"10 Times Guilty"
 Dogbreath Entertainment

Visst kan de sin nu-metal, grabbarna i Mistie. Men i en genre som är rejält urvattnad finns det inte särskilt mycket nytt att hämta för vare sig band eller lyssnare. Det mesta som kan göras har gjorts, och band som försöker göra sig ett namn har inte så mycket mer yta att röra sig på än den som redan har trampats upp. De enda som lyckas vara nyskapande är Deftones tack vare att de har en otrolig sångare i Chino Moreno, och att de i god tid tog sig utanför gränserna genom att experimentera med electro.

10 Times Guilty är en väl genomförd skiva. Riffen sitter där de ska, sångstämmorna likaså och det är inget fel på trycket i låtarna, men den är onödigt eftersom den har gjorts så många gånger tidigare av andra band.

Mikael Barani

MOLLY HATCHET
"25th Anniversary – Best of Re-recorded"
 SPV/Playground

Lagom till 25-årsjubileum gjorde sydstatsgubbarna nyinspelningar av låtar ur backkatalogen. Stundtals krossar de fullständigt allt som står i vägen för deras farbroderliga boggirock. I *Whiskey Man* låter det mer Aerosmith än Aerosmith själva och den riktigt skäggiga *Satisfied Man* hade med självklarhet platsat på ZZ Tops *Eliminator*. Storslagna *Fall of the Peacemakers* låter emellanåt misstänkt likt *Stairway to Heaven* och de AC/DC-doftande gitarriffen i *Beatin' the Odds* går inte av för hackor. Filtrera de sjutton låtarna genom ett Lynard Skynard-filter och voila, Molly Hatchet! I ärlighetens namn måste nämnas att då och då barkar det iväg käpprätt åt Smokie. Och trots att jag håller på att metamorferas till gubbe och inte orkar byta skiva i spelaren så ofta är 75 minuter i mastigaste laget.

Roger Bengtsson

MUSTAIN
"Dead Alive"
 Zombie House

Döm av min förvåning då jag upptäckte att Metallica prånglar ut tidigare osläppta alster under alias av fyra sjuttonåriga grabbar från Falun! Eller? Inte oävet på något sätt, fast en större originalitet och mindre Hetfield-komplex från herr Lindström hade lyft de fyra spåren ytterligare några snäpp.

Roger Bengtsson

MÄGO DE OZ
"Gaia"
 Locomotive/Sound Pollution

Det känns hopplöst för Mägo de Oz att slå sig in i Sverige. Spansk metall i piratkläder, hur lockande låter det? Men i hemlandet är Mägo de Oz stjärnor, framförallt efter deras många liveframträdanden.

Musiken på *Gaia* låter som Mägo de Oz alltid gör: en blandning av keltisk folkmusik och klassisk lättuggad heavy metal. Och visst finns det fans utanför Spanien, särskilt idkare av progressive metal håller av bandet. För dem är *Gaia* en välkommen platta. För andra är det en nyhet som lätt hoppas över, även om låtar som *Alma* och *La Costa del Silencio* inte är dåliga.

Torbjörn Hallgren

NORTH MISSISSIPPI ALLSTARS
"Polaris"
 Cooking Vinyl/VME

Jag känner mig lurad. Första låten på detta tredje album från dessa amerikaner gillar jag jättemycket. En trevlig poplåt med flörtande gitarrsolo, bra körarrangemang och även ett pianosolo. Men sedan går bilden in i kras. Majoriteten av låtarna på skivan är inte alls i samma stil. Skivan är en blandskiva där vissa låtar inte känns som de kommer från samma skiva alls.

Den ena stilen är bluegrassaktigt med lågt trampande tempo och flera breaks under samma låt som gör det trögt. Den andra är glättigare och popigare med körer och ibland stråkar. Jag föredrar den senare. Men även de låtarna störs av slidegitarren som ligger och stör ovanpå riktigt bra melodier och harmonier.

Den näst bästa låten på skivan kommer som spår sex, *Kids These Days*. Den medryckande melodin och bakgrundsängnen lyfter upplevelsen. Och apropå bakgrund-sång, på följande spår *One To Grow On*, är det Oasis-Noel som lägger kör. Men det gör den ju inte på något vis mer spännande.

Cecilia Lönn

NOVANOVA
"Memories"
 F Communications/Playground

Ett vackert pianostycke inleder *Memories*. Därefter kommer det in mjuka ambient house-toner, sedan ett taktfast beat, och det låter bra, kanske lite för mycket episka övertoner bara. Några låtar längre fram introduceras lite banal sång, och när sedan några gregorianska munkar tar över ljud-bilden blir det bara för ostigt för att det ska vara njutbart. Novanova, två fransmän och, efter ett tag, en engelsk sångerska, gav ut några singlar och ett album under nittio-talet, för att sedan splittras 1999. *Memories* samlar ihop sju släppta och fem osläppta spår, allt snyggt förpackat med ett Rim-baud-poem i CD-häftet. Pretentiöst, javisst. Men i slutändan är det faktiskt övervägande bra. Spår som *DJ G.G., Pump (Shake it up)* *Minimal Matter* och *See* förlåter några av de värre övertrampen.

Henrik Strömberg

PEEJAY AND THE BOHEMIANS
"Don't Tell Me it's All Good"
 Stable Hill Records

Lite egensinnigt band från Göteborg. Det är avskalat, det känns lekfullt. Det är blues, det är rock, det är pop. Allt på skivan framförs på ett så pass enkelt och prestigelöst sätt att det doftar replokal och spontan speling i positiv bemärkelse. Det är enkla melodier, utan att vara för banala, med en sättning som inte känns helt traditionell eller konventionell. Ibland känns det som ett naket Jack Brothers, ibland som ett Philemon Arthur på besök i en Tom Waits lada, ibland som... ja, jag vet inte. Kanske beroende på att PeeJay & the Bohemians inte håller sig i en enda genresk fära, utan plöjer runt bland amerikanskt rurala musikaliska mönster. Här finns dock en ingrediens jag har lite svårt för emellanåt: sången och fraseringen. Ofta drunknar ord och uttryck i ett märkligt och nästan slarvigt uttal. Det intressanta är att det ibland är ett irritationsmoment och ibland bara förstärker det spontana intrycket, vilket också gäller de fragment av texterna man faktiskt hör. Chamerande chosrefritt.

Magnus Sjöberg

PISTOL GRIP
"Another Round"
 BYO

Skivan spelades in redan i början av förra året och det är inte bara datumet som är inaktuellt. Pistol Grip blandar friskt från den gamla punkskolan där Ramones, The Clash, Bad Religion och Sham 69 var de mest olydiga eleverna. Och stundtals känns mixen rätt okej. De har den rätta attityden och riffen sitter där de ska. Problemet är mer att jag har hört det förr och jag blir inte tillräckligt nostalgisk för att det ska fungera.

Andreas Eriksson

PRIDE
"Signs of Purity"
 Point Music/Sound Pollution

När texten "AOR HEAVEN" återfinns på en skiva drar jag genast ett flertal slutsatser. Den viktigaste: jag kan inte bedöma det

jag hör. Vilket vanligen beror på att gruppen är totalt okänd utanför AOR-kretsar och tilldrar sig minimal medial uppmärksamhet. Vidare beror det på långa gitarrsolon, som är en styggelse och oftast korrelerar med alla andra långa gitarreskapader man plågat sig igenom tidigare. Fingret dras då kontinuerligt mot fjärrkontrollens forward-knapp och stora delar av skivan förblir oavlyssnad. Pride är säkert ett jättetrevligt band för den invigde, men för en oinvigd låter det mest som en mix mellan Bon Jovi, Michael Bolton, Bryan Adams och Yngwie Malmsteen vilket inte genererar några stående ovationer i min värld. Vid vissa tillfällen påminner sångarens röst om Mike Tramp (ex-White Lion) och av rent nostalgiska skäl drar jag lite på smilbanden och drömmer mig bort. Långt bort. Åtminstone långt bort från Pride.

Roger Bengtsson

PRIMAL FEAR "Devil's Ground"

Nuclear Blast/Sound Pollution

När Rob Halford tar kastrat-tonerna i *Metal Gods* eller i *Leather Rebel* är det precis som att det fåniga textinnehållet glöms bort och lyssningen blir högklassig i alla fall. Att höra Scheepers bråka ur sig "Metal is forever" får bägaren märkt ytterst fåniga och smärtsamt patetiska texter att riktigt forska över – det är bara att inse att Judas Priest hade tur (för inte kan det väl vara skicklighet?) att de var bland pionjärerna av unken metallryk. Dessutom dryper Primal Fears sjunde alster av så många redan använda riff och musikidéer att man kan misstänka att en trött kossa idisslat upp geggan efter en händelsefattig dag i hagen.

Roger Bengtsson

RAGAZZI "Friday"

Buback/Border

Jag vet ingenting om Ragazzi från Berlin. Jag har för mig att det fanns ett amerikanskt alternativrockband som hette We Ragazzi. På tyskarnas hemsida hittar jag också en länk till gosskören San Francisco Bay Area Ragazzi Boys Chorus. Men något mer gemensamt än namnet har de olika grupperna inte. Tyska Ragazzi knyter an till sin hemstads elektroniska popscen med till exempel skivbolaget Kitty Yo och grupper som Schneider TM och To Rococo Rot, fast då deras allra mest melodiösa sidor. För Ragazzi är väldigt mycket popmusik. Bitvis ganska könlös men ändå oftast ganska underbar tysk sådan. Här står refränger som spön i backen inramat av lagom programmerad, varmt analog, varsamt vänlig syntig pop. Medklassens vardagstristess och andra mindre allvarliga vardagsproblem behandlas med kylig oblesig röst utan tillstymmelse till stora gester. Naket och oskyldigt, såsom en bra ung byråkrat, tyskt korrekt, skulle beskriva sitt vackraste sommarminne. Det kan inte bli så hemskt mycket trevligare än så här.

Fast trevligheten smyger sig på, som en rastplats längs Autobahn i solnedgång, och man anar en viss tristess bakom det prydliga och välordnade. Inget ljud förstör eller ens försöker skapa oordning utan lägger sig tillrätta ibland de fina melodierna och myser. Lite reklambyrå, lite glas och betong men inte designat så att skivans popmission går förlorad. Elegant.

Fredrik Eriksson

RAUNCHY "Confusion Bay"

Nuclear Blast/Sound Pollution

Danmark är kanske inte det första land som poppar upp i tankarna då hårdare rock ska diskuteras. Ja, för att vara helt ärlig så ligger nog vår nabo skapligt pyrt till oavsett vilken musikalisk inriktning det må vara. I

vilket fall så dyker det med jämna mellanrum upp band med potential för kommande storverk. Raunchys futuristiska cybertrash är stundom väldigt angenäm, mycket tack vare vokalistens rena sångpartier. För att Danmark ska bli det där uppoppande landet så behöver nog materialet förfinas och varieras i större utsträckning.

Roger Bengtsson

RITUAL

"Ritual"

Tempus Fugit/Border

Skivan spelades in redan 1995 och har nu snyggats upp ljudmässigt för att släppas jorden runt. Historien om bandet går tillbaka till 1988 då Patrik Lundström bildade Bröd tillsammans med basisten Fredrik Lindqvist och trummisen Johan Nordgren. När keyboardisten Jon Gamble kom med 1993 bytte de namn till Ritual.

Samspelet mellan människan och naturen har en stor roll i gruppens skapande. Konvolutet inleds med citatet "The spontaneous sense of dread and wonder humans feel in the presence of the earth's majestic power – this is the heart of the Ritual".

Sångaren Patrik Lundström har ett förflutet som musikalartist och det märks. Allt runt Ritual känns som en teateruppsättning, som en medeltidshistoria med Queen i huvudrollerna. Inslag av olika bläsinstrument gör att kopplingen till forntida folk-musik känns helt naturlig. Men det är pompöst och storslaget så att det slår över. Det blir för mycket av allt.

Andreas Eriksson

SAGA

"Färger"

Einnicken

När jazztrion Saga spelar på de små gaternas arena funkar det som bäst. Inledande *Thank You* svävar förbi på kolbrispröda vingar, *Av vedom* och *Colours* trippar nästan lika lätt förbi. Men Saga blandar detta med mer traditionellt improviserad jazz – mer slirig och ibland nästan okontrollerad. Förvisso någorlunda inom återhållsamhetens ramar, men för mycket för att ge ett överlag samlat intryck. När Joakim Simonsson håller pianofingrarna i styr kan man mycket väl luras att tro att det var ett nytt soundtrack till klassikern *Karl-Bertil Jonssons jul* man lyssnar på. Då är det riktigt bra, och det är så jag önskat att *Färger* kunnat ha som ett genomgående sound. Nu får man njuta i små doser – vilket i och för sig inte är det sämsta. Men vetskaper att det kunde varit bättre irriterar tyvärr.

Niklas Simonsson

MONGUITO SANTAMARIA

"Hey Sister"

Fania

Detta är en funkig afro-latinsk explosion av tight percussion, svängande pianolir, lation-rytmer och riktigt riktig soul (du vet, när en svart man med mörk soulröst pratar lite "mys-snack" för att få igång publiken mitt i låtarna)! Monguito Santamaria med sin unga orkester som en gång slog igenom med hiten *Juicy* är här igen. Dags att dansa salsa! *Hey Sister* är en platta som skulle förändra vilken utrist fest som helst till ett bombnedslag av dansande gäster.

Elin Liljero

SEPTEMBER

"September"

Stockholm/Universal

Bakom September, eller Petra Marklund som hon egentligen heter, ligger låtskrivarna Anoo Bhagavan och Jonas och Niclas von der Burg som tidigare jobbat bland annat med Ace of Base. Det vill säga på deras senaste katastrofusla album *Da Capo*. Till September har de i alla fall skrivit den extremt självhäftande (men därmed inte nödvändigtvis bra) refrängen i *La La La (Never Give it Up)*. Men i övrigt är det här

ett fullkomligt onödigt projekt. Vem behöver Septembers desperata eurorefränger när Therese Grankvist med *Time* visat att svenska tjejer faktiskt kan göra smart och internationellt gångbar danspop?

Thomas Nilsson

SPLICER

"Grim Fandango"

Soulmine Recordings

Linköpingsbandet Splicer spelar musik som låter som en blandning av The Coral och amerikansk sjuttitalersrock. Musiken överraskar sällan men håller en förhållandevis hög hantverksmässig kvalitetsnivå. Om det finns en hit på skivan så skulle det i så fall vara första spåret *Tip of My Tongue* med sin medryckande kör-refräng. Den känns som en riktig biläkarlåt. Albumet innehåller en hel del schysst ös men helheten saknar udd. The Coral-influenserna räddar skivan från att bli intetsägande även om Splicer inte blir något annat än en blek kopia av sina yngre förebilder. Kanske beror det på att de saknar något av passionen.

Moa Eriksson

SWEDENS FINEST

"Feel like Magnum, Look like Higgins"

Swedens Finest

Forna medlemmar från avsmnade Psycore och Mary Beats Jane erbjuder elva nya kultingar på sin debut. De lever måhända inte riktigt upp till bandnamnet men den hardcoredoftande neometallen så fullkomligt bubblar av framåtblickande och uppdämd aggressivitet att riktiga storverk förmodligen ligger strax bortom hörnet.

Roger Bengtsson

SÖRNS

"Trängsynta sega gäbba"

Hönö/Showtime

Humor är ett bra vapen inom många områden, men införlivas det i musik kan det gå riktigt illa. Weird Al Yankowich är en av ett, lyckligtvis, begränsat antal som emellanåt kommit undan med det. Det blir lätt buskis av allt, vilket är fallet med Hönöbaserade Sörns. Personer boende ute i västkustskärgården finner bevisligen bandets epos om sålda snipor, fiskare och löjliga fastlandsbor som underhållande. Jag skratrar i alla fall inte. Bara bandets trötta Status Quo-riff är illa nog – de nyss nämnda texterna gör bara sakerna etter värre. *Trängsynta sega gäbba* stinker värre än riktigt gammal surströmming – har svårt att se att någon fastlandsbo kan se det underhållningsvärde bandet förmodligen vill förmedla.

Och döper man en låt till *Kjell har mjäll* förtjänar man verkligen att spöas offentligt.

Niklas Simonsson

SÖTLIMPA

"1981-84"

Ägg Tapes & Records/Border

Sötlimpa kom från Mölndal och släppte under sin storhetstid två singlar och två kassetter. Nu släpps denna CD med Sötlimpas alla 26 inspelningar. Bandet hakade på den andra punkvägen i början av åttiotalet. Men en hel del av dessa inspelningar är tillräckligt råa för att kunna vara hämtade från den tidiga punkvägen. Det är extremt primitivt och skitig ljudbild, speciellt de tidiga grejerna. De spelar slarvigt och allt har en charm som givetvis förstärks av låttitlar som *Öl, Mölndal, Ronald Reagan, Snutjävlar, 3D* och *JAS*. Ett klart samhällsengagemang alltså...

Jonas Elgemark

THUNDERSTONE

"The Burning"

Nuclear Blast/Sound Pollution

Finskt power metalgång som värdesätter stora tempovariationer och väl hopsnickrade melodier. Några snabba stänkare som hämtade från Helloweens *Time of the Oath*

från 1996. Ett par lugnare bitar där *Sea of Sorrow* ligger farligt nära Whitesnakes oförglömliga *Sailing Ships*. Lägg därtill några spår i midtempo-klassen och du har en helt OK platta för sin genre.

Roger Bengtsson

VIKTORIA TOLSTOY "Shining on You" ACT

Första plattan på tre år, men rösten har inte försämrats för det. Tvärtom snarare – i såväl sparsmakade som mer kraftfulla avsnitt på *Shining on You* märks Victoria Tolstoys oerhörda vokala förmågor. Även om en bra röst givetvis inte ska kunna rädda usla låtar, men lyckligtvis håller skivans låtar en god nivå. Esbjörn Svensson har skrivit musiken och Nils Landgren producerat, vilket onekligen borgar för en bra grogrund och genrekunnsande. Och *Shining on You* kan mycket väl vara en naturlig fortsättning in i jazzens smådimmiga värld för de som fick upp ögonen för Norah Jones härom året.

Emellanåt tycks spåren påminna om varandra en aning, svängarna tas inte ut ordentligt. Det tassar på i makligt tempo vilket inte är fel. Men variation är alltid önskvärdt – även om jag på rak arm inte kan peka ut ett enda direkt klenst spår som inte platsar.

Den kvällstidningsskadade kanske kan tycka att det sticker i ögonen att maken Per Holmnekt (medverkande i första omgången av Big Brother) skrivit text till hälften av skivans låtar. Men i jämförelse med övriga låtar står sig texterna helt okej, så det finns inte mycket att orda om.

Niklas Simonsson

TRETTIOÅRIGA KRIGET "Elden av är" Mellotronen

Trettioåriga kriget, som var hyfsat stora på sjuttioalet, har nu gjort nya inspelningar och jag vet inte om det är så många som höjer på ögonbrynen. Den enda låt som får mig att inte tänka på något helt annat är *Night Flight* -77 som också är den enda gamla inspelningen. Där är det tungt och melodiskt, men framförallt med en gammal varm ljudbild, något som saknas på resten av plattan. Det är inte viljelöst, men det suckar ändå tungt om de här inspelningarna.

Jonas Elgemark

TROUBLEMAKERS "1995-2000"

Ägg Tapes & Records/Border

Troublemakers hann under åren 1995 till 2000 släppa fyra fullängdsskivor och nu släpps de 20 bästa låtarna här och man kan stilla undra hur de låtar som inte kom med låter. Bättre kanske. Inte säkert att jag och problemmakarna har samma smak. För Troublemakers led (och lider) av två allvarliga syndrom; dels är det gladpunksfällen och sen är det traditionella rockfällan. Men det fungerar ibland. *Apa* är råare och mer klös i, mer sånt och Troublemakers hade kunnat fångat mig.

Jonas Elgemark

TRUCKFIGHTERS/FIRESTONE "Fuzz Split of the Century" Fuzzorama Records

Detta är sannerligen ett kanonsätt att spara igång ett nytt skivbolag på – en skiva delad mellan två tuffa band som ger järnet på fem fuzzfyllda spår var. Först ut är Truckfighters som lägger upp de riktigt fläskfeta riffen, mina favoriter är inledande försiktiga instrumentalen *The Special Theory of Relativity*, *Valium* och *Nitro*. Men även de andra två spåren från Truckfighters lovar gott inför kommande fullängdare. Visst är det stonerinfluert med mycket tjafs på brallorna men bandet skiftar tempo och intensitet i och mellan låtarna

vilket tyder på kvaliteter utöver det vanliga manglandet. Flumfaktorn är hög, men inte störande.

Firestone spelar lite mer klassisk och rättfram riffrock där låtarna är kortare och snärtigare. Lättare att ta till sig, och med sjukt vinande gitarrer, men Mattias Gustafssons Ian Astbury-sång gör att jag blir mer intresserad av Truckfighters.

Gary Andersson

TVANGESTE "Firestorm" World Chaos

Rysslands mest populära metallband har lyssnat mycket på Cradle of Filth. Och King Diamond. Det märks, främst på sångaren Miron Chirvas insatser.

Det maximal utnyttjandet av orkester-musiken är dock behållningen på det här albumet. Produktionen och arret i musiken är stundtals bedärande. Lyssna på mästerverket *Storm* och *Under the Black Raven's Wing*. Och Tvangeste har mycket att tacka violinisten Ekaterina Sapogova för det.

Budskapet i texterna är samma tråkiga tugg som Bin Ladin, Bush och Cheney predikar: älska dina vänner och döda dina fiender. Inte lika originellt eller uppeendeväckande idag som när black metal var något nytt på nittioalet.

Torbjörn Hallgren

UNIVERSAL POPLAB "Universal Poplab" SSC/Playground

Radioprofilen Christer Lundberg och hans kumpan Paul Lachenardiére i Universal Poplab anammar en tvivelaktig svensk tradition av låtsatshittigt och harmlös syntpop. Erasure, Pet Shop Boys och eländiga försök att lägga sig till med brittisk accent. Det är säkert en hit bland de redan invigda, som slaviskt går till sina klubbar en gång i månaden och rullar runt bland Depeche-tolvor och så hett sitter och skruvar i sin hemstudio. Förstås är Universal Poplab utmärkt på det de gör, även om jag själv ställer mig oerhört skeptisk. Det kan ha att göra med att de, jämfört med sina idoler när de var som bäst, inte riktigt har den där naturliga känslan för vad som är en bra poplåt och vad som bara en tjock smet av låtsatsdramatiska utbrott och tarvliga försök att leka Vince Clark. Överproducerat och mer misslyckad bombastisk discoschlag än pop. Och alla dessa eurodiscostrum-mor stänkar på som om tiden stått stilla de senaste femton åren. Och nej igen – det finns inget så tråkigt som det. Fast värst av allt är de oerhört töntiga försöken till genretypisk brittisk engelska, klichéerna hagar. Men, det är bara min personliga smak och jag vet att helt andra regler gäller på SAMA och liknade tillställningar. Så säkert uppfattas Universal Poplab som ett helt bra inhemskt alternativ, och de har faktiskt någon hygglig låt såsom andrasingeln *New Baby Boom*. Jag skymtar också en ganska säregen humor i texterna som tyder på en viss distans till genren, vilket är ett måste om det inte ska bli fullständigt patetiskt.

Fredrik Eriksson

VARNAGEL "Offentligt häckleri" Kamel/BonnierAmigo

Jag har väldigt svår för det här. Visst är det nödvändigt med influenser av olika slag, men tanken måste vara att göra något eget av föregångarnas musik. Det gör inte Varnagel. De Lyckliga Kompisarna var ett av banden som satte ribban i början av nittioalet, sedan dess har ingen varit i närheten av deras höjder.

På *Offentligt häckleri* känns det mesta igen. Det är snabba tvåtakter till ett socialistiskt budskap och det är definitivt inget fel på det. Tvärtom. Det behövs alltid fler i det socialistiska ledet, men det är tråkigt

om alla går samma väg. Som vanligt när det gäller den här sortens punk är resultatet inte direkt dåligt, bara en upprepning av tidigare storheter och därmed mindre intressant.

Andreas Eriksson

VEGAS V.I.P "Music Noir" Big Bullet

Det finns ett uttryck hos Vegas V.I.P. som känns igen. Det doftar mycket klassisk rock'n'roll, men det som gör *Music Noir* intressant är det sätt den framförs på. Inspirerade av klassisk rock har fler än ett band gått förlorade i identifikationsproblem och tomma gester. Vegas V.I.P. låter i mina öron mer rockabilly. Rockabilly utan stora åthävor. Rock utan poser eller påfrestande miner. Attityd utan att bli påfrestande. På samma gång svängig och direkt som laidback och kontemplerande. Klanderfritt ren produktion som på något sätt ändå visar en viss skitighet, mycket på grund av elegansen och drivet i twanggitarrerna med Tarnationdoft. Vegas V.I.P. visar att det går att göra amerikanskinspirerad rock som ändå behåller fräschörskänslan av frihet.

Magnus Sjöberg

VOICE OF A GENERATION "The Final Oddition" Burning Heart/BonnierAmigo

På omslaget en bister ung herre med knuten näve i luften. På baksidan två korslagda knivar. Det tro fan att man inte kan ha några jävla tulpaner på omslaget man spelar kraftfulla streetpunk. Nå, tufft och grabbigt ska det vara.

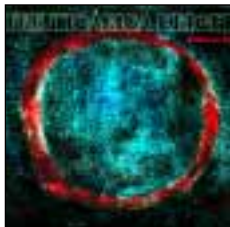
Voice of a Generation får ursäktas min lite spydiga ton. Men det känns lite som att den tuffa attityden och låtar om att plocka fram basebolltröt om någon skulle komma fram för att mucka snarare är ett resultat av en snäv streetpunk-regelbok än av hur de är i det verkliga livet. För killarna i bandet är säkert jättesmålla.

Bra punk gör de i alla fall. På fjärde albumet *The Final Oddition* låter Voice of a Generation både hårda och precisa. Dessutom inte alls lika skitnödiga som en del av deras utländska gatupunkskollegor. Marinkärskörerna i inledande *Cause for Alarm* funkar definitivt och *Democracy is Dead* och *The Upbringing* är oemotståndliga skråla-med-rökare. Enda gången det blir ansträngt är i jobbigt arga *Bastard*, där nya sångaren Jonny Stalker spyar kalla över bortskämda medelklassungdomar som engagerar sig i den autonoma vänstern, för att några år senare falla för trycket och bli läkare eller börsmäklare. Han kanske har en viss poäng, men det är lätt att klaga och svårare att själv ta sig upp ur tv-soffan eller ut från puben och göra något. Nå, då föredrar jag melodlösa *Decadent & Confident*. Betydligt svängigare och betydligt schysstare.

Daniel Axelsson

VOODOO CHILD "Baby Monkey" Mute/Playground

Vad hände egentligen med Moby? Vad var det som gjorde att han tappade greppet? Han har ju bevisligen gjort flera riktigt bra låtar, hur kom det sig att han förlorade förmågan? Den lille idioten börjar mer och mer leva upp till namnet på sitt publishing-bolag. *Baby Monkey* kom alltså till efter det att Moby dragit ut efter en spelning och festat på ett rave där DJ:n spelat "hard, sexy, straightforward dance music". Moby kom ihåg att han älskar hård sexig rak dansmusik, och bestämde sig för att göra en platta. Eftersom plattan inte blev så kommersiell som hans vanliga album så ger han ut den under sitt gamla Voodoo Child-alias. Så långt, så väl. Och visst innehåller *Baby Monkey* dansmusik, rak sådan till och

med, men inte fan är det hårt eller sexigt. Det är svårt att tänka sig att någon blir upphetsad av dessa syntdränkta housetakter. Det hela påminner mest om dålig tysk techno från början av nittiotalet. Då lät det i alla fall nytt och spännande, även om det är svårlyssnat så här i efterhand, men att ge ut sån här smörja idag – det kommer man bara undan med för att man redan är stor.

Henrik Strömberg

WUTHERING HEIGHTS "From the Madding Crowd"

Locomotive

Som bekant är humlan egentligen för tung för att dess vingar ska orka bära. Likafullt behärskar den att flyga. Jag förstår det inte men så är det. Att sitta med en skiva i handen av en grupp man aldrig hört talas om med låttitlar inspirerade av engelsk litteratur såsom Tolkien och tidigt märka att det är någon form av fantasy/power metal med progressiva inslag borde generera missnöje. I detta fall är logiken ånyo satt ur spel och de 61 minuterna är riktigt behagliga. Sångaren påminner i vissa stunder om Ronnie James Dio och musiken kan ibland liknas vid Storyteller. Överlag långa låtar med många märkliga infall, skulle gissa att det var säckpipa just precis och banjo strax innan, gör att det inte blir tråkigt. Dåligt emellanåt, javisst, men tråkigt – icke!

Roger Bengtsson